Sfinţii apostoli Bartolomeu (Vartolomeu) (25 august) şi Barnaba (Varnava) (11 iunie)

Materiale despre Sfinţii apostoli Bartolomeu şi Barnaba:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-ap-Bartolomeu-%C5%9Fi-Barnaba-(11-iun-25-aug)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Bartolomeu+%C5%9Fi+Barnaba+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Bartolomeu+

***

Sfântul apostol Bartolomeu (Vartolomeu), cunoscut şi sub numele de Natanael, a fost unul din cei doisprezece apostoli. Este pomenit în Evangheliile sinoptice şi în Fapte. Prăznuirea lui se face în 11 iunie (împreună cu Sfântul apostol Barnaba) şi în 25 august (mutarea moaştelor sale).

***

Sfântul apostol Barnaba sau Varnava (gr. Barnabas) a fost unul dintre cei șaptezeci de apostoli și însoțitorul Sfântului apostol Pavel în unele din călătoriile sale misio-

nare. La început el s-a numit Iosif, dar apostolii 1-au numit pe el Varnava, adică „fiul mângâierii", pentru că el avea marele har de a mângâia sufletele întristate ale oamenilor. Este pomenit în mai multe rânduri în Faptele Apostolilor și în două din epistolele Sfântului apostol Pavel, Galateni și II Corinteni. Prăznuirea lui se face pe 11 iunie.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (iunie), ziua a unsprezecea - Sfinţii apostoli Vartolomeu şi Varnava (Minei) 8
În această lună (august), ziua a douăzeci şi cincea - Întoarcerea moaştelor Sfântului apostol Vartolomeu şi Sfântul apostol Tit (Minei) 28
Canon de rugăciune către Sfântul apostol Bartolomeu (11 iunie) 50
Canon de rugăciune la Sărbătoarea aducerii moaştelor Sfântului apostol Bartolomeu (25 august) 56
Canon de rugăciune către Sfântul apostol Barnaba (11 iunie) 65
Acatistul Sfinţilor apostoli Bartolomeu şi Barnaba 73
Acatistul Sfântul apostol Bartolomeu 84
Imnografie 98
Vieţile Sfinţilor - Viaţa, nevoinţele şi pătimirea Sfântului apostol Vartolomeu (11 iunie) 100
Aducerea cinstitelor moaşte ale Sfântului apostol Vartolomeu, din Insula Dinarului la cetatea Venenda (25 august) 108
Vieţile Sfinţilor - Sfântul apostol Varnava (11 iunie) 111
Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor apostoli Bartolomeu şi Barnaba (11 iunie) 125
Sinaxar - Pomenirea aşezării moaştelor Sfântului măritului apostol Bartolomeu (25 august) 127
Sinaxar - Sfinții apostoli Bartolomeu și Barnaba - 11 iunie 129
Sinaxar - 25 august: Aducerea moaştelor Sfântului apostol Bartolomeu 132
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii apostoli Bartolomeu şi Barnaba; Sfântul ierarh Luca, arhiepiscopul Crimeei 133
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Aducerea moaştelor Sfântului apostol Bartolomeu; Sfântul apostol Tit (25 august) 135
Iulian Dumitraşcu - Sfinţii apostoli Bartolomeu şi Barnaba; Sfântul ierarh Luca, arhiepiscopul Crimeei; Duminica întâi după Rusalii (a tuturor Sfinților) 136
Proloage - Pomenirea Sfinţilor apostoli Vartolomeu şi Varnava 142
Proloage - Aducerea cinstitelor moaşte ale Sfântului apostol Vartolomeu, de la insulele Lipare, la cetatea Venenda (25 august) 144

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului apostol Vartolomeu 147
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului apostol Vartolomeu (25 august) 149
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului apostol Varnava 151
Viaţa şi pătimirile Sfântului apostol Vartolomeu a cărui pomenire Sfânta Biserică o sărbătoreşte pe 11 iunie şi pe 25 august 154
Vieţile Sfinţilor apostoli (pdf); 162
Aducerea moaștelor Sfântului apostol Bartolomeu la Lipari, Sicilia, Italia (25 august) 163
Vieţile Sfinţilor - Sfântul apostol Barnaba (sec. I) apostol (11 iunie) 167
Vieţile Sfinţilor - Sfântul apostol Bartolomeu (sec. I) (24 august) 169
Sfântul Barnaba (sec. I) 172
Sfântul Bartolomeu (sec. I) 175
Orthodoxwiki - Apostolul Bartolomeu 177
Orthodoxwiki - Apostolul Barnaba 179
Teodor Danalache - Mormântul Sfântului apostol Barnaba – Salamina 181
Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Caracalu 188
Basilica di San Bartolomeo all'Isola - Acasă la Sfântul apostol Bartolomeu în Roma 189
(Foto) Acasă la Sfântul apostol Barnaba - Cipru 206
Icoane 227

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

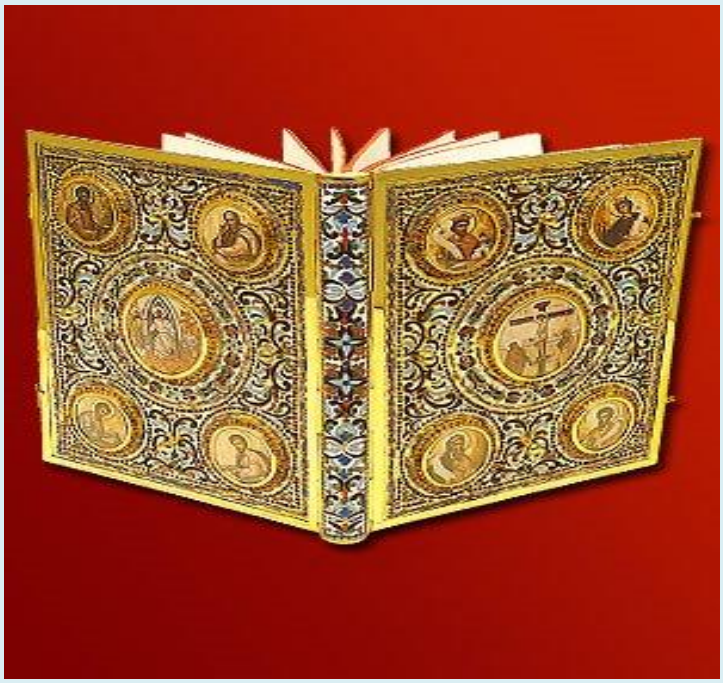

Evanghelia la Sfinţii apostoli Bartolomeu şi Barnaba

Ev. Luca 10, 16-21

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:

16. Cel ce vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă, şi cel ce se leapădă de voi se leapădă de Mine; iar cine se leapădă de Mine se leapădă de Cel ce M-a trimis pe Mine.
17. Şi s-au întors cei şaptezeci (şi doi) cu bucurie, zicând: Doamne, şi demonii ni se supun în numele Tău.
18. Şi le-a zis: Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer.
19. Iată, v-am dat putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii, şi peste toată puterea vrăjmaşului, şi nimic nu vă va vătăma.
20. Dar nu vă bucuraţi de aceasta, că duhurile vi se pleacă, ci vă bucuraţi că numele voastre sunt scrise în ceruri.
21. În acest ceas, El S-a bucurat în Duhul Sfânt şi a zis: Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului şi al pământului, că ai ascuns acestea de cei înţelepţi şi de cei pricepuţi şi le-ai descoperit pruncilor. Aşa, Părinte, căci aşa a fost înaintea Ta, bunăvoinţa Ta.

Evanghelia la Aducerea moaștelor Sfântului apostol Bartolomeu

Ev. Matei 5, 14-19

Zis-a Domnul către ucenicii Săi:
14. Voi sunteţi lumina lumii; nu poate o cetate aflată pe vârf de munte să se ascundă.
15. Nici nu aprind făclie şi o pun sub obroc, ci în sfeşnic, şi luminează tuturor celor din casă.
16. Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, aşa încât să vadă faptele voastre cele bune şi să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri.
17. Să nu socotiţi că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc.
18. Căci adevărat zic vouă: Înainte de a trece cerul şi pământul, o iotă sau o cirtă din Lege nu va trece, până ce se vor face toate.
19. Deci, cel ce va strica una din aceste porunci, foarte mici, şi va învăţa aşa pe oameni, foarte mic se va chema în Împărăţia Cerurilor; iar cel ce va face şi va învăţa, acesta mare se va chema în Împărăţia Cerurilor.

Apostol

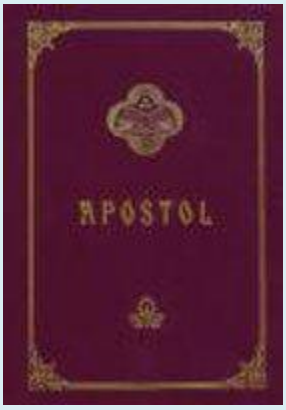

Apostol la Sfinţii apostoli Bartolomeu şi Barnaba

Faptele apostolilor

Ap. Fapte 11, 19-30

În zilele acelea, apostolii,
19. Deci cei ce se risipiseră din cauza tulburării făcute pentru Ştefan, au trecut până în Fenicia şi în Cipru, şi în Antiohia, nimănui grăind cuvântul, decât numai iudeilor.
20. Şi erau unii dintre ei, bărbaţi ciprieni şi cireneni care, venind în Antiohia, vorbeau şi către elini, binevestind pe Domnul Iisus.
21. Şi mâna Domnului era cu ei şi era mare numărul celor care au crezut şi s-au întors la Domnul.
22. Şi vorba despre ei a ajuns la urechile Bisericii din Ierusalim, şi au trimis pe Barnaba până la Antiohia.
23. Acesta, sosind şi văzând harul lui Dumnezeu, s-a bucurat şi îndemna pe toţi să rămână în Domnul, cu inimă statornică.
24. Căci era bărbat bun şi plin de Duh Sfânt şi de credinţă. Şi s-a adăugat Domnului mulţime multă.
25. Şi a plecat Barnaba la Tars, ca să caute pe Saul
26. Şi aflându-l, l-a adus la Antiohia. Şi au stat acolo un an întreg, adunându-se în biserică şi învăţând mult popor. Şi în Antiohia, întâia oară, ucenicii s-au numit creştini.
27. În acele zile s-au coborât, de la Ierusalim în Antiohia, prooroci.
28. Şi sculându-se unul dintre ei, cu numele Agav, a arătat prin Duhul, că va fi în toată lumea foamete mare, care a şi fost în zilele lui Claudiu.

29. Iar ucenicii au hotărât ca fiecare dintre ei, după putere, să trimită spre ajutorare fraţilor care locuiau în Iudeea;
30. Ceea ce au şi făcut, trimiţând preoţilor prin mâna lui Barnaba şi a lui Saul.

Apostol la Aducerea moaștelor Sfântului apostol Bartolomeu

Ap. Tit 1, 1-5; 2, 15; 3, 1-3, 12-15

1. Pavel, robul lui Dumnezeu şi apostol al lui Iisus Hristos, după credinţa aleşilor lui Dumnezeu şi după cunoştinţa adevărului cel întocmai cu dreapta credinţă,
2. Întru nădejdea vieţii veşnice, pe care a făgăduit-o mai înainte de anii veacurilor Dumnezeu, Care nu minte,
3. Şi Care, la timpul cuvenit, Şi-a făcut cunoscut cuvântul Său, prin propovăduirea încredinţată mie, după porunca Mântuitorului nostru Dumnezeu -
4. Lui Tit, adevăratul fiu după credinţa cea de obşte: Har, milă şi pace, de la Dumnezeu-Tatăl şi de la Domnul Iisus Hristos, Mântuitorul nostru.
5. Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să îndreptezi cele ce mai lipsesc şi să aşezi preoţi prin cetăţi, precum ţi-am rânduit:

15. Acestea grăieşte, îndeamnă şi mustră cu toată tăria. Nimeni să nu te dispreţuiască.

1. Adu-le aminte să se supună stăpânirilor şi dregătorilor, să asculte, să fie gata la orice lucru bun,
2. Să nu defaime pe nimeni, să fie paşnici, să fie îngăduitori, arătând întreaga blândeţe faţă de toţi oamenii.
3. Căci şi noi eram altădată fără de minte, neascultători, amăgiţi, slujind poftelor şi multor feluri de desfătări, petrecând viaţa în răutate şi pizmuire, urâţi fiind şi urându-ne unul pe altul;

12. Când voi trimite pe Artemas la tine sau pe Tihic, sârguieşte-te să vii la mine la Nicopole, căci acolo m-am hotărât să iernez.
13. Pe Zenas, cunoscătorul de lege, şi pe Apollo trimite-i mai înainte, cu bună grijă, ca nimic să nu le lipsească.
14. Să înveţe şi ai noştri să poarte grijă de lucrurile bune, spre treburile cele de neapărată nevoie, ca ei să nu fie fără de roadă.
15. Te îmbrăţişează toţi care sunt cu mine. Îmbrăţişează pe cei ce ne iubesc întru credinţă. Harul fie cu voi cu toţi! Amin.

În această lună (iunie), ziua a unsprezecea - Sfinţii apostoli Vartolomeu şi Varnava (Minei)

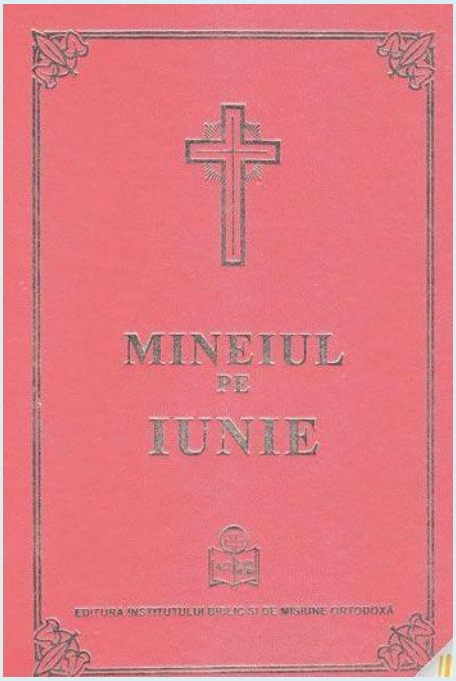

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** pe 6, glas 4:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cu mreaja limbii tale de Dumnezeu grăitorule apostole, din adâncul deşertăciunii, şi din cumplita nedumnezeire, ai scos marginile lumii, şi le-ai adus prin credinţă lui Hristos Dumnezeu, celui ce ţi-a dat ţie un dar ca acesta, ca unui dumnezeiesc ucenic şi de taine grăitor, Vartolomee apostole.

Soarele slavei Iisus Dumnezeul nostru, pe tine, mărite, ca pe o rază te-a trimis întru plinirile lumii, ca să goneşti tare negura nedumnezeirii, şi să luminezi pe toţi, cei ce şedeau în noaptea necunoştinţei, pe care i-ai făcut moştenitori zilei, Vartolomee de Dumnezeu înţelepţite.

Plecându-te voinţelor Aceluia, la a căruia voinţă toate se pleacă, şi urmându-i Lui ca Învăţătorului adevărului, paharul morţii prin patima Crucii bucurându-te l-ai băut, şi stai înaintea Celui ce este marginea dorirlor, împreună cu apostolii şi cu îngerii dănţuind, Vartolomee pururea mărite.

Alte **Stihiri** ale Sfântului apostol Varnava, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Luat-ai apostole asupra dracilor tărie şi putere nebiruită, întru numele lui Hristos, pe căpeteniile întunericului acelora a le goni; şi ai străbătut pământul, luminând ca un soare. Şi la Roma ajungând, pururea mărite, întâi tu ai propovăduit venirea lui Hristos cea mântuitoare.

Bunătăţii celei dintâi, şi vieţii Lui celei fireşti şi mai presus îndumnezeite urmând, bărbat bun ai fost după împărtăşire Varnavo, şi fiu mângâierii cu cuviinţă numindu-te, cu bunătatea obiceiurilor tale, şi cu curăţia minţii. Pe cei credincioşi i-ai îndemnat să rămână în legea darului.

Organ bine aşezat cu dumnezeiască lucrarea Duhului îndreptat fiind Varnavo, spre chemarea păgânilor tu te-ai încredinţat. La cunoştinţa lui Hristos îndreptându-i cu cuvintele şi cu faptele, şi pe aceia i-ai luminat, să mărturisească pe adevărată Dumnezeirea lui Iisus, Mântuitorului sufletelor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea a lui Vizantie*

Varnavo prea lăudate, vasule strălucite al Sfântului Duh, ca un fiu al mângâierii, care şi mai înainte de Pavel între cei şaptezeci de ucenici ai fost mai mare şi cu Pavel iarăşi ai propovăduit marginilor Evanghelia. Pentru aceasta şi cuvântul darului prin fapte plinindu-l, pe tine însuţi te-ai adus jertfă curată Învăţătorului tău Hristos; roagă-te totdeauna apostole mărite, să se mântuiască în pace sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

De va fi în post a Născătoarei. Dogmatica învierii

Cine nu te va ferici Preasfântă Fecioară? Sau cine nu va lăuda, prea curată, naşterea ta ? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul Unul-Născut, acelaşi din tine cea curată a ieşit, negrăit întrupându-Se, din fire Dumnezeu fiind, şi cu firea Om făcându-Se pentru noi. Nu în două feţe fiind despărţit, ci în două firi fără de amestecare fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L curată cu totul fericită, să se mântuiască sufletele noastre.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul 1:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

În tot pământul a ieşit vestirea voastră cea mântuitoare, de Dumnezeu văzătorilor apostoli, şi a luminat sufletele cele rătăcite. Şi la Hristos a adus pe oamenii cei luminaţi cu darul. Pentru aceasta rugaţi-vă, să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Stih: În tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii cuvintele lor.

Luminători prea luminaţi ai lui Hristos vase prea curate, care aţi încăput prin credinţă raza Duhului, prea înţelepţilor, stâlpii Bisericii, ceruri prea mărite, care aţi vestit slava lui Dumnezeu, Aceluia rugaţi-vă să dăruiască sufletelor noastre, pace şi mare milă.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu, şi facerea mâinilor Lui o vesteşte tăria.

Pe păgâni i-aţi adus la Hristos Dumnezeu, fericiţilor, pe cei ce s-au mântuit cu sângele, celui ce bine a voit a Se naşte pe pământ, şi a răbda de bunăvoie Crucea şi moartea, măriţilor, căruia acum rugaţi-vă, să dăruiască sufletelor noastre, pace şi mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 8-lea*

Apostole al Mântuitorului, Varnavo prea lăudate, vasule al credinţei, fiule al mângâierii, liniştea celor înviforaţi cela ce ai neîncetat întru pomenirea ta îndrăznire, roagă-te să se păzească în pace sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Iar de este în post, a Născătoarei: Fecioară nenuntită, care pe Dumnezeu negrăit L-ai zămislit cu trup, Maica Dumnezeului Celui Preaînalt, rugăciunile robilor tăi primeşte-le, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Care tuturor dăruieşti curăţire de greşeli, acum rugăciunile noastre primindu-le, roagă-te, să ne mântuim noi toţi.

Tropar, glasul al 3-lea: Sfinţilor apostoli, rugaţi pe Milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşale sufletelor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Iar de va fi în post, a Născătoarei-Învierii: Pe tine, ceea ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru, te lăudăm, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară; căci, cu trupul cel luat din tine, Fiul tău şi Dumnezeul nostru, prin Cruce răbdând patimă, ne-a izbăvit pe noi din stricăciune, ca un Iubitor de oameni.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul praznicului de 2 ori.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al apostolilor*. ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor,*** *a praznicului*

Iar de este în post, zicem numai Troparul apostolilor de 2 ori, Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei-Învierii.

După întâia Catismă, **Sedealna** glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Ceata cea duhovnicească a apostolilor tăinuit s-a trimis în lume, după Dumnezeu Cel Înalt, şi s-au arătat ca nişte tămăduitori, celor ce pătimesc întru nevoi, strigând întru Unime pe cea în trei Ipostasuri, şi cu înţelepciune dumnezeiască, au scris întruparea lui Emanuil Domnului. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Iar de va fi în post, a Născătoarei: Chiverniseşte Curată ticălosul meu suflet, şi-l mântuieşte pe el, cel ce s-a alunecat pentru mulţimea greşelilor, întru adâncul pierzării, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Şi în ceasul cel înfricoşat al morţii să mă mântuieşti de dracii, cei ce mă clevetesc şi de răspunsul cel înfricoşat.

După a doua Catismă, **Sedealna** glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Cu strălucirile cele dătătoare de lumină, ca nişte stele, cu învăţăturile lui Dumnezeu a sfintei propovăduiri, luminaţi marginile pământului, tăinuitori cereşti, apostoli ai Domnului. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Iar de va fi în post, a Născătoarei: Ceea ce eşti folositoare nebiruită, celor ce sunt întru nevoi, şi rugătoare gata celor ce nădăjduiesc spre tine, scapă-mă de primejdii, şi nu mă trece cu vederea, ceea ce eşti ajutătoarea tuturor.

Canoanele al praznicului cu Irmosul pe 6, iar de va fi în post, zicem un Canon din Octoih şi ale apostolilor 2 pe 8.

Canonul apostolului Vartolomeu

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea întru armată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul Cel Prea slăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Mai-nainte Ştiutorul a toate şi Dumnezeu, mintea ta cea dumnezeiască văzându-o, te-a ales şi te-a împreunat cu ceata apostolilor, Vartolomee prea lăudate, cu darul luminând inima ta.

La înălţimea faptelor bune suindu-te, cu limbă cu foc insuflată, împărţită în chipul focului te-ai îmbogăţit, ca un apostol a lui Hristos, prin venirea Mângâietorului, prea mărite, uscăciunea păgânătăţii şi deşertăciunea cheltuind.

Alt Canon, al apostolului Varnava

Cântarea 1

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea întrarmată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul Cel Preaslăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Ca un bărbat bun fiind, şi al mângâierii fiu arătându-te, răutatea sufletului meu, şi mâhnirea cea de suflet stricătoare a păcatului meu goneşte-o, ca fiind plin de veselie, să te laud pe tine.

Primind cinstita strălucire a lui Hristos, Împăratului a toate, celui ce a odrăslit din neamul Iudei, prea fericite, trăgându-te din rudenia leviticească, ai propovăduit mutarea preoţiei şi a legii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Petrecerea ta cea luminoasă, înţelepte, te-a arătat pe tine ca un al doilea Dumnezeu al bunătăţii celei dintâi, şi al fiinţei celei fireşti, dintru care ai dobândit a doua naştere a mântuirii celei dumnezeieşti, ce se fericeşte cu daruri, mărite Varnavo.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceata dumnezeieştilor fecioare, dumnezeieşte pe tine cea mai bună între femei te laudă, de Dumnezeu Născătoare Stăpână, ceea ce eşti înfrumuseţată cu podoabele Dumnezeirii; că pe Cuvântul cel de podoabe făcător, mai presus de cuvânt L-ai născut.

Catavasia prazniculuiui, iar de este în post: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta, luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Canonul apostolului Vartolomeu

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea ta, întru care s-a întărit inima mea.

Ca un izvor de apă de mântuire ai ieşit, Vartolomee prea cinstite, şi rod înmulţit ai adus, mântuirea neamurilor, vrednicule de minune.

Cu sarea darului putrezirea idolească ai oprit, prea înţelepte, cu dulce cuvântul credinţei îndulcind inimile celor ce te cinstesc pe tine.

Alt Canon, al apostolului Varnava

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea ta, întru care s-a întărit inima mea.

Nor, care ne aduci nouă ploaie de bunăvoie, din izvoarele darului te-ai văzut Varnavo mărite, şi ne adăpi cu curgerea desfătării.

Văzându-te luminat strălucind cu frumuseţea, stăpânirea cea atotputernică a Duhului, slujitor tainelor lui Hristos te-a rânduit pe tine, prea cinstite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind luminaţi cu darul Crucii Tale Stăpâne, măriţii apostoli, Ţie pe păgâni i-au adus prin credinţă, Varnava şi Pavel de Dumnezeu înţelepţii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Arătatu-te-ai pentru curăţie Stăpână, ca un crin strălucind în mijlocul spinilor cu strălucirile fecioriei, de Dumnezeu Născătoare prea cinstită.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Slujitor prea adevărat al Domnului ai fost, şi din apostolii cei şaptezeci te-ai arătat întâi, şi ai luminat împreună cu Pavel propovăduirea ta, tuturor vestind pe Hristos Mântuitorul; pentru aceasta cu cântări, dumnezeiască pomenirea ta Varnavo, săvârşim.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Ca un cer prea frumos ai vestit, Varlolomee pe pământ dumnezeiască slava lui Dumnezeu, celui ce S-a întrupat, prea lăudate, luminând ca un soare inimile cele din întuneric, stricând întunericul răilor draci. Deci cu rugăciunile tale luminează-ne pe noi, cei ce săvârşim pomenirea ta, cea purtătoare de lumină.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *alta, glasul al 8-lea*

Podobie: Fluierele păstoreşti...

Umbra legii tu părăsind ca un înţelept, cu darul ai umblat de Dumnezeu purtătorule Varnavo, prin cetăţi şi prin oraşe, purtând numele Celui răstignit, şi cu minuni şi cu semne aducând la adevăr, pe cei neascultători, te-ai arătat întru Hristos mângâiere lumii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Iar de va fi în post a Născătoarei:

Podobie: Porunca cea cu taină luând-o întru cunoştinţă, cel fără de trup, în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu ştia de nuntă: Cel ce a plecat cu pogorârea cerurile încape, fără schimbare, tot întru tine. Pe care şi văzându-L în pântecele Tău, luând chip de rob, mă spăimântez a striga către tine: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară.

Pe Dumnezeu cel necuprins Fiul şi Cuvântul, cel ce S-a născut din tine negrăit mai presus de minte, de Dumnezeu Născătoare, roagă-L împreună cu apostolii, să dăruiască lumii pace curată, şi să ne dea nouă mai-nainte de sfârşit îndreptare de greşeli; şi Împărăţiei Cerurilor, pentru bunătatea Sa cea prea multă, să învrednicească pe robii tăi.

Canonul apostolului Vartolomeu

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cu Crucea Domnului fiind ocrotit, ai surpat întăririle dracilor, Vartolomee apostole, şi amăgirea lor cea de suflet stricătoare o ai gonit cu propovăduirea.
Lumină lumii şi rază a Dumnezeieştii slave, Hristos pe tine te-a arătat, Vartolomee de Dumnezeu primite. Că toată făptura ai luminat cu cunoştinţa de Dumnezeu, prea fericite.

Alt Canon, al apostolului Varnava

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Urmând poruncilor Stăpânului apostole, Varnavo prea lăudate, săracilor ai împărţit toată averea ta, şi de Hristos propovăduitor ai fost cu mare glas.

Ajungând la înălţimea bunătăţilor cea strălucită, şi aflând pe Pavel, grăitorul de Dumnezeu apostol, tuturor aţi propovăduit adâncimea tainei celei negrăite.

Ca un soare străbătând marginile lumii, Varnavo prea mărite, lui Pavel urmând, cu străluciri în chipul razelor le-ai luminat prin cuvântul darului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Împreună părtaş patimilor Mântuitorului făcându-te Varnavo prea lăudate, împreună cu El te-ai mărit întru cereştile locaşuri, umplându-te de veselia cea mai presus de minte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Blestemul strămoaşei Eva prin Cel născut al tău s-a stricat, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Că pe Cuvântul cel mai-nainte de veci L-ai născut întrupat, care cu binecuvântări a încununat lumea.

Canonul apostolului Vartolomeu

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule. Că prin Tine, Stăpâne, am aflat izbăvirea din noaptea necunoştinţei către Părintele Tău, începătorul luminii.

Cu Hristos, Lumina cea nezidită, care S-a arătat pentru noi întru zidire, întâi te-ai împreunat, venind la Dânsul, apostole, şi cu dumnezeieştile Lui raze luminându-te.

Ca o rouă dumnezeiască oamenilor tămăduiri dând în lume, ai fost Vartolomee prea fericite. Şi pământul păgânătăţii după proorocie l-ai întors.

Alt Canon, al apostolului Varnava

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule. Că prin Tine, Stăpâne, am aflat izbăvirea din noaptea necunoştinţei către Părintele Tău, începătorul luminii.

Legea cea umbroasă trecând, şi cu darul luminându-se, plinirea păgânilor bine-vestindu-o o a luminat, de Dumnezeu înţelepţitul Varnava, cu propovăduirea lui Hristos.

Arătat îmbrăcându-te cu tare putere a Sfântului Duh, apostole, surpat-ai duhurile vicleniei, mântuind lumea de răutatea lor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Glasul celui ce a strigat între neamurile cele pustiite ai fost, înţelepte, taina cea ne-cuprinsă a dumnezeieştii întrupări vestindu-o tuturor, Varnavo prea fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Iată în pântece ai avut pe Hristos Dumnezeu mai presus de cuvânt de Dumnezeu Născătoare prea curată, precum Isaia mai-nainte a grăit, şi mai presus de fire de Dumnezeu Născătoare, pe Dânsul l-ai născut.

Canonul apostolului Vartolomeu

Cântarea a 6-a

Irmos: În adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Darul minunilor primind, şi cu lucrarea tămăduirilor îmbogăţindu-te, Vartolomee prea înţelepte, adunările păgânilor le-ai vânat.

Limba ta cea de foc, prea lăudate, toată înşelăciunea ca pe o iarbă o a ars, şi inimile credincioşilor le-a luminat, cu dumnezeiasca propovăduire.

Alt Canon, al apostolului Varnava

Cântarea a 6-a

Irmos: În adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Răsărind lumii, Hristoase Dumnezeule, Soare al dreptăţii, Stăpâne, ca pe nişte raze strălucite, pe Varnava şi pe Pavel i-ai arătat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Secure de rădăcini tăietoare ai fost, înşelăciunea cea păroasă tăind cu minunile mai presus de cuvânt, înţelepte Varnavo minunate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cela ce a întins Cerul cu voia, Cer pământesc altul te-a arătat pe tine, Maica lui Dumnezeu, prea curată, şi din tine răsărind, S-a arătat.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-te-ai mare soare Bisericii, cu strălucirile învăţăturilor şi ale înfricoşatelor minuni, la lumină povăţuind, pe cei ce te cinstesc pe tine, Vartolomee apostole al Domnului.

Icos: Învăţându-te sfintele cuvinte, ucenice al Cuvântului, pe cei cufundaţi cumplit întru necuvântarea cea de demult, fii luminii i-ai făcut, tinzându-ţi întru adâncurile necunoştinţei cinstitul şi sfinţitul tău năvod; şi ai prins neamurile cele ascultătoare, şi gândurile lor cele înţelepte prin înşelăciune, uscate fiind cu văpaia mulţimii dumnezeilor, arătându-le cu dumnezeiescul plug, cu rourarea cuvântării de Dumnezeu celei luminate; pe cei ce mai-nainte erau fii mâniei, fii lui Dumnezeu i-ai făcut, Vartolomee al Domnului apostole.

Sinaxar

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea Sfinţilor apostoli Vartolomeu şi Varnava

Stih: Şi Vartolomeu ucenicul tău Hristoase ţie urmând,
Patimă de Cruce este suferind,
Întru această lună în a unsprezecea zi,
Pe Vartolomeu mare cugetătorul răstigni.

La Varnava:

Stih: Mai presus decât piatra safirului după Scriptură, zicând:
Socotea Varnava pietrele cele ce sunt pe el ucigând.

Dintru aceştia Sfântul Vartolomeu a fost unul din cei doisprezece ucenici, care propovăduind Evanghelia la indieni, cei ce se zic bogaţi sau norociţi, şi scriindu-le Evanghelia lui Matei, a fost răstignit de cei necredincioşi în Arvanupoli, şi îşi primii sfârşitul cu cinste, şi băgându-l într-o raclă de plumb fu aruncat în mare; iar din voia lui Dumnezeu aducându-se până în Sicilia la ostrovul Lipariei, şi arătându-se a fost îngropat acolo, multe minuni izvorând din sfântul şi cinstitul său mormânt, şi dând la toţi, care merg cu credinţă, grabnică tămăduire, şi întoarcere cu bucurie şi cu veselie pe la casele lor.

Iar Sfântul Varnava, care se zice şi Iosi la Faptele Apostolilor, fiind unul din cei şaptezeci, călător împreună cu Pavel, fiind hirotonit. Şi se tâlcuieşte numele acesta, fiul mângâierii. Şi era din neamul lui Levi; iar născut şi crescut în ostrovul Ciprului. Acesta întâi a propovăduit Evanghelia lui Hristos în Ierusalim şi în Roma şi în Alexandria şi mergând la Cipru, a fost ucis cu pietre şi băgat în foc de elini şi de iudei; pe care luându-l Marcu apostolul şi evanghelistul, îl puse într-o peşteră, şi mergând la Efes către Pavel, îi spuse de moartea Varnavei, şi l-a plâns pe el Pavel mult.

De acesta în unsprezece zile spun, că s-a îngropat cu Evanghelia lui Matei, ce s-a scris de dânsul, care pe urmă s-a aflat împreună cu trupul apostolului. Drept aceea făcură şi obicei credincioşii, să nu fie acest ostrov supus la nici unul din episcopi, ci să se chivernisească de al său episcop.

Şi se săvârşeşte soborul sfinţilor acestora apostoli, în cinstita biserica Sfântului şi verhovnicului apostol Petru, ce se află aproape de prea sfânta şi marea biserică.

Tot în această zi, soborul Arhanghelului Gavriil din Adin.

Stih: Cântat-ai Gavriile mai-nainte: Bucură-te, Fecioarei zicând,
Dar încă şi acum cântarea axionului eşti cântând.

Soborul şi praznicul Arhanghelului Gavriil a început a se face în Sfântul munte al Atonului, la o chilie a mânăstirii Pantocratorului, ce se numeşte Axion estin, la locul cel numit Adin. Deci a urmat a se face, pentru minunea aceasta ce o vom povesti acum: La schitul Protatului ce se află lângă Carea, aproape de locul mânăstirii Pantocratorului, este o vale mare, care are multe chilii. Deci la una din chiliile acelea ce era cinstită in numele Adormirii Doamnei de Dumnezeu Născătoarei, locuia un ieromonah bătrân şi îmbunătăţit, împreună cu un ascultător al său. Şi fiindcă era obicei a se face priveghere în fiecare Duminică la zisul schit al Protatului, într-una din Sâmbete seara, vrând să meargă bătrânul la priveghere, zice ucenicului său: Fiule, eu mă duc ca să ascult privegherea după obicei, iar tu rămâi la chilie, şi precum vei putea citeşte-ţi rânduiala ta; şi aşa s-a dus.

Deci după ce a trecut seara, iată bate oarecine în uşa chiliei; iar fratele alergă şi deschise, şi vede că era un monah străin, necunoscut lui, care intrând a rămas în chilie în noaptea aceea.

Deci la vremea Utreniei sculându-se, au cântat amândoi rânduiala Utreniei. Şi când au ajuns la. Ceea ce eşti mai cinstită... Monahul cel de loc, adică cânta numai: Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii... Şi celelalte până în sfârşit, adică obişnuita şi vechea Cântare a Sfântului Cosma, făcătorului de cântări.

Iar monahul acel străin făcea alt început al cântării, cântând aşa: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru.*** Apoi a împreunat şi pe: Ceea ce eşti mai cinstită, până în sfârşit.

Auzind aceasta monahul cel de loc, s-a minunat şi zice către cel ce se părea străin: Noi cântăm numai: Ceea ce eşti mai cinstită... iar: Cuvine-se cu adevărat niciodată n-am auzit, nici noi, nici cei mai-nainte de noi. Deci rogu-te, fă dragoste şi scrie-mi şi mie cântarea aceasta, pentru ca să o cânt şi eu Născătoarei de Dumnezeu.

Iar acela răspunzând, a zis: Adu-mi cerneală şi hârtie ca să scriu.
Şi cel de loc a zis: Nu am nici cerneală, nici hârtie.

Iar monahul cel ce se părea străin, i-a zis: Adu-mi o lespede, deci monahul alergând, a aflat lespedea şi i-a adus-o. Şi luând-o străinul, a scris pe dânsa cu degetul său zisa cântare, adică: Cuvine-se cu adevărat, şi, o minune! Atâta de adânc s-au săpat literele pe lespedea aceea vârtoasă, ca şi cum s-ar fi scris pe ceară moale. Apoi a zis fratelui: De acum înainte, aşa să cântaţi şi voi şi toţi ortodocşii, şi acestea zicând s-a făcut nevăzut. Căci era Sfântul înger, trimis de la Dumnezeu, ca să descopere cântarea aceasta îngerească şi care este prea cuviincioasă Maicii lui Dumnezeu.

Şi mai vârtos a fost Arhanghelul Gavriil, precum se arată aceasta din titlul ce este deasupra; întru această zi adică: Soborul Arhanghelului Gavriil în Adin. Căci părinţii de atunci făceau sobor, praznic şi Liturghie, în fiecare an la zisa chilie Adin, întru pomenirea minunii, cinstind şi mărind pe Arhanghelul Gavriil, care precum din început până în sfârşit a stătut dumnezeiesc cântăreţ al Născătoarei de Dumnezeu şi hrănitor slujitor, şi vesel binevestitor al ei. Aşa a servit şi spre a descoperi cântarea aceasta a Maicii lui Dumnezeu, ca unul ce numai lui după toate i se cuvine această slujbă.

Deci după ce a venit bătrânul de la priveghere, şi a intrat în chilie, a început ascultătorul lui a cânta: Cuvine-se cu adevărat, după cum îngerul îi poruncise, şi prin urmare a arătat bătrânului său şi zisa lespedea aceea, cu îngerească scrisoare săpată.

Iar el acestea auzind şi văzând, a rămas uimit de această minune. Deci luând amândoi lespedea acea scrisă de înger, a mers la Protatul, şi a arătat-o la cel mai întâi al Sfântului Munte, şi la ceilalţi bătrâni ai obştescului Sinod, povestindu-le toate cele ce se făcuseră, iar ei au slăvit cu un glas pe Dumnezeu şi au mulţumit Doamnei noastre de Dumnezeu Născătoarei, pentru prea mărita această minune.

Şi îndată au trimis lespedea în Constantinopol la patriarhul şi la împăratul, însemnându-le prin scrisori, toată cuprinderea acestei minuni ce s-a făcut. Deci de

atunci şi în urmă, cântarea adică, aceasta îngerească, s-a dat în toată lumea ca să se cânte Maicii lui Dumnezeu, de către toţi ortodocşii.

Iar sfânta icoană a Născătoarei de Dumnezeu ce se afla în biserica chiliei aceleia, în care s-a făcut această minune, s-a adus de către părinţii Sfântului Munte în biserica Protatului, şi acolo se află până astăzi, aşezată în Sfântul altar deasupra sfinţitului scaun celui de sus. Pentru că înaintea icoanei acesteia s-a cântat întâi de către Arhanghelul Gavriil cântarea aceasta.

Iar chilia aceea, a început a se numi: Axion estin, adică Cuvine-se cu adevărat, şi valea aceea în care se află chilia, se numeşte de către toţi până astăzi Adin, care însemnează a cânta sau cântare. Pentru că întru aceasta s-a cântat întâi îngereasca şi prea cuvenita Maicii lui Dumnezeu cântarea aceasta.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Teopempt împreună cu alţi patru, care de sabie s-a săvârşit.

Stih: Teopempt patru tovarăşi prin sabie dobândind,
Împreună nevoitori, şi al cincilea el se arată ţinând.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Neanisi prea înţeleptul mucenic.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul apostolului Vartolomeu

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, Cel ce bine este cuvântat şi Prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Taina cea mare a dumnezeieştii întrupări, lumii o ai arătat Vartolomee, ceea ce este neîncăpută de toţi, şi necuprinsă, iar numai de cei credincioşi încăpută netâlcuit, şi crezută.

Ca o piatră prea sfântă Vartolomee curat tăvălindu-se, întărirea înşelăciunii tare o ai prăvălit, şi temelie nesfărâmată Bisericii arătându-te, o păzeşti pe ea neclintită.

Dumnezeiasca asemănare Vartolomee, cu vopseaua bunătăţilor prea fericite o ai zugrăvit. Pentru aceea apostol dumnezeiesc făcându-te, tuturor ai propovăduit venirea lui Hristos cea mult lăudată.

Alt Canon, al apostolului Varnava

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, Cel ce bine este cuvântat şi Preaslăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Pe Sfântul, cel ce cu sfinţenie se odihneşte întru cei sfinţi, Varnavo ai propovăduit, pe Cuvântul cel împreună fără început cu Tatăl, şi împreună pe un Scaun şezător, care S-a făcut om, nouă mântuire lucrându-ne.

Razele cele strălucite ale dumnezeieştii lumini, Varnava cel prea cinstit, şi Pavel cel de Dumnezeu primit, ca o lumină au ieşit, luminând cu cuvântul darului moştenirea neamurilor, de Hristos propovăduitorii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Veselească-se astăzi ceea ce te-a născut, tămâie bine mirositoare dând credinţei, odrăslindu-te pe tine lui Hristos de Dumnezeu fericite, pe care spre răsplătire mântuieşte-o cu rugăciunile tale de robia de acum.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Îndreptează viaţa mea, Preacurată, la limanul tău cel cu bună linişte povăţuindu-o, ceea ce ai născut pe Dumnezeu, izvorul bunătăţilor, care dă tuturor credincioşilor nestricăciunea bunătăţii.

Canonul apostolului Vartolomeu

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc, oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă, pe caldei arzând şi răcorind pe credincioşi, care cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cea mare şi mică, multă şi puţină, Evanghelia Mântuitorului prea înţelepţeşte ai învăţat, mari şi prea mărite lucruri cu cuvinte scurte tuturor însemnând, Vartolomee de Dumnezeu înţelepţite.

Ca un râu din Sion ieşind adunările Bisericii le adăpi, prea fericite. Că din izvorul dumnezeieştii desfătări ai băut prea arătat, strigând: Prea înălţaţi toate făpturile pe Domnul.

Cu dumnezeieştile daruri, cele prea luminate şi prea mari, arătat ca un apostol, dumnezeieşte te-ai împodobit. Căci covârşeşte vrednicia cu darul, fericite, toată adunarea cea întru oameni văzută.

Alt Canon, al apostolului Varnava

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc, oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă, pe caldei arzând şi răcorind pe credincioşi, care cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Ca să tulbure marea păgânilor ca un făcător de bine ai scos pe Varnava măritul, şi pe minunatul Pavel, care înşelăciunea mulţimii dumnezeilor cu învăţăturile bunei credinţe, Dătătorule de viaţă, au gonit.

Pus-ai ca un Dumnezeu, Mângâietorule Duhule, atotfăcătorule, în Biserica Ta luminători străluciţi, care au propovăduit puterea Ta, şi a Fiului şi a Părintelui, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Strălucit-ai luminat ca soarele în lume, împreunându-te arătat cu Soarele cel înţelegător, de Dumnezeu cuprinsule. Căci împărtăşindu-te din strălucire, lumină a doua te-ai făcut, arătând tuturor puterea tainei.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu învăţăturile toată lumea luminând, fericirea cea mai presus de minte în cereştile locaşuri, după vrednicie o ai dobândit, Varnavo prea cinstite, primind de la Stăpânul cunună prea frumoasă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca să pierzi blestemul cel dintâi, şi osânda morţii strămoaşei celei de demult, din Fecioara Maica lui Dumnezeu, Cuvinte al lui Dumnezeu te-ai născut, tuturor dăruind nemurirea cea nepieritoare.

Canonul apostolului Vartolomeu

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Însuţi văzător fiind Cuvântului şi slugă, şi ucenic şi propovăduitor de Dumnezeu prea văzător, unde este acum Cuvântul, tu a locui cu adevărat te-ai învrednicit, precum însuşi s-a făgăduit fără de minciună Cel Preabun.

Ca cela ce stai acum înaintea scaunului Stăpânului tău, cu razele cele de acolo fiind strălucit o Vartolomee de Dumnezeu înţelepţite! Spre cântăreţii tăi priveşti, de patimi mântuindu-i şi de feluri de primejdii.

Fiu lui Dumnezeu a fi prin credinţă învrednicindu-te, moştenitor părinteştilor vistierii te-ai făcut. O mână de lucruri mari dăruitoare! O daruri covârşitoare ale lui Hristos, celui ce te-a prea mărit pe tine acum, de Dumnezeu văzătorule prea fericite.

Alt Canon, al apostolului Varnava

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Lumină făcându-vă apostoli prin faptă bună, şi înaintea Luminii celei mari stând acum, rugaţi pe Stăpânul, să dăruiască pace lumii şi să mântuiască bisericile, care le-aţi adunat.

Cumplirea ritorilor, cu văpăile înţelepciunii tale arătat o ai stins, de Dumnezeu grăitorule Varnavo, cela ce ai câştigat înlăuntru izvor de străluciri. Pentru aceasta prea sfinţită pomenirea ta o mărim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Săvârşind acum pomenirea ta prin credinţă apostole, mijlocitor pe tine înaintea Stăpânului te punem, cerând ca să luăm prin mijlocirea ta dezlegare de greşeli. Varnavo prea cinstite propovăduitorule al lui Dumnezeu, prea sfinţite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca un luceafăr de dimineaţă te-ai aflat în noaptea vieţii, cu razele fecioriei strălucind, răsăritul Soarelui dreptăţii celui înţelegător arătându-ne nouă, a lui Dumnezeu Maică prea cinstită.

Luminânda

Podobie: Femei auziţi glas...

Vartolomeu astăzi şi Varnava cel de Dumnezeu primit, întru sfântă pomenirea lor, acum de noi după datorie luminat bine se laudă, ca nişte apostoli ai lui Hristos şi ucenici, care se roagă pentru noi, cei ce săvârşim sfântă pomenirea lor. (de două ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preasfântă Stăpână curată, şi una neispitită de bărbat, tu eşti mântuirea şi nădejdea noastră, roagă pe Hristos, cel ce S-a născut din tine, pe Mântuitorul nostru, să mântuiască lumea de înşelăciune, de nevoi şi de scârbe.

La Laude

Stihirile pe 4, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Soarele slavei Iisus Dumnezeul nostru, întru toate plinirile lumii, ca pe o rază multluminoasă, de Dumnezeu înţelepţite apostole, te-a lăsat ca să goneşti negura răutăţii, şi să luminezi cu înfrânarea patimilor inimile cele întunecate cu necunoştinţa, Vartolomee prea fericite.

Curat locaş al Treimii te-ai făcut, cu strălucirea bunătăţilor fiind luminat, şi în inimă luând Varnavo strălucire de la Dânsa şi luminare mai strălucită decât soarele, la

marginile lumii luminat o ai revărsat, şi ai luminat, pe cei ce şedeau întru întunericul necunoştinţei, de Dumnezeu primite.

Ca nişte nori fericiţilor, în toate marginile aţi plouat ploaie cerească, şi sufletele credincioşilor le-aţi adăpat cu dumnezeiescul dar, înecând neghinele cele rele ale nedumnezeirii, şi făcând sufletele oamenilor a fi roditoare. Pentru aceasta întru laudă pe voi apostolii vă cinstim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 5-lea*

Precum înţelepciunea lui Dumnezeu Cuvântul cel împreună veşnic cu Tatăl, mai-nainte a zis în Evanghelie: Voi sunteţi viţe roditoare, prea lăudaţilor apostoli, care pe Strugurul cel copt şi frumos în ramurile voastre îl aduceţi. Pe care credincioşii mâncându-l, ne îndulcim gustul spre veselie. Vartolomee de Dumnezeu primite şi Varnavo fiule al mângâierii, cu dinadinsul rugaţi-vă, pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a prazniculuiui*

Iar de va fi în post, a Născătoarei: Fericimu-te de Dumnezeu Născătoare Fecioară, şi te slăvim credincioşii după datorie, pe tine cetatea cea nesfărâmată, şi zidul cel nesurpat, şi folositoarea cea tare. Şi scăparea sufletelor noastre.

Slavoslavia cea mare. Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

În această lună (august), ziua a douăzeci şi cincea - Întoarcerea moaştelor Sfântului apostol Vartolomeu şi Sfântul apostol Tit (Minei)

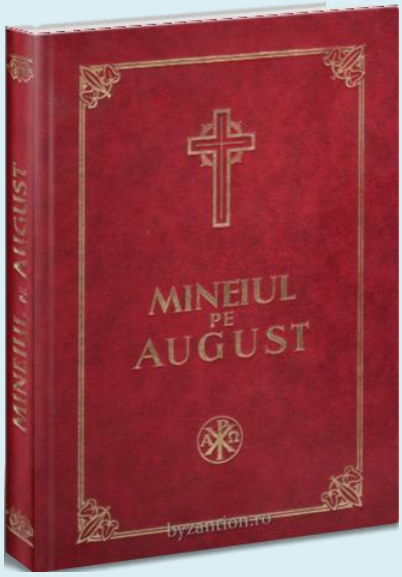

La Vecernie

La Doamne strigat-am... Stihirile pe 6, ale Sfântului apostol Vartolomeu 3 şi ale Sfântului apostol Tit 3.

Stihirile apostolului Vartolomeu, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Pe soarele cel mult luminos, pe steaua cea neapusă, pe Cerul cel însufleţit care povesteşte slava lui Dumnezeu cea mântuitoare, pe propovăduitorul cel dumnezeiesc, pe luminătorul neamurilor, pe râul care revarsă curgerile cunoştinţei, şi adapă inimile tuturor, pe măritul Vartolomeu curat să-l fericim.

Văzutu-s-au cărările tale în mare, apostole, arătându-se mai presus de mintea omenească; căci cu sicriul împreună fiind aruncat, de la răsărit către apus ai alergat, urmându-ţi de amândouă părţile bine măriţii mucenici, şi făcându-ţi cinste prin însuflarea Stăpânului tuturor, Vartolomee apostole.

Cu umblările tale cele minunate, ai sfinţit apa mării, şi ai ajuns către ostrovul Lipariei, izvorând miruri şi patimile cele nevindecate tămăduindu-le, şi mântuitor

celor de acolo şi scăpare şi scutitor făcându-te pururea pomenite, către Împăratul şi Mântuitorul tuturor, Vartolomee apostole.

Alte **Stihiri** ale Sfântului apostol Tit, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Propovăduind o Dumnezeire în trei ipostasuri, ai tulburat marea păgânilor cea cu mulţi dumnezei, şi către limanurile cele prea liniştite, pe cei ce înotau în luciul nedumnezeirii, tu i-ai adăpostit. Pentru aceasta ai primit cerească răsplătire, rugând pe Iubitorul de oameni, pentru cei ce te laudă pe tine fericite.

Cu strălucirile cele dumnezeieşti fiind strălucit la minte, ca o rază împreună ai călătorit Tite, cu soarele cel ce luminează cele întunecate cu Pavel cel dumnezeiesc, şi împreună cu dânsul tot pământul ai mântuit din noaptea cea adâncă. Pentru aceasta te fericim ca pe un ierarh de Dumnezeu cuprins, ca pe un dumnezeiesc apostol, ca pe un prea fierbinte rugător.

Pornindu-se de la Crit şi întorcându-se iar întrânsul, ca o neruptă temelie, prin credinţa cea dreaptă întru care s-a fost întărit şi cu zidirea dumnezeieştii puteri celei cereşti, a zidit pe credincioşi, Tit cel fericit, întâiul şezător pe scaunul patriei lui, împreună călătorul cu Pavel, mângâierea credincioşilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Prea lăudate Vartolomee, pornindu-te de la răsărit, fiind mort de mulţi ani ţi-ai pus pornirea în mare şi cărarea ta în ape multe. Căci drepţii vii sunt în veac, prin orânduiala învăţătorului tău Hristos Dumnezeul nostru, pe care roagă-l apostole, să ni se dăruiască nouă mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit rodul vieţii, ţie ne rugăm: Roagă-te, Stăpână cu Sfinţii apostoli, să miluiască sufletele noastre.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: A treia zi ai înviat...

Preacurata după ce te-a văzut pe tine pe Cruce spânzurat, ca o Maică plângând strigă: Fiul meu şi Dumnezeul meu, prea dulcele meu Fiu, cum suferi patimă de ocară.

La Stihoavnă

Stihirile din Octoih:

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a Sfântului Tit, glasul al 6-lea*

Făcându-te ucenic vasului alegerii, lui Pavel propovăduitorului celui dumnezeiesc, şi învăţându-te de la dânsul, învăţăturile cele dumnezeieşti, la neamuri te-ai trimis a le întoarce spre credinţă şi a le lumina cu raza cuvintelor tale. Pentru aceasta, la margini ai alergat Tite apostole, bine vestind tuturor, pe Dumnezeu cel întrupat, pe care roagă-l, să se mântuiască cei ce cu credinţă săvârşesc, pururea cinstită pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: A treia zi ai înviat...

Fecioară prea curată, roagă pe Cel ce l-ai născut, ca să miluiască ticălos sufletul meu şi să mă pună în partea celor aleşi, în ceasul judecăţii, prin bunătatea cea desăvârşită.

A Crucii, a Născătoarei

Ceea ce te-a născut pe tine Hristoase, văzându-te răstignit, a strigat: Ce taină străină este aceasta care văd Fiul meu? Cum mori pe lemn spânzurând cu trupul, Dătătorule de viaţă ?

Tropar, glasul al 3-lea: Sfinţilor apostoli, rugaţi pe milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

Canoanele unul din Octoih pe 6 şi ale sfinţilor două pe 8.

Canonul Sfântului apostol Vartolomeu

facere a lui Iosif

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta, luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Piatră scumpă te-a arătat pe tine piatra vieţii, pe care a zidit Biserica sa, Vartolomee apostole, văzătorule de Dumnezeu. Pentru aceasta te cinstim şi te fericim pe tine.

Înţelepciunea cea ipostatnică aflându-o, care foarte te-a învăţat pe tine, cele mai presus de minte şi de cuget, înţelepciunea elinilor o ai nebunit, înţelepţind marginile cu dumnezeieştile învăţături.

Supus fiind poruncilor celor dumnezeieşti, te-ai făcut călător pe mare, mort în sicriu, şi ca un soare de la răsărit, ai ajuns la apus, apostole, luminându-l pe dânsul.

A Născătoarei

Cel plin s-a deşertat, cel mai-nainte de veacuri primeşte începere, născându-se din prunca Fiica lui Dumnezeu. Pe care l-ai propovăduit în două fiinţe, şi într-un ipostas, de Dumnezeu fericite Vartolomee.

Alt Canon, al Sfântului apostol Tit

facerea lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta, luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Darul Duhului, care cu toate felurile de daruri te-a îmbogăţit pe tine, te-a trimis dumnezeiesc propovăduitor şi apostol, ca să propovăduieşti la margini, întruparea Cuvântului, Tite pururea pomenite.

Raza darului celui dumnezeiesc primind înlăuntru, ca soarele ai strălucit prea înţelepte, luminând sufletele celor dintru întuneric scoţându-le din păcat, şi din robia înşelăciunii mântuindu-le.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pavel prea înţeleptul, plin fiind de darurile Duhului, te-a ales pe tine şi slujitor şi dumnezeiesc învăţător şi propovăduitor al credinţei dumnezeiescule Tite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca să izbăvească marginile lumii de înşelăciune, a strălucit Domnul din pântecele tău, Mireasă a lui Dumnezeu; pe care roagă-l şi totdeauna îmblânzeşte-l Doamnă, să se mântuiască cei ce cu credinţă te cinstesc pe tine.

Canonul Sfântului apostol Vartolomeu

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, izvorul cel viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Cei ţinuţi de înşelăciune şi cu vătămare de minte, îmbrăcaţi cu întunericul nedumnezeirii, te-au aflat pe tine tare mângâiere şi lumină şi izbăvire din cele cumplite, Vartolomee prea înţelepte.

Făcându-te gură Cuvântului lui Dumnezeu mărite, ai mântuit noroade din gura lupului celui înţelegător, aducându-le Ziditorului prin baia Botezului, Vartolomee pururea pomenite.

Cu limba ta cea de foc, arzând stuful cel amar al înşelăciunii, ai ogorât prea înţelepte inimile cele înţelenite, şi le-ai făcut a rodi cugetările cele cereşti.

A Născătoarei

Dumnezeu Cuvântul, bine a voit a se naşte cu trup mai presus de cuvânt, din tine Fecioară Maică prea curată, ucenic alegând şi slujitor adevărat, pe Vartolomeu măritul.

Alt Canon, al Sfântului apostol Tit

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu în înţelepciune...

Nu prin înţelepciunea care face nebuni pe cei ce iau aminte de ea, ci prin cunoştinţa cea adevărată, ai gonit necunoştinţa din sufletele celor ce alergau la tine, fericite.

Holda a toată moştenirea neamurilor, fiind năpădită de spinii nedumnezeirii, cu secera cea dumnezeiască o ai curăţit, semănând seminţele cunoştinţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O Dumnezeire în trei feţe propovăduind, ai gonit negura mulţimii dumnezeilor fericite, aducând marginile spre cunoştinţă dumnezeiască.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mai sfântă decât îngerii şi mai înaltă decât toată făptura, te-a făcut pe tine cel ce cu trup s-a născut din tine; pentru aceasta pe tine ca pe Stăpâna tuturor te cinstim.

Irmosul: Nu în înţelepciune şi în putere şi în bogăţie ne lăudăm, ci cu Tine, Înţelepciunea Tatălui cea ipostatnică, Hristoase; că nu este Sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-te-ai ca un soare mare Bisericii, cu strălucirile învăţăturilor, şi cu înfricoşate minuni, luminând pe cei ce te cântă pe tine, Vartolomee al Domnului apostole.

Sedealna, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Întoarcerea prea sfintelor tale moaşte prea lăudate apostole al Domnului, s-a făcut nouă pricină de prăznuire prea luminată; pe care cu minte drept cugetătoare cinstindu-o, pe tine luminătorul cel neapus te cinstim, slăvind pe Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a Sfântului apostol Tit, glasul al 8-lea*

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Cu soarele Pavel, ca o stea împreună călătorindu-te pururea pomenite Tite, arătat aţi luminat pământul, şi aţi risipit întunericul. Iar intrând în ostrovul Critenilor fericite de Dumnezeu cugetătorule, prin moarte ai lăsat tuturor, ca nişte raze neapuse, ostenelile şi cuvintele tale. Prin care strălucindu-ne, cu prea mărire te cinstim pe tine, şi cu un glas strigăm către tine: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască, celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucură-te, scaunul lui Dumnezeu cel în chipul focului; bucură-te, pruncă jeţul cel împărătesc, patul cel aşternut cu porfiră, cămara cea cu porfiră de aur, hlamida cea cu roşu vopsită, prea cinstită Biserică. Căruţa cea purtătoare de fulger, sfeşnicul cel mult luminos; bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, cetatea cea cu douăsprezece ziduri, şi uşa cea cu aur poleită, şi cămara cea strălucită cu chipul, masa cea luminoasă cu aur, lăcaşul cel cu podoabă dumnezeiască. Bucură-te prea slăvită Mireasă, picată din soare; bucură-te, singură mântuirea sufletului meu.

A Crucii, a Născătoarei

Pe Mieluşelul, şi Păstorul şi Mântuitorul, dacă l-a văzut Mieluşeaua pe Cruce, s-a tânguit lăcrimând şi cu amar strigă: Lumea se bucură luând izbăvire, iar pântecele meu se aprinde văzând răstignirea ta, care o rabzi pentru milostivirea milei, îndelung răbdătorule Doamne, adâncule al milei; milostiveşte-te, şi dăruieşte iertare de greşale celor ce laudă cu credinţă, dumnezeieştile tale patimi.

Canonul Sfântului apostol Vartolomeu

Cântarea a 4-a

Irmos: Dumnezeiescul sfat cel neurmat al Celui Preaînalt, al celei din Fecioară, proorocul Avacum înţelegându-l a strigat: Slavă puterii Tale Doamne.

Zicerea proorocească a luat sfârşit, căci spre câştigarea neamurilor, a mers lumină cuvântătorul de Dumnezeu ucenic, luminând toate plinirile lumii.

Luminându-te prin raza cea dumnezeiască, te-ai arătat a doua lumină, după împărtăşire dumnezeiască prea arătat slujind celui ce pentru noi s-a arătat cu grosime trupească, apostole.

Ca să se sfinţească marea cu trecerile tale, o ai trecut pe ea în raclă de piatră, de la răsărit către apusuri, făcându-ţi minunate pornirile tale, o Vartolomee.

Păzeşte turma ta de furtuna păcatelor, şi a primejdiilor şi a necazurilor celor potrivnice, povăţuindu-ne pe noi slăvite prin darul tău pururea, către limanurile cele mântuitoare.

A Născătoarei

Ca una ce netâlcuit ai născut pe cel netâlcuit, întru prisosirea bogăţiei milostivirii, cu darurile cele dumnezeieşti, îmbogăţeşte-ne Preacurată, pe noi cei săvârşiţi cu păcatul.

Alt Canon, al Sfântului apostol Tit

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade în Slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit Iisus cel mai presus de Dumnezeire, prin palmă curată şi a mântuit pe cei ce strigă: mărire, Hristoase, puterii Tale!

Scoţând bogăţie din vistieriile cele nedeşertate prea înţelepte, de bogăţia adevărului ai umplut minţile cele sărăcite, şi ai înviat inimile cele omorâte, gonind negura necunoştinţei, pururea pomenite Tite.

Mreaja lui Pavel, prin orânduiala darului, te-a vânat pe tine Tite, cela ce vreai mai pe urmă cu undiţa cuvântului tău, cu osârdie să tragi din adâncul înşelăciunii neamuri prea multe, către buna credinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Urmând ca un miel măritului Pavel celui dumnezeiesc, ai izgonit din mijloc pe lupii cei grei, cuvântătorule de Dumnezeu; şi ai zdrumicat capiştile idolilor, ridicând pe pământeni biserici dumnezeieşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, cortul cel neîntinat, uşa luminii, masa şi năstrapa cea cu totul de aur, muntele cel netăiat şi umbrit, ca ceea ce a născut pe Ziditorul, se fericeşte.

Canonul Sfântului apostol Vartolomeu

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate şi ai născut pe Fiul cel fără de ani, cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Picioare frumoase agonisindu-ţi spre propovăduire, bine ai vestit tuturor bunătăţi, şi tuturor ai propovăduit pace, înstrăinându-i de vrajba cea veche, prin învăţăturile cele dumnezeieşti ale Mântuitorului, fericite apostole.

Cuvântul tău s-a făcut vindecare, celor ce au fost primind veninul cel purtător de moarte al şarpelui, şi pământul păgânilor după proorocie s-a răsturnat prin dezrădăcinările prea înţeleptelor tale dogme, Vartolomee.

Fiind mort de multe zile, izvorând viaţă prea îndestulată, şi şezând pe spatele mării Vartolomee, împreună cu dumnezeieştii mucenici, trecând luciuri nemărginite, în ostrovul Lipariei te-ai adăpostit, de Dumnezeu insuflate.

A Născătoarei

Cu adevărat te slăvesc pe tine Maica lui Dumnezeu prea curată: Bucură-te, ca îngerul îţi strigăm ţie, binecuvântată de Dumnezeu dăruită, auzire şi grai înfricoşat, petrecere străină a Stăpânului zidirii.

Alt Canon, al Sfântului apostol Tit

Cântarea a 5-a

Irmos: Necredincioşii nu vor vedea slava Ta, iar noi pe Tine, Unule-Născut, strălucirea Dumnezeirii Tatălui, de noapte minecând Te lăudăm, Iubitorule de oameni!

Ca un doctor prea ales, ca un slujitor al darului, cu sarea cea dulce a dumnezeieştilor tale cuvinte fericite, ai oprit rana răutăţii, care păştea sufletele păgânilor.

Supunându-te cu dragoste insuflărilor lui Pavel, împreună cu dânsul ai străbătut cele de sub cer, prea înţelepte, binevestind cuvântul cunoştinţei, prea cinstite propovăduitorule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca un înţelept propovăduind pe Cuvântul că este deopotrivă lucrător, şi împreună şezător cu Părintele, ai plecat pe cei deşerţi cu mintea, ca să lepede toată înşelăciunea idolilor; grăitorule de Dumnezeu apostole.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu minte curată să cinstim pe cea prea curată, frumuseţea lui Iacov, şi înfrumuseţându-ne cu faptele cele dumnezeieşti, cu bună credinţă să o lăudăm, ca pe o Maică a Dumnezeului nostru.

Canonul Sfântului apostol Vartolomeu

Cântarea a 6-a

Irmos: Cugetătorilor de Dumnezeu săvârşind acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să plesnim cu mâinile, slăvind pe Hristos, cel ce s-a născut dintr-însa.

Făcutu-te-ai rază a Soarelui, celui ce prin întrupare a strălucit lumii, gonind noaptea înşelăciunii cea cu mulţi dumnezei, prin învăţăturile tale cele purtătoare de lumină, apostole.

Mântuirea lui Dumnezeu cea ivită prin asemănarea trupului, pentru multa bunătate luminat o ai propovăduit noroadelor, Vartolomee propovăduitorule al neamurilor apostole.

Avut-ai călătorie pe apa mării, şi peste ape ţi-ai făcut cărările, şi nu s-a cunoscut într-însa urmele tale, fericite apostole, precum David mai-nainte întru Duhul a proorocit.

A Născătoarei

Biserică slavei te-ai făcut şi uşă Luminii ai fost, munte cu umbră deasă, minune de prooroci cântată, Fecioară Maică Doamnă, de Dumnezeu dăruită.

Alt Canon, al Sfântului apostol Tit

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă...

Pavel soarele lumii cel neapus, pe tine fericite te-a trimis ca pe o rază dătătoare de lumină, ca să luminezi inimile celor ce dormeau întru întunericul necunoştinţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Făcutu-te-ai plin de apele cele curgătoare de viaţă, şi cu râurile dogmelor celor dumnezeieşti, ai înecat pâraiele necunoştinţei, adăpând adunările neamurilor, fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Neamurile neamurilor te cântă pe tine Prealăudată, căci mai presus de cuvânt ai născut pe prea lăudatul Cuvântul lui Dumnezeu; pe care îl slăvesc cetele îngerilor şi ale oamenilor.

Irmosul: Jertfi-voi cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele demonilor curăţindu-se cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Arătându-te împreună vorbitor cu Pavel, împreună cu dânsul nouă mai-nainte ai vestit Cuvântul, apostole grăitorule de tainele dumnezeiescului dar, Tite fericite. Pentru aceasta strigăm către tine: Nu înceta rugându-te pentru noi toţi.

Icos: Pe Mântuitorul cel ce s-a arătat pe pământ, l-ai vestit în lume, şi prieten de aproape al Dumnezeirii lui celei nemincinoase te-ai făcut şi moştenitor. Pentru aceasta cu credinţă căzând, pe tine te rog, ca să-mi dai cu rugăciunile tale iertare, gonind mărite negura sufletului meu cea întunecoasă, ca să te laud după vrednicie şi să strig către tine neîncetat apostole: Nu înceta rugându-te pentru noi toţi.

Sinaxar

Întru această lună, în 25 de zile, aşezarea moaştelor Sfântului măritului apostol Vartolomeu.

Stih: Vartolomeu în noian s-a aflat ascuns,
Ca să-i culegem credincioşii darul de ajuns.
Întru această lună în a douăzeci şi cincea zi,
Moaştele lui Bartolomeu se găsi.

Sfântul apostol Vartolomeu s-a făcut ales prin zelul său pentru răspândirea creştinismului printre neamuri, căror propovăduindu-le numele Domnului, a fost răstignit în Armenia cea mare a răsăritului; iar sfintele lui moaşte creştinii cei ce se aflau acolo punându-le într-o raclă de piatră, le-au mulat în Urbanopoli, unde izvorau tămăduiri şi mântuiau neamurile de bolile ce le bântuiau.

Slugile diavolului văzând acestea, au luat racla aceea cu Sfântul trup al apostolului şi o aruncară în mare, împreună cu alte patru racle care aveau în sine moaştele a patru sfinţi mucenici: A lui Papia, Luchian, Grigorie şi Acachie.

Plutind însă apostolul pe deasupra mării şi trecând adâncurile cele strâmte ale Elespontului. Sosi în Marea Egee, de acolo la noianul Adriatic, şi lăsând în stânga ostrovul Siciliei având împreună următor şi pe bunii biruitori mucenici ce erau prin celelalte racle, precum am zis mai sus, sosi la ostrovul Lipariei. De aici bunii biruitori mucenici lăsând pe marele apostol, ca pe un alt împărat, să odihnească în locul care şi-a ales, ei se întoarseră iarăşi unde dumnezeiasca pronie a vrut, să odihnească pe fiecare dintr-înşii.

Şi anume: Pe Papia în Amila cetatea Siciliei, pe Luchian în Mesina, pe Grigorie în Colimna din Calabria şi pe Acachie în cetatea Ascalus.

După aceea se arătă pe sine dumnezeiescul apostol, lui Agaton episcopul Lipariei, care pogorându-se la malul mării şi văzând acel mare şi înfricoşat şi minunat lucru,

zise: De unde ți-a venit Lipario această multă bogăţie ? Iar tu apostolul Domnului, bine ai venit.

În urmă fericitul Agaton voind a aşeza racla la loc cinstit, şi văzând că nu se poate mişca la nevoinţele mulţimii, din dumnezeiască descoperire aducând o pereche de junice, şi legându-le cu o funie, traseră acea mare raclă prea lesne, cu puterea celui ce locuia într-însa, unde era voia apostolului. Aici făcu episcopul şi biserică înfrumuseţată apostolului, şi a pus într-însa fericitele şi cinstitele lui moaşte cu racla, ca un odor scump, şi acolo în toate zilele făceau minuni.

Deci trecând mulţi ani, în vremile cele de pe urmă, în zilele împăratului Teofil, pentru mulțimea păcatelor noastre, luând agarenii cetățuia aceea în care se afla sfântul apostol, şi rămânând tot ostrovul Lipariei nelocuit de oameni; domnul cetăţii Venendului, înţelegând de apostoleştile minuni, se porni cu înfierbântată şi călduroasă credinţă către sfântul, şi chemă din cetatea Amalfinilor nişte oameni corăbieri şi făgăduind să le dea o sumă de bani, îi rugă să meargă să aducă acel odor scump, care s-a şi făcut.

Deci domnul cel ce s-a zis mai sus aflându-se departe de mare, porni pe episcopul locului şi pe mulți alți clerici şi din celălalt norod, de se duse întru întâmpinarea apostolului. Ale căruia sfinte moaşte aducându-le în cetatea Venendei, le-a pus în loc cinstit unde i s-a părut, unde făcea marele apostol tămăduiri la toți câți se aflau acolo, întru slava prea bunului Dumnezeului nostru.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului apostol Tit, episcopul Gortinei celei din Crit, ucenicul Sfântului apostol Pavel.

Stih: Fie de la noi şi lui Tit un titlu mic scriind
Fiindcă sfârşitul său, cu pace a fost încheind.

Fericitul acesta Tit, se trăgea din neamul lui Min împăratul Critului, precum grăieşte legiuitorul Zinas care a scris viața lui, de care pomeneşte fericitul apostol Pavel.

Acest fericit Tit, încă din copilărie a arătat multă nevoință spre învăţătura cea lăudată a elinilor, şi fiind de douăzeci de ani, auzi un glas ce-i veni de sus care îi zicea: Tite, trebuie să ieşi din cele de aicea să-ţi mântuieşti sufletul, că nu-ţi va folosi învăţătura aceasta.

După un an de la această arătare i s-a poruncit prin vedenie, ca să citească cărţile evreilor, şi luând cartea proorocului Isaia, citi acestea: Înnoiţi-vă către mine ostroave multe, Israil se mântuieşte de la Domnul cu mântuire veşnică.

Între acestea Antipatul Critului, care era unchiul Sfântului Tit, auzind de mântuitoarea Naştere a Domnului Hristos şi de minunile ce a făcut în Ierusalim şi întralte locuri, trimise pe Tit Ia Ierusalim, căci era iscusit a auzi şi a spune şi a povesti cele ce ar auzi. Deci mergând el acolo, şi văzând şi închinându-se Stăpânului Hristos, a rămas în Ierusalim de văzu minunile lui Hristos, văzu însă şi mântuitoarele patimile Lui, şi îngroparea şi învierea şi dumnezeiasca înălţare; şi Pogorârea şi darea Preasfântului Duh asupra Sfinţilor apostoli şi crezând, se numără cu cei o sută douăzeci şi cu cei trei mii ce au crezut în Domnul prin învăţătura apostolului Petru.

După aceea a fost hirotonit şi trimis cu Pavel să înveţe şi să hirotonească pe cei ce i-ar socoti Pavel a fi iscusiţi. Şi s-a dus cu dânsul la Antiohia şi la Seleucia şi la Cipru şi la Salamina şi la Pafos şi de acolo la Perga Pamfiliei şi la Antiohia Pisidiei şi la Iconia, la casa Lui Onisifor; apoi la Lisira şi la Derbe, propovăduind pretutindeni cuvântul lui Dumnezeu cu apostolul Pavel.

Deci întâmplându-se a stăpâni domnia Critului doi ani Rustil cumnatul lui Tit după soră, merseră acolo Pavel şi Tit, unde şi biserică au zidit.

După aceea ieşind din Crit, se duseră în Asia şi de acolo s-a dus cu Pavel la Roma, unde a rămas Tit până ce Pavel a fost omorât de Nero, şi de unde se întoarse în Crit.

Aici hirotonind episcopi şi preoţi şi strălucind apostoleşte, a răposat în Domnul. Iar toată vremea vieţii lui s-a făcut ani nouăzeci şi patru.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor părinţilor noştri: Mina, Epifanie, Ghenadie şi Ioan, arhiepiscopul Constantinopolului

Stih: Podoaba Bisericii s-a întristat,
Căci Mina, pe ceste de aicea le-a lăsat.
Grăbind Epifanie spre sfârşit, ca spre oarecare îmbătare,
Zace dat spre somn îndată de a capului îngreunate.
Lui Epifanie, Ghenadie şi Ioan împreună.
Păstorilor lui Hristos, aduc de laudă cunună.

Fericitul Mina pe vremile împăratului Iustinian, se afla preot sfintei biserici din Constantinopol şi s-a înaintat episcop de Agapei. Papa Romei, ce se dusese la Constantinopol; care, caterisind pe ereticul Antim, ce se mutase de către eretici de la Trapezunda la Constantinopol, a hirotonit pe fericitul Mina în locul aceluia. Deci acesta bine ocârmuind biserica şi sporindu-şi turma sa, s-a mutat către Domnul, şi se prăznuiesc împreună şi arătaţii mai sus sfinţii părinţi în prea sfânta biserică cea mare.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul Sfântului apostol Vartolomeu

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului; şi groaza focului bărbăteşte înfruntând-o, se bucurau cântând: Prea lăudate, Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Cu sarea cea dulce a cuvintelor tale, pururea pomenite, ai vindecat omenirea cea stricată de răutate şi o ai plecat a cânta: Prea lăudate Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Făcându-te ca un prea înalt cer după înţeles fericite, ca un dumnezeiesc apostol, cu glas prea înalt ai propovăduit slava lui Dumnezeu, căruia îi strigăm: Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cu veşmântul cel ţesut din dumnezeiescul dar fericite, ai îmbrăcat pe cei despuiaţi mai-nainte, prin răutatea şarpelui, şi i-ai plecat să cânte: Prea lăudate Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

A Născătoarei

Noi robii tăi Născătoare de Dumnezeu, având-te pe tine prea curată, apărare şi zid şi sprijineală, cu credinţă strigăm către tine: Bucură-te, podul care duce pe cei de pe pământ către Dumnezeu, binecuvântată Fecioară.

Alt Canon, al Sfântului apostol Tit

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai mântuit din foc pe tinerii lui Avraam şi ai ucis pe haldeii care fără dreptate prigoneau pe cei drepţi, prea lăudate Doamne, bine eşti cuvântat Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri!

Învăţând Tit a cânta o Dumnezeire, a cinsti o Domnie, de nebunia mulţimii dumnezeilor, a mântuit pe oamenii care cu bună credinţă strigă: Dumnezeule al părinţilor bine eşti cuvântat.

Cei ce cu suflet mort, cinsteau materia cea neînsufleţită, învăţându-se de tine ucenice şi tăinuitorule al celor negrăite, au cunoscut pe Dătătorul de viaţă Dumnezeu, cel ce s-a omorât pentru noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătatu-te-ai mărite ca un slujitor al adevărului, şi surpător al minciunii, şi ca un ucenic al lui Pavel, ai suferit goniri şi primejdii împreună cu dânsul cântând: Dumnezeule al părinţilor bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Prea înfrumuseţându-te cu bunătăţile, stai de-a dreapta Împăratului tuturor, a celui ce s-a întrupat din sângiurile tale nenuntită, rugându-te neîncetat, să ne izbăvim noi de toată nevoia.

Canonul Sfântului apostol Vartolomeu

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Revărsându-te cu râurile cele dumnezeieşti, ca un râu din Eden ai ieşit, cu învăţăturile tale adăpând partea cea de sub soare, şi prin dar uscând apele înşelăciunii, şi strigând: Lăudaţi pe Mântuitorul, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Învăţându-te Cuvântul cele mai presus decât cuvântul pe tine, ca pe un cuvântător dumnezeiesc te-a trimis în lume, ca pe o săgeată mântuitoare, rănind adunarea vrăjmaşilor mărite, şi mântuind pe cei ce cu credinţă cântă, şi prea înalţă pe Hristos în veci.

Arătatu-te-ai ca un munte picând dulceaţa cea dumnezeiască, vrednicule de minune, şi cu puterile cele dumnezeieşti făcând călătorie după moarte pe noianurile mării fără de cufundare o ai rupt, înconjurându-te pe tine cu cinste purtătorii de chinuri cei viteji.

A Născătoarei

După legile firii tăinuindu-te, şi ai născut, şi ai rămas pururea Fecioară, căci ai născut pe Cuvântul cel ce pentru prisosul bunătăţii s-a făcut om, căruia toţi îi strigăm: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Alt Canon, al Sfântului apostol Tit

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi în cuptor...

Cu picăturile sângiurilor tale s-a stins focul cel străin al înşelăciunii, bolile s-au gonit, dracii s-au izgonit prin rugăciunea ta cea către Dumnezeu, Tite apostole. Pentru aceasta te lăudăm pe tine, ca pe o dumnezeiască slugă a lui Hristos, Împăratului tuturor.

Cu totul lui Dumnezeu sfinţindu-te, şi cu darurile cele dumnezeieşti fiind strălucit, Tite prea înţelepte, luminat ai arătat tuturor pe Cuvântul cel mântuitor, care ne-a izbăvit pe noi, cei ce cu credinţă adevărată, binecuvântăm şi prea înălţăm pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Făcutu-te-ai prea curat vas al luminii, luminând tot pământul cu razele cele dumnezeieşti, Tite vrednicule de minune, şi întunecând împotrivirea vrăjmaşilor celor prea fărădelege strigai: Pe Domnul lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Sabia care se învârtea de demult, fuge acum de mine Fecioară. Căci ai născut pe Cuvântul îmbrăcat cu trup, şi în două firi fiind cunoscut; de care se cutremură cetele îngerilor, şi-l slăvesc oamenii în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe tinerii cei bine credincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Canonul Sfântului apostol Vartolomeu

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc să salte, cu Duhul fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfinţita prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Ceata apostolilor aduce prăznuire astăzi pomenirii tale se veselesc mucenicii şi duhurile tuturor drepţilor; iar noi credincioşii cu cântări te cinstim pe tine, şi strigăm: Mântuieşte-ne pe noi de toată scârba, ucenice al lui Hristos.

Primind prin răstignire sfârşitul cel fericit, te-ai făcut împreună închipuit cu patimile învăţătorului tău mărite, şi părtaşi strălucirii şi slavei celei dumnezeieşti, stând pururea împreună cu îngerii înaintea lui, şi învrednicindu-te luminii celei negrăite.

Cea plină de lumină şi vestită pomenirea ta, însuţi văzătorule de Hristos Vartolomee înţelepte, ne-a strălucit nouă luminând pe toţi; întru care te rugăm pe tine, adu-ţi aminte pentru noi toţi mântuindu-ne de toată înconjurarea cea potrivnică, prin rugăciunile tale.

A Născătoarei

Omoară cugetările trupului nostru Născătoare de Dumnezeu prea curată. Opreşte viforul patimilor noastre, alină valul, şi cu gânduri dumnezeieşti întăreşte inimile noastre, celor ce cu credinţă te cinstim pe tine, folositoarea noastră cea neruşinată.

Alt Canon, al Sfântului apostol Tit

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva prin boala neascultării...

Mirându-se Pavel de toată dragostea şi nădejdea ta cea către Mântuitorul, te-a tras împreună călător propovăduind neamurilor, împreună cu tine sfinţita Evanghelie. Pentru aceasta împreună cu dânsul te cinstim pe tine apostole.

Cetăţeanule cel mare al Critului şi dumnezeiescule întâi şezător pe scaunul lui, şi luminător prea strălucit şi ceresc, prin dumnezeiescul dar goneşti bolile credincioşilor, şi izgoneşti dracii, Tite cugetătorule de Dumnezeu, vrednicule de minune.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca soarele ne-a strălucit nouă pomenirea ta, fiind luminat înfrumuseţată toată, cu strălucirile Duhului, izgonind norii patimilor; pe care săvârşindu-o cu credinţă, păzeşte-ne Tite prea fericite, vrednicule de minune.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu mijlocirile tale prea curată Fecioară, dezleagă lanţurile greşalelor mele, risipeşte-mi întunericul sufletului meu, alină valul patimilor mele, zdrobeşte pe cei ce mă războiesc în deşert, mântuieşte-mă pururea Fecioară.

Irmosul: Eva prin boala neascultării, blestem înăuntru a adus; iar tu, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântarea ai înflorit. Pentru aceasta, toţi te mărim.

Luminânda

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Sfinţită punerea cinstitelor tale moaşte, Vartolomee prea înţelepte, prăznuindu-o cu dragoste, cu credinţă te lăudăm pe tine fericite, căci de la răsărit, minunat înotând către ostrovul Lipariei, ai luminat tot apusul prin călătoriile tale cele minunate, apostole al lui Hristos, propovăduitorule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *asemenea*

Tăinuitorule al darului celui dumnezeiesc, şi apostole Tite, împreună cu Pavel cugetătorul de Dumnezeu roagă-te Treimii pentru pacea lumii, şi nouă celora ce săvârşim prea sfântă pomenirea ta, şi o cinstim cu dragoste, dă-ne dezlegare de greutăţi şi de greşale şi mântuire, şi slava şi strălucirea Împărăţiei Cerurilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu cetele cele fără de trupuri, cu danţurile mucenicilor, cu cetele apostolilor, împreună cu proorocii şi toţi drepţii, o Doamnă Maica lui Dumnezeu, te cântăm pe tine, că ai născut pe Dumnezeu pe cel ce cu negrăită înţelepciune prin Cruce a surpat tirania iadului, şi pe tot neamul omenesc, l-a izbăvit prea lăudată.

La Laude

Stihirile pe 4, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Izvorul vieţii noastre, te-a izbăvit pe tine prea fericite Vartolomee, ca pe un dumnezeiesc râu, ca să usuci apele mulţimii dumnezeilor, adăpând lumea cu curgerile învăţăturilor celor dumnezeieşti, şi neghinele înşelăciunii înecându-le, şi scoţând din cele cumplite pe cei ce se pleacă ţie cu credinţă, Vartolomee apostole al Domnului.

Noi credincioşii cunoscându-te pe tine pururea pomenite, ca pe un soare de la răsărit ieşind, şi apunând către apus, prin călătoriile tale cele ce arătat s-au făcut peste ape, săvârşim cea de peste an pomenirea măritei venirii tale, cinstind prea minunate faptele tale cele multe, apostole al Domnului.

Fiind mort în sicriu, te-ai făcut călător pe mare, pornindu-te de la răsărit prea înţelepte, şi împreună cu mucenicii ai ajuns la apus, neapusule luceafăr al Bisericii lui Hristos, Vartolomee de Dumnezeu fericite. Întru care odihnindu-te, minunat tuturor te-ai făcut odihnă de osteneli, şi mântuire din cele cumplite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 5-lea*

Bucură-te, raclă de mir a lui Hristos, şi tămâia cea prea aleasă şi cu bună mireasmă, trandafirule al Raiului, luminarea credincioşilor, propovăduitorule al Cuvântului cel cu mare glas, mintea cea cerească, alesule de Dumnezeu ucenice, temelia cea dumnezeiască a dogmelor, cerule cel însufleţit şi plin de stele, soarele cel cu multă

lumină care neîncetat luminează marginile, cu strălucirile cele dumnezeieşti luminându-le, Vartolomee apostole, pe Hristos roagă-l, ca să dea celora ce te cinstesc pe tine mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: Bucură-te cămara...

Bucură-te, darul cel dat de la Dumnezeu, binecuvântată de Dumnezeu slăvită Stăpână, grabnică folosirea şi mântuirea oamenilor celor luptaţi de la pizmuitorii vrăjmaşi, nădejdea cea nebiruită, şi sprijineala cea adevărată; bucură-te, Stăpână izbândirea asupra barbarilor, bucură-te puterea oastei pururea Fecioară. Bucură-te zidirea cea neluptată şi neprădată, bucură-te căderea dracilor şi întărirea sufletelor noastre. Pentru aceasta nu lipsi a te ruga pentru robii tăi, Preasfântă.

A Crucii, a Născătoarei

Pe Mieluşelul său Mieluşeaua văzându-l oarecând sârguindu-se spre junghiere, cu osârdie urma, strigând lui acestea: Unde mergi Fiule prea dulce Hristoase ? Pentru ce alergi cu acest fel de alergare fără lene, îndelung răbdătorule Iisuse prea dorite, cel fără de păcat, şi mult-milostive Doamne, dă-mi mie cuvânt roabei tale, Fiul meu întru-tot iubite. Nu mă trece cu vederea tăcând îndurate, pe mine ceea ce te-am născut pe tine înfricoşat, Dumnezeule dătătorule de viață, cel ce dăruieşti lumii mare milă.

Stihoavna din Octoih.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a Sfântului Tit, glasul al 5-lea*

Cu luptele cele apostoleşti, împodobindu-te pe sine-ţi, te-ai făcut împreună cetaş cu apostolii, Tite apostole. Căci propovăduind pretutindenea cuvântul credinţei, ai primit darul chemării celei de sus. Pentru aceasta Critul se laudă cu minunile, împreună cu învăţăturile tale, şi sicriul tău izvorăşte tămăduiri, celor ce cu credinţă se apropie de dânsul, cu care şi nouă, varsă-ne tămăduiri bolilor celor sufleteşti, şi răpeşte din primejdii şi din toată înconjurarea pe cei ce cu credinţă şi cu dragoste săvârşesc sfinţită pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: Bucură-te, cămara...

Bucură-te, nădejdea oamenilor, pământule cel ales şi curat şi neîntinat, şi izvorul cel pecetluit al Mântuitorului, tu eşti singură pururea Fecioară cetate din care cei ce te cinstim, aflăm mântuire Preacurată, chemarea neamului omenesc, pământule cel plin de roadă care ai odrăslit spicul; podule care ne duci întru liniştea cea cu bună adăpostire, ocârmuitoarea cea dumnezeiască, anghira celor ce se înviforăsc, limanule prea liniştite al celor ce sunt în furtună, care din dorire te caută pe tine.

A Crucii, a Născătoarei

Izbăvire pentru noi pe prea vestitul şi prea curatul sângele tău, care voieşti să dobândească toţi oamenii mântuirea, ca să-l dai, ai primit Cel fără de păcate. Pentru aceasta Maica Ta pironit văzându-te, tânguindu-se îşi rupea obrazul; Fiule grăind: Mielule cel cu totul fără de prihană, care voieşti să mântuieşti lumea cu prea scump sângele tău; cum apuseşi de la ochii mei, Soare cel neapus Mântuitorule; cela ce dai tuturor luminare şi pace şi mila cea mare.

La Liturghie

Fericirile Octoihului, şi ale apostolilor. Prochimen glasul al 8-lea: În tot pământul... Stih: Cerurile spun... Apostolul către Tit: Pavel robul lui Dumnezeu... Aliluia, glasul 1: Mărturisi-vor cerurile... Evanghelia de la Matei: Zis-a Domnul ucenicilor săi: Voi sunteţi lumina lumii... Chinonicul: În tot pământul a ieşit...

Canon de rugăciune către Sfântul apostol Bartolomeu (11 iunie)

Canon de rugăciune către Sfântul apostol Bartolomeu (s.v. 11 iunie / s.n. 24 iunie):

https://www.academia.edu/103172028/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2ntul_apostol_Bartolomeu_11_iunie_

https://archive.org/details/sf.-bart.-canon-11-iun

https://www.slideshare.net/slideshow/canon-de-rugaciune-catre-sfantul-apostol-bartolomeu-11-iunie/269801588

***

Troparul Sfântului apostol Bartolomeu, glasul al 3-lea: Sfinţilor apostoli rugaţi pe milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

Cântarea 1

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea într-armată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul cel prea slăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mai înainte-ştiutorul a toate şi Dumnezeu, mintea ta cea dumnezeiască văzând-o, te-a ales şi te-a împreunat cu ceata apostolilor, Sfinte Bartolomeu prea lăudate, cu harul luminând inima ta.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

La înălţimea faptelor bune suindu-te, cu limbă de foc insuflată, împărţită în chipul focului te-ai îmbogăţit, ca un apostol al lui Hristos, prin venirea Mângâietorului, prea mărite, uscăciunea păgânătătii şi deşertăciunea ai cheltuit-o.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea ta, întru care s-a întărit inima mea.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un izvor de apă de mântuire ai ieşit, apostole Bartolomeu prea cinstite şi rod înmulţit ai adus, mântuirea neamurilor, vrednicule de minune.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu sarea harului putrezirea idolească ai oprit, prea înţelepte, cu dulcele cuvânt al credinţei ai îndulcit inimile celor ce te cinstesc pe tine.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu crucea Domnului fiind ocolit, ai surpat întăririle demonilor, Sfinte Bartolomeu apostole şi amăgirea lor cea de suflet stricătoare o ai gonit, cu propovăduirea.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lumină lumii şi rază a dumnezeieştii slave, Hristos pe tine te-a arătat, Sfinte Bartolomeu de Dumnezeu primite. Că toată făptura ai luminat cu cunoştinţa de Dumnezeu, prea fericite.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule. Că prin Tine, Stăpâne, am aflat izbăvirea din noaptea necunoştinţei către Părintele Tău, începătorul luminii.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu Hristos, Lumina cea nezidită, care S-a arătat pentru noi întru zidire, întâi te-ai împreunat, venind la Dânsul, apostole şi cu dumnezeieştile Lui raze te-ai luminat.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o rouă dumnezeiască oamenilor tămăduiri dând în lume ai fost, Sfinte Bartolomeu, prea fericite. Şi pământul păgânătăţii după proorocie l-ai întors.

Cântarea a 6-a

Irmos: În adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Darul minunilor primind şi cu lucrarea tămăduirilor îmbogăţindu-te, Sfinte Bartolomeu, prea înţelepte, adunările păgânilor le-ai vânat.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Limba ta cea de foc, prea lăudate, toată înşelăciunea ca pe o iarbă o a ars şi inimile credincioşilor le-a luminat cu dumnezeiasca propovăduire.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai ară-tat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-te-ai mare soare Bisericii, cu strălucirile învăţăturilor şi ale înfricoşătoarelor minuni, la lumină povăţuind pe cei ce te cinstesc pe tine, Sfinte Bartolomeu, apostole al Domnului.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ai arătat lumii, Sfinte Bartolomeu, Taina cea mare a dumnezeieştii Întrupări care este neîncăpută de toţi şi necuprinsă, dar numai de cei credincioşi încăpută, netâlcuit şi crezută.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o piatră prea sfântă, apostole Bartolomeu, curat tăvălindu-se, întărirea înşelăciunii tare o ai prăvălit şi temelie nesfărâmată Bisericii arătându-te, o păzeşti pe ea neclintită.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dumnezeiasca asemănare, apostole Bartolomeu, cu vopseaua virtuţilor, prea fericite, o ai zugrăvit. Pentru aceea, apostol dumnezeiesc făcându-te, tuturor ai propovăduit venirea lui Hristos cea mult lăudată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc, oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă, pe caldei arzând şi răcorind pe credincioşi, care cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înţelepţeşte ai învăţat Evanghelia Mântuitorului, cea mare şi mică, multă şi puţină şi ai însemnat mari şi prea mărite lucruri cu cuvinte scurte tuturor, Sfinte apostole Bartolomeu, de Dumnezeu înţelepţite.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un râu din Sion ieşind, adunările Bisericii le adăpi, prea fericite. Că din izvorul dumnezeieştii desfătări ai băut prea arătat, strigând: Prea înălţaţi toate făpturile pe Domnul.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dumnezeieştile daruri, cele prea luminate şi prea mari, lămurit, ca un apostol, dumnezeieşte te-ai împodobit. Căci covârşeşte vrednicia cu harul, fericite, toată adunarea cea întru oameni văzută.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Însuţi văzător fiind Cuvântului şi slugă şi ucenic şi propovăduitor de Dumnezeu prea văzător, te-ai învrednicit a locui cu adevărat unde este acum Cuvântul, precum însuşi a tăgăduit fără de minciună, Cel Preabun.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca cel ce stai acum înaintea scaunului Stăpânului tău, cu razele cele de acolo fiind strălucit, o, Sinte Bartolomeu de Dumnezeu înţelepţite, spre cântăreţii tăi priveşte, mântuindu-i de patimi şi de feluri de primejdii.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiu lui Dumnezeu a fi prin credinţă învrednicindu-te, moştenitor părinteştilor vistierii te-ai făcut. O, mână de lucruri mari dăruitoare! O, daruri covârşitoare ale lui Hristos, Celui ce te-a prea mărit pe tine acum, de Dumnezeu văzătorule, prea fericite.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase

Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Ca un cer prea frumos ai vestit, Sfinte apostole Bartolomeu, pe pământ dumnezeiasca slavă a lui Dumnezeu, cel ce S-a întrupat, prea lăudate, luminând ca un soare inimile cele din întuneric, stricând întunericul răilor demoni. Deci cu rugăciunile tale luminează-ne pe noi ce ce săvârşim pomenirea ta, cea purtătoare de lumină.

Iar de va fi Post:

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 8. **Podobie:** Porunca cea cu taină luând-o întru cunoştinţă, cel fără de trup, în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu ştia de nuntă: Cel ce a plecat cu pogorârea cerurile încape, fără schimbare, tot întru tine. Pe care şi văzându-L în pântecele Tău, luând chip de rob, mă spăimântez a striga către tine: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară.

Pe Dumnezeu cel Necuprins, Fiul şi Cuvântul, cel ce S-a născut din tine în chip de negrăit mai presus de minte, de Dumnezeu Născătoare, roagă-L împreună cu apostolii să dăruiască lumii pace curată şi să ne dea nouă mai înainte de sfârşit îndreptare de greşeli; şi de Împărăţia Cerurilor, pentru bunătatea Sa cea prea multă, să învrednicească pe robii tăi.

Canon de rugăciune la Sărbătoarea aducerii moaştelor Sfântului apostol Bartolomeu (25 august)

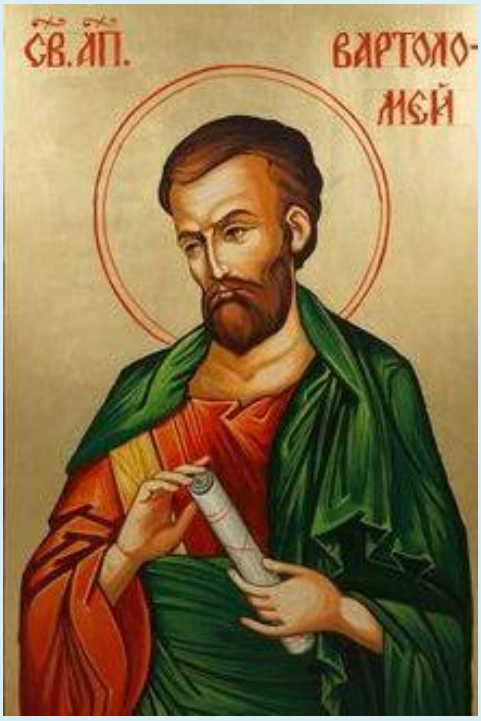

Canon de rugăciune la sărbătoarea aducerii moaştelor Sfântului apostol Bartolomeu (s.v. 25 august / s.n. 07 septembrie):

https://www.academia.edu/123672749/Canon_de_rug%C4%83ciune_la_s%C4%83rb%C4%83toarea_aducerii_moa%C5%9Ftelor_Sf%C3%A2ntului_apostol_Bartolomeu_s_v_25_august_s_n_07_septembrie_

https://archive.org/details/canon-25-aug

https://www.slideshare.net/slideshow/canon-de-rugaciune-la-sarbatoarea-aducerii-moastelor-sfantului-apostol-bartolomeu-s-v-25-august-s-n-07-septembrie/271648903

***

Canon de rugăciune la aducerea moaștelor Sfântului apostol Bartolomeu - 25 august - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=cQQaxpG7DXs&t=1s

***

Tropar la Sărbătoarea aducerii moaştelor Sfântului apostol Bartolomeu, glasul al 3-lea: Sfinţilor apostoli, rugaţi pe Milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta, luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Piatră scumpă te-ai arătat pe tine piatra vieţii, pe care a zidit Biserica Sa, apostole Bartolomeu, văzătorule de Dumnezeu. Pentru aceasta, te cinstim şi te fericim pe tine.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înţelepciunea cea ipostatnică aflând-o, care foarte te-a învăţat pe tine cele mai presus de minte şi de cuget, înţelepciunea elinilor ai arătat-o a fi nebunie, înţelepţind marginile cu dumnezeieştile învăţături.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Supus fiind poruncilor celor dumnezeieşti, te-ai făcut călător pe mare, mort în sicriu; şi ca un soare de la Răsărit, ai ajuns la Apus, apostole, luminându-l.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel plin S-a deşertat, cel mai înainte de veacuri primeşte început, născându-Se din Prunca Fiica lui Dumnezeu. Pe care L-ai propovăduit în două firi şi într-un Ipostas, de Dumnezeu fericite Bartolomeu.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, izvorul cel viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cei ţinuţi de înşelăciune şi cu vătămare de minte, îmbrăcaţi cu întunericul necredinţei, te-au aflat pe tine tare mângâiere şi lumină şi izbăvire din cele cumplite, prea înţelepte Bartolomeu.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te gură Cuvântului lui Dumnezeu, mărite, ai mântuit popoare din gura lupului celui înţelegător, aducându-le Ziditorului prin baia Botezului, pururea pomenite apostole Bartolomeu.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu limba ta cea de foc, arzând stuful cel amar al înşelăciunii, ai omorât, prea înţelepte, inimile cele înţelenite şi le-ai făcut a rodi cugetările cele cereşti.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dumnezeu Cuvântul a bine voit a Se naşte mai presus de cuvânt cu Trup din tine, Fecioară Maică prea curată, ucenic alegând şi slujitor adevărat, pe apostolul Bartolomeu măritul.

Cântarea a 4-a

Irmos: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc al Întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum, având-l în minte, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Zicerea proorocească a luat sfârşit, căci spre câştigarea neamurilor a mers lumină cuvântătorul de Dumnezeu ucenic, luminând toate plinirile lumii.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-te prin Raza cea dumnezeiască, te-ai arătat a doua lumină, după împărtăşire dumnezeiască în chip vădit slujind Celui ce pentru noi S-a arătat cu trup omenesc, apostole.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca să se sfinţească marea cu trecerile tale, ai trecut-o în raclă de piatră, de la Răsărit către Apus, făcându-ţi minunate pornirile tale, Sfinte apostole Bartolomeu.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Păzeşte turma ta de furtuna păcatelor şi a primejdiilor şi a necazurilor celor potrivnice, povăţuindu-ne pe noi, mărite, prin darul tău pururea, către limanurile cele mântuitoare.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca una ce în chip de netâlcuit ai născut pe Cel Netâlcuit, întru prisosirea bogăţiei milostivirii, cu darurile cele dumnezeieşti, îmbogăţindu-ne, Preacurată, pe noi, cei săvârşiţi cu păcatul.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate şi ai născut pe Fiul cel fără de ani, cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Picioare frumoase agonisindu-ţi spre propovăduire, ai binevestit tuturor bunătăţi şi tuturor ai propovăduit pace, înstrăinându-i de vrajba cea veche, prin învăţăturile cele dumnezeieşti ale Mântuitorului, fericite apostole.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuvântul tău s-a făcut vindecare celor ce primiseră veninul cel purtător de moarte al şarpelui şi pământul păgânilor, după proorocie, s-a răsturnat prin dezrădăcinările prea înţeleptelor tale dogme, Sfinte apostole Bartolomeu.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind mort de multe zile, izvorând viaţa cu îndestulare şi şezând pe spinarea mării, apostole Bartolomeu, împreună cu dumnezeieştii mucenici, trecând luciurile nemărginite, în ostrovul Lipariei te-ai adăpostit, de Dumnezeu insuflate.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu adevărat te măresc pe tine, Maica lui Dumnezeu, prea curată. Bucură-te, ca îngerul îţi strigăm ţie, Binecuvântată de Dumnezeu dăruită, auzire şi grai înfricoşător, petrecere străină a Stăpânului zidirii.

Cântarea a 6-a

Irmos: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcutu-te-ai rază a Soarelui, Celui ce prin Întrupare a strălucit lumii, gonind noaptea înşelăciunii cea cu mulţi zei, prin învăţăturile tale cele purtătoare de lumină, apostole.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mântuirea lui Dumnezeu cea ivită prin asemănarea trupului, pentru multa bunătate luminat ai propovăduit-o popoarelor, Sfinte apostole Bartolomeu, propovăduitorule al neamurilor.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ai avut călătorie pe apa mării şi peste ape ţi-ai făcut cărările şi nu s-au cunoscut într-însa urmele tale, fericite apostole, precum David, mai înainte întru Duhul a proorocit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Biserică a Slavei te-ai făcut şi uşă a Luminii ai fost, munte cu umbră deasă, minune de prooroci cântată, Fecioară Maică Doamnă, de Dumnezeu dăruită.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai ară-tat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-te-ai ca un soare mare Bisericii, cu strălucirile învăţăturilor şi cu înfricoşătoare minuni, luminând pe cei ce te cântă pe tine, Sfinte Bartolomeu, apostolul Domnului.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului; şi groaza focului bărbăteşte înfruntând-o, se bucurau cântând: Prea lăudate, Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu sarea cea dulce a cuvintelor tale, pururea pomenite, ai vindecat omenirea cea stricată de răutate şi ai plecat-o a cânta: Prea lăudate, Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te ca un prea înalt cer după înţeles, fericite, ca un dumnezeiesc apostol, cu glas prea înalt ai propovăduit slava lui Dumnezeu, căruia Îi cântăm: Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu veşmântul cel ţesut din dumnezeiescul dar, fericite, ai îmbrăcat pe cei despuiaţi mai înainte prin răutatea şarpelui şi i-ai plecat să cânte: Prea lăudate, Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Noi, robii tăi, Născătoare de Dumnezeu, având-te pe tine, prea curată, apărare şi zid şi sprijin, cu credinţă grăim către tine: Bucură-te, podul care duce pe cei de pe pământ către Dumnezeu, binecuvântată Fecioară.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Revărsându-te cu râurile cele dumnezeieşti, ca un râu din Eden ai ieşit, cu învăţă-turile tale adăpând partea cea de sub soare; şi prin dar uscând apele înşelăciunii ai grăit: Lăudaţi pe Mântuitorul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Învăţându-te Cuvântul cele mai presus decât cuvântul pe tine, ca pe un cuvântător dumnezeiesc te-a trimis în lume, ca pe o săgeată mântuitoare şi rănind adunarea vrăjmaşilor, mărite, ai mântuit pe cei ce cu credinţă cântă şi prea înalţă pe Hristos în veci.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai ca un munte picurând dulceaţa cea dumnezeiască, vrednicule de mi-nune; şi cu puterile cele dumnezeieşti făcând călătorie după moarte pe apele mării fără de afundare, ai fost înconjurat cu cinste de purtătorii de chinuri cei viteji.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

După legile firii tăinuindu-te, ai născut şi ai rămas pururea Fecioară; căci ai născut pe Cuvântul, cel ce pentru prisosul bunătăţii S-a făcut Om. Căruia toţi îi cântăm: pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc să salte, cu duhul fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfinţita prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fe-cioară.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ceata apostolilor aduce prăznuire astăzi pomenirii tale; se veselesc mucenicii şi duhurile tuturor drepţilor; iar noi, credincioşii, cu cântări te cinstim pe tine şi grăim: izbăveşte-ne pe noi de toată mâhnirea, ucenice al lui Hristos.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Primind, prin răstignire, sfârşitul cel fericit, te-ai făcut împreună închipuit cu patimile Învăţătorului tău, mărite şi părtaş strălucirii şi Slavei celei dumnezeieşti, stând pururea împreună cu îngerii înaintea Lui şi te-ai învrednicit de Lumina cea negrăită.

Stih: ***Sfinte apostole Bartolomeu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pomenirea ta cea plină de lumină şi vestită, văzătorule de Hristos, înţelepte apostole Bartolomeu, ne-a strălucit nouă luminând pe toţi. Pentru care te rugăm pe tine, adu-ţi aminte de noi toţi, mântuindu-ne de toată împrejurarea cea potrivnică, prin rugăciunile tale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Omoară cugetările trupului nostru, Născătoare de Dumnezeu, prea curată. Opreşte viforul patimilor noastre, alină valul patimilor şi cu gânduri dumnezeieşti întăreşte inimile noastre, ale celor ce cu credinţă te cinstim pe tine, folositoarea noastră cea neînfruntată.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Întoarcerea prea sfintelor tale moaşte, prea lăudate apostole al Domnului, s-a făcut nouă pricină de prăznuire prea luminată; pe care cu minte drept cugetătoare cinstind-o, pe tine, luminătorul cel neapus, te cinstim, slăvind pe Hristos.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Bucură-te, scaunul lui Dumnezeu cel în chip de foc; Bucură-te, Pruncă, jilţul cel împărătesc, patul cel aşternut cu porfiră; cămara cea cu porfiră de aur, hlamida cea cu roşu vopsită cea purtătoare de fulger, sfeşnicul cel mult luminos; Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, cetatea cea cu douăsprezece ziduri; Uşa cea cu aur

poleită şi cămara cea strălucită cu chipul; masa cea luminoasă de aur, locaşul cel cu podoabă dumnezeiască. Bucură-te, prea mărită Mireasă, picată din soare; Bucură-te, singura mângâiere a sufletului meu.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Pe Mieluşelul şi Păstorul şi Mântuitorul, dacă L-a văzut Mieluşeaua pe Cruce, s-a tânguit lăcrimând şi cu amar grăia: lumea se bucură luând izbăvire, iar pântecele meu se aprinde văzând Răstignirea Ta, pe care o rabzi pentru milostivirea milei, Îndelung Răbdătorule, Doamne; Adâncule al milei, milostiveşte-Te şi dăruieşte iertare de greşeli celor ce laudă cu credinţă Dumnezeieştile Tale Patimi.

Canon de rugăciune către Sfântul apostol Barnaba (11 iunie)

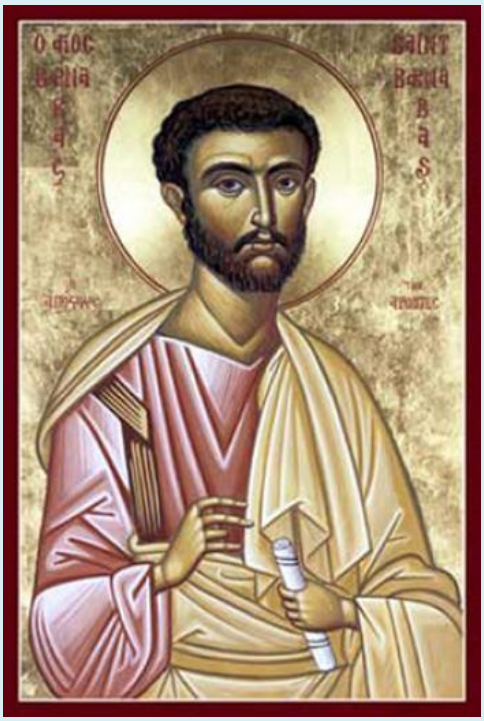

Canon de rugăciune către Sfântul apostol Barnaba (s.v. 11 iunie / s.n. 24 iunie):

https://www.academia.edu/103171532/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2ntul_apostol_Barnaba_11_iunie_

https://archive.org/details/canon-11-iun

https://www.slideshare.net/slideshow/canon-de-rugaciune-catre-sfantul-apostol-barnaba-11-iunie/269801527

***

Troparul Sfântului apostol Barnaba, glasul al 3-lea: Sfinţilor apostoli rugaţi pe milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

Cântarea 1

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea într-armată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul cel prea slăvit, căci cu slavă S-a prea mărit.

Stih: ***Sfinte apostole Barnaba, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un bărbat bun fiind şi al mângâierii fiu arătându-te, răutatea sufletului meu şi mâhnirea cea de suflet stricătoare a păcatului meu goneşte-o, ca, fiind plin de veselie, să te laud pe tine.

Stih: ***Sfinte apostole Barnaba, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Primind cinstita strălucire a lui Hristos, Împăratul a toate, celui ce a odrăslit din neamul lui Iuda, prea fericite, trăgându-te din rudenia levitică, ai propovăduit mutarea preoţiei şi a Legii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Petrecerea ta cea luminoasă, înţelepte, te-a arătat pe tine ca un al doilea Dumnezeu al bunătăţii celei dintâi şi al fiinţei celei fireşti, din care ai dobândit a doua naştere a mântuirii celei dumnezeieşti, ce se fericeşte cu daruri, mărite apostole Barnaba.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceata dumnezeieştilor fecioare, dumnezeieşte pe tine cea mai bună între femei te laudă, de Dumnezeu Născătoare Stăpână, ceea ce eşti înfrumuseţată cu podoabele Dumnezeirii; că pe Cuvântul cel de podoabe Făcător, mai presus de cuvânt L-ai născut.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea ta, întru care s-a întărit inima mea.

Stih: ***Sfinte apostole Barnaba, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nor, care ne aduci nouă ploaie de bunăvoie, din izvoarele harului te-ai văzut, Sfinte apostole Barnaba, mărite şi ne adăpi cu curgerea desfătării.

Stih: ***Sfinte apostole Barnaba, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Văzându-te luminat strălucind cu frumuseţea, Stăpânirea cea atotputernică a Duhului, slujitor tainelor lui Hristos te-a rânduit pe tine, prea cinstite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind luminaţi cu harul crucii Tale, Stăpâne, măriţii apostoli, ţie pe păgâni i-au adus prin credinţă, Sfinţii Barnaba şi Pavel, de Dumnezeu înţelepţiţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-te-ai pentru curăţie, Stăpână, ca un crin strălucind în mijlocul spinilor cu strălucirile fecioriei, de Dumnezeu Născătoare prea cinstită.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte apostole Barnaba, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Urmând poruncilor Stăpânului, apostole Barnaba, prea lăudate, săracilor ai împărţit toată averea ta şi de Hristos propovăduitor ai fost cu mare glas.

Stih: ***Sfinte apostole Barnaba, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ajungând la înălţimea virtuţilor cea strălucită şi aflând pe Pavel apostolul, grăitor de Dumnezeu, tuturor aţi propovăduit adâncimea tainei celei de negrăit.

Stih: ***Sfinte apostole Barnaba, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un soare străbătând marginile lumii, Sfinte Barnaba prea mărite, apostolului Pavel urmând, cu străluciri în chipul razelor le-ai luminat prin cuvântul harului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Împreună părtaş patimilor Mântuitorului făcându-te, Sfinte Barnaba prea lăudate, împreună cu El te-ai mărit în cereştile locaşuri, umplându-te de veselia cea mai presus de minte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Blestemul strămoaşei Eva prin Cel Născut al tău a fost stricat, Ceea ce eşti cu totul fără prihană. Că pe Cuvântul cel mai înainte de veci L-ai născut Întrupat, care cu binecuvântări a încununat lumea.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule. Că prin Tine, Stăpâne, am aflat izbăvirea din noaptea necunoştinţei către Părintele Tău, începătorul luminii.

Stih: ***Sfinte apostole Barnaba, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Legea cea umbroasă trecând şi cu harul luminându-se, plinirea păgânilor binevestind, o a luminat, de Dumnezeu înţelepţitul apostol Barnaba, cu propovă-duirea lui Hristos.

Stih: ***Sfinte apostole Barnaba, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătat îmbrăcându-te cu tare putere a Sfântului Duh, apostole, surpat-ai duhurile vicleniei, mântuind lumea de răutatea lor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Glasul celui ce a strigat între neamurile cele pustiite ai fost, înţelepte, taina cea necuprinsă a dumnezeieştii întrupări vestind tuturor, Sfinte apostole Barnaba prea fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Iată în pântece ai avut pe Hristos Dumnezeu mai presus de cuvânt, de Dumnezeu Născătoare prea curată, precum Isaia mai înainte a grăit şi mai presus de fire, de Dumnezeu Născătoare, pe Dânsul L-ai născut.

Cântarea a 6-a

Irmos: În adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Stih: ***Sfinte apostole Barnaba, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Răsărind lumii, Hristoase Dumnezeule, Soare al dreptăţii, Stăpâne, ca pe nişte raze strălucite, pe Sfinţii apostoli Barnaba şi Pavel i-ai arătat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Secure de rădăcini tăietoare ai fost, înşelăciunea cea rădăcinoasă tăind cu minunile mai presus de cuvânt, înţelepte Barnaba, minunate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce a întins cerul cu voia, alt cer pământesc te-a arătat pe tine, Maica lui Dumnezeu, prea curată şi din tine răsărind, S-a arătat.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Slujitor prea adevărat al Domnului ai fost şi din apostolii cei şaptezeci te-ai arătat întâiul şi ai luminat împreună cu apostolul Pavel propovăduirea ta, tuturor vestind pe Hristos Mântuitorul; pentru aceasta cu cântări, dumnezeiască pomenirea ta, Sfinte apostole Barnaba, o săvârşim.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Stih: ***Sfinte apostole Barnaba, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Sfântul, cel ce cu sfinţenie se odihneşte întru cei sfinţi, apostole Barnaba ai propovăduit, pe Cuvântul cel împreună fără de început cu Tatăl şi împreună şezător pe un scaun, care S-a făcut Om, nouă mântuire ne-a lucrat.

Stih: ***Sfinte apostole Barnaba, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Razele cele strălucite ale dumnezeieştii lumini, Sfântul Barnaba cel prea cinstit şi apostolul Pavel cel de Dumnezeu primit, ca o lumină au ieşit, luminând cu cuvântul harului moştenirea neamurilor, de Hristos propovăduitorii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Astăzi se veseleşte ceea ce te-a născut, tămâie bine mirositoare dând credinţei, odrăslindu-te pe tine lui Hristos, de Dumnezeu fericite, pe care spre răsplătire izbăveşte-o cu rugăciunile tale, de robia de acum.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Îndreptează viaţa mea, prea curată, la limanul tău cel cu bună linişte povăţuind-o, Ceea ce ai născut pe Dumnezeu, Izvorul virtuţilor, care dă tuturor credincioşilor nestricăciunea virtuţii.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc, oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă, pe caldei arzând şi răcorind pe credincioşi, care cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfinte apostole Barnaba, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca să tulbure marea păgânilor ca un făcător de bine ai scos pe Sfântul Barnaba măritul şi pe strălucitul Pavel apostolul, care înşelăciunea mulţimii zeilor au alungat cu învăţăturile dreptei credinţe, Dătătorule de viaţă.

Stih: ***Sfinte apostole Barnaba, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pus-ai ca un Dumnezeu, Mângâietorule Duhule, Atotfăcătorule, în Biserica Ta luminători străluciţi, care au propovăduit puterea Ta şi a Fiului şi a Părintelui, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfinte apostole Barnaba, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucit-ai luminat ca soarele în lume, împreunându-te arătat cu Soarele cel înţelegător, de Dumnezeu cuprinsule. Căci împărtăşindu-te din strălucire, lumină de-a doua te-ai făcut, arătând tuturor puterea tainei.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Luminând cu învăţăturile toată lumea, fericirea cea mai presus de minte în cereştile locaşuri, după vrednicie o ai dobândit, Sfinte Barnaba prea cinstite, primind de la Stăpânul cunună prea frumoasă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca să pierzi blestemul cel dintâi şi osânda morţii strămoaşei celei de demult, din Fecioara, Maica lui Dumnezeu, Cuvinte al lui Dumnezeu, Te-ai născut, tuturor dăruind nemurirea cea nepieritoare.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Stih: ***Sfinţilor apostoli, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Lumină făcându-vă, Sfinţilor apostoli, prin faptă bună şi înaintea Luminii celei mari stând acum, rugaţi pe Stăpânul să dăruiască pace lumii şi să mântuiască bisericile pe care le-aţi adunat.

Stih: ***Sfinte apostole Barnaba, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înflăcărarea ritorilor, cu văpăile înţelepciunii tale lămurit o ai stins, de Dumnezeu grăitorule apostole Barnaba, cel ce ai câştigat înăuntru izvor de străluciri. Pentru aceasta prea sfinţită pomenirea ta o mărim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Săvârşind acum pomenirea ta prin credinţă, apostole, mijlocitor pe tine înaintea Stăpânului te punem, cerând ca să luăm prin mijlocirea ta dezlegare de greşeli, Sfinte Barnaba prea cinstite, propovăduitorule al lui Dumnezeu, prea sfinţite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca un Luceafăr de dimineaţă te-ai aflat în noaptea vieţii, cu razele fecioriei strălucind, răsăritul Soarelui dreptăţii cel înţelegător arătându-ne nouă, a lui Dumnezeu Maică, prea cinstită.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Fluierele păstoreşti...

Umbra Legii părăsind tu, ca un înţelept, cu harul ai umblat, de Dumnezeu purtătorule Sfinte Barnaba prin cetăţi şi prin oraşe, purtând numele Celui Răstignit şi cu

minuni şi cu semne aducând la adevăr pe cei neascultători, te-ai arătat în Hristos mângâiere lumii.

Iar de va fi Post:

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 8. **Podobie:** Porunca cea cu taină luând-o întru cunoştinţă, cel fără de trup, în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu ştia de nuntă: Cel ce a plecat cu pogorârea cerurile încape, fără schimbare, tot întru tine. Pe care şi văzându-L în pântecele Tău, luând chip de rob, mă spăimântez a striga către tine: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară.

Pe Dumnezeu cel Necuprins, Fiul şi Cuvântul, cel ce S-a născut din tine în chip de negrăit mai presus de minte, de Dumnezeu Născătoare, roagă-L împreună cu apostolii să dăruiască lumii pace curată şi să ne dea nouă mai înainte de sfârşit îndreptare de greşeli; şi de Împărăţia Cerurilor, pentru bunătatea Sa cea prea multă, să învrednicească pe robii tăi.

Acatistul Sfinţilor apostoli Bartolomeu şi Barnaba

Acatistul Sfinţilor apostoli Bartolomeu şi Barnaba (s.v. 11 iunie / s.n. 24 iunie):

https://www.academia.edu/103175479/Acatistul_Sfin%C5%A3ilor_apostoli_Bartolomeu_%C5%9Fi_Barnaba_11_iunie_

https://archive.org/details/ac_20230611

https://www.slideshare.net/slideshow/acatistul-sfintilor-apostoli-bartolomeu-si-barnaba-11-iunie/269801391

****

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Veniţi să încunună cu laude pe stâlpii apostolilor, pe cei ce s-au nevoit până la sânge întru mărturisirea Cuvântului, ca păziţi fiind cu scutul rugăciunilor lor de toate săgeţile ispitelor, să cântăm Domnului cu mulţumire: ***Aliluia!***

Icosul 1

Cu ce cuvinte vă vom întâmpina pe voi, sfinţilor apostoli, pe cărarea rugăciunii, căci voi cu adevărat aţi biruit toate vicleşugurile vrăjmaşilor şi pe toţi aţi luminat cu darul lui Hristos, ca să vă cinstească pe voi aşa:
Bucuraţi-vă, porţi ale Împărăţiei Cerurilor;
Bucuraţi-vă, vase de aur ale credinţei;
Bucuraţi-vă, stele ce înfrumuseţează cerul Bisericii;
Bucuraţi-vă, sălaşuri întru care a strălucit slava lui Hristos;
Bucuraţi-vă, luminători ai celor din întunericul neştiinţei;
Bucuraţi-vă, făclii vestitoare ale luminii lui Hristos;
Bucuraţi-vă, jertfe sfinţite aduse Împăratului ceresc;

Bucuraţi-vă, cei plini de mirul înţelepciunii de sus;
Bucuraţi-vă, candele nestinse ale dreptei credinţe;
Bucuraţi-vă, peceţi nestricate ale cuvântului ceresc;
Bucuraţi-vă, odihna inimilor încercate în necazuri;
Bucuraţi-vă, bucuria celor ce caută comori duhovniceşti;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor apostoli Bartolomeu şi Varnava!

Condacul 2

Împreună cu Sfântul apostol Filip te-ai nevoit, Sfinte Bartolomeu, alergând împreună pe cărările propovăduirii lui Hristos, cel ce v-a unit într-un gând al iubirii şi a umplut vasul inimilor voastre cu mirul cântărilor de: ***Aliluia!***

Icosul 2

Bătăi şi temniţă ai răbdat, Sfinte apostole Bartolomeu, pentru Cel ce a deşertat temniţele iadului şi cu puterea Crucii ai spulberat valurile ispitelor, primind de la cei pe care i-ai luminat cununi de laude ca acestea:
Bucură-te, răbdătorule al multor prigoniri;
Bucură-te, soare înţelegător sfinţit de Soarele dreptăţii;
Bucură-te, înţelepciunea celor însetaţi de Adevăr;
Bucură-te, luminătorul celor din noaptea înşelăciunii;
Bucură-te, candela rugăciunii inimilor smerite;
Bucură-te, făclia ce aprinde dorul de Hristos;
Bucură-te, tânguirea taberelor diavoleşti;
Bucură-te, vederea încununată de bucurie a celui orb;
Bucură-te, luceafăr al minunilor uimind cugetele păgânilor;
Bucură-te, oglinda sufletelor iubitoare de înţelepciune;
Bucură-te, căci ai omorât vipera cu suliţa rugăciunii;
Bucură-te, cel întru care a strălucit puterea lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte apostole Bartolomeu, strălucirea slavei apostolilor lui Hristos!

Condacul 3

Prieten prea iubit al Sfântului apostol Pavel fiind, te-ai veselit minunat cu duhul când acesta s-a alăturat turmei lui Hristos, Sfinte apostole Barnaba, strigând împreună cu acesta întru mulţumire Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 3

În părţile Antiohiei Siriei te-ai nevoit, Sfinte Barnaba, scoţând multe suflete din groapa necredinţei şi aşezându-le pe piatra credinţei în Hristos, ca toţi cu mulţumire să-ţi cânte aşa:
Bucură-te, fluier al vestirilor dumnezeieşti;

Bucură-te, poartă a înţelepciunii celei de sus;
Bucură-te, întărirea sufletelor întru credinţa mântuitoare;
Bucură-te, că ai cules rod îmbelşugat de virtuţi din grădina sufletelor;
Bucură-te, mângâierea cea nerăpită a apostolului neamurilor;
Bucură-te, iscusit propovăduitor al Cuvântului;
Bucură-te, chivernisitorul înţelept al darurilor Bisericii;
Bucură-te, candelă a rugăciunii văzătoare;
Bucură-te, că bine ai împărţit milostenia primită;
Bucură-te, mână a lui Hristos lucrătoare în lume;
Bucură-te, scânteia nădejdii celor întristaţi;
Bucură-te, pacea sufletelor tulburate de ispite;
Bucură-te, Sfinte apostole Barnaba, carte sfinţită de Duhul şi veşnic deschisă spre propovăduirea lui Hristos!

Condacul 4

Împietrirea păgânilor şi groaza chinurilor puse înainte nu te-au înspăimântat pe tine, Sfinte apostole Bartolomeu, ci cu nădejdea în Viaţa lumii te-ai aruncat în focul chinurilor, având sufletul aprins de focul iubirii dumnezeieşti, care te îndemna a cânta neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul 4

Pe soţia antipatului cetăţii ai vindecat-o cu untdelmnul rugăciunii, atrăgând asupra ta mânia soţului rău credincios, însă de la noi primeşte smerite cuvinte de mulţumire şi îmblânzeşte Sfinte Bartolomeu, patimile noastre, ca să te cinstim cu cântări de laude ca acestea:
Bucură-te, vistierie a darurilor lui Hristos;
Bucură-te, înţelepţirea tainică a cinstitorilor tăi;
Bucură-te, dezlegarea femeii din legăturile neputinţei;
Bucură-te, întărirea tuturor pe piatra credinţei;
Bucură-te, limanul celor din întunericul necazurilor;
Bucură-te, stea sădită de înţelepciunea dumnezeiască;
Bucură-te, carte purtătoare a tainelor Cuvântului;
Bucură-te, vasul cel sfinţit al Adevărului;
Bucură-te, că ai răbdat mânia asupritorilor;
Bucură-te, că ai rămas în corabia credinţei;
Bucură-te, diamant al răbdării nepreţuite;
Bucură-te, turn sfinţit al comorilor rugăciunii;
Bucură-te, Sfinte apostole Bartolomeu, strălucirea slavei apostolilor lui Hristos!

Condacul 5

Prin viforul multor prigoniri călătorind, Sfinte apostole Barnaba, ai păstrat în suflet nestinsă flacăra credinţei în Hristos şi în toată vremea te-ai ostenit a aduce cu îngerii jertfa cântării de: ***Aliluia!***

Icosul 5

Pe bărbatul cel şchiop ai vindecat numai cu cuvântul rugăciunii tale, Sfinte Barnaba, iar acum sufletele noastre cele ce şchioapătă pe calea poruncilor dumnezeieşti le întăreşte, ca bine să săvârşim alergarea credinţei, şi să te mărim pe tine cu dragoste aşa:

Bucură-te, întărirea picioarelor neputincioase;
Bucură-te, încununarea celor ce bine aleargă pe cărarea mântuirii;
Bucură-te, întâmpinarea celor osteniţi de multele ispite;
Bucură-te, bucuria moştenitorilor Împărăţiei lui Hristos;
Bucură-te, bunul povăţuitor al Sfântului apostol Marcu;
Bucură-te, mângâierea sufletelor istovite de arşiţa necazurilor;
Bucură-te, piatra poruncilor lui Hristos;
Bucură-te, că ai risipit toată întunecimea necredinţei;
Bucură-te, vas întru care s-a păstrat mirul înţelepciunii;
Bucură-te, că ai băut paharul pătimirilor pentru Hristos;
Bucură-te, că mânia păgânilor nu te-a înspăimântat;
Bucură-te, întărirea aşezământului credinţei;
Bucură-te, Sfinte apostole Barnaba, carte sfinţită de Duhul şi veşnic deschisă spre propovăduirea lui Hristos!

Condacul 6

Răstignit ai fost Sfinte Bartolomeu, asemenea Mântuitorului pe care L-ai urmat pe Golgota prigonirilor, dar cutremurul cel mare s-a arătat a fi semn dumnezeiesc, ca toţi să se închine Celui pe care cu cutremur îngerii Îl slăvesc în cântări de: ***Aliluia!***

Icosul 6

În părţile Indiei ai fost chemat să semeni sămânţa credinţei, dar vânturile prigonirilor nu au reuşit să te dezrădăcineze din pământul Adevărului, ci însuţi ai întărit pe mulţi întru dreptate, ca să te cinstească cu evlavie cu cântări de laudă ca acestea:

Bucură-te, stâlp al credinţei pe meleagurile Indiei;
Bucură-te, tămăduire grabnică a celor neputincioşi;
Bucură-te, vedere dulce a celor orbi;
Bucură-te, liniştea sufletelor tulburate de ispite;
Bucură-te, răbdarea celor din necazuri;
Bucură-te, uşurarea poverii celor necăjiţi;
Bucură-te, auzire scumpă a celor întristaţi;

Bucură-te, deschizătorule la porţile credinţei;
Bucură-te, cheie ce ne descui uşile Împărăţiei;
Bucură-te, mângâierea celor încercaţi în focul ispitelor;
Bucură-te, lumina ce a strălucit celor din umbra necredinţei;
Bucură-te, pom plin de roadele Înţelepciunii Tatălui prin lucrarea Duhului;
Bucură-te, Sfinte apostole Bartolomeu, strălucirea slavei apostolilor lui Hristos!

Condacul 7

În insula Cipru, patria ta, bine te-ai nevoit pentru întărirea dreptei credinţe şi ai răbdat defăimarea celor îndărătnici, aducând Domnului jertfe neîncetate de rugăciune împodobite cu cântări: ***Aliluia!***

Icosul 7

Cu ochii cei duhovniceşti mai înainte ai văzut Sfinte Barnaba, sfârşitul cel gătit ţie de cei rău credincioşi, dar nu te-ai înspăimântat de chinuri, ci cu răbdare ai suferit durerile cele cumplite, ca să te bucuri în veac de odihna lui Hristos şi de laude ca acestea :
Bucură-te, că Sfânta Liturghie ai slujit mai înainte de moarte;
Bucură-te, că ai întărit pe cei ce te iubeau mai înainte de sfârşitul tău;
Bucură-te, că legea iubirii desăvârşit ai plinit;
Bucură-te, căci cu pietre ai fost ucis de rău credincioşi;
Bucură-te, că te-ai asemănat întru moarte întâiului mucenic;
Bucură-te, că pietrele ţi-au zidit scară către cer;
Bucură-te, că întăreşti pe toţi pe piatra credinţei;
Bucură-te, că te veseleşti acum în palat îngeresc;
Bucură-te, că întinzi tuturor mână de ajutor în primejdii;
Bucură-te, luminarea celor ce te cinstesc pe tine;
Bucură-te, că focul nu a suferit atingerea de trupul tău;
Bucură-te, că ai lăsat lumii comoara moaştelor tale;
Bucură-te, Sfinte apostole Barnaba, carte sfinţită de Duhul şi veşnic deschisă spre propovăduirea lui Hristos!

Condacul 8

Toate părţile Indiei ai luminat cu strălucirea propovăduirii lui Hristos, iar acum luminează şi întunericul sufletului meu, ca să mă îndrept cu pas grăbit către ziua cea nesfârşită a bucuriei celor ce laudă pe Stăpânul cu cântări neîncetate de: ***Aliluia!***

Icosul 8

Sfânta Evanghelie a Sfântului apostol Matei ai tălmăcit-o în limba celor din părţile Indiei şi le-ai dăruit-o lor ca moştenire a credinţei, ca pururea să cinstească amintirea ta şi să te cheme în ajutor, aducându-ţi mulţumiri ca acestea:
Bucură-te, pecete a Evangheliei Adevărului;
Bucură-te, luminătorul cel mare al Indiei;
Bucură-te, că ai rupt legăturile neştiinţei;
Bucură-te, că vălul păcatului celor întunecaţi l-ai ridicat;
Bucură-te, că pe toţi i-ai împăcat cu Hristos;
Bucură-te, că ai trecut peste groapa necazurilor cu bucurie;
Bucură-te, că ai dăruit hrană sufletească inimilor încercate;
Bucură-te, că ai dăruit tuturor comoara Evangheliei;
Bucură-te, înţelepţitorul minţilor celor umbrite de gânduri rele;
Bucură-te, că ai făcut să înceteze potopul patimilor;
Bucură-te, că ai dispreţuit toată bogăţia trecătoare a lumii;
Bucură-te, visterie a rugăciunii neîncetate;
Bucură-te, Sfinte apostole Bartolomeu, strălucirea slavei apostolilor lui Hristos!

Condacul 9

Bine săvârşind calea muceniciei, ai aflat în ceruri pe Cel Dorit, care primind osteneala ta pentru adevăr, te-a încununat cu slavă netrecătoare, ca să te veseleşti neîncetat întru lumina cântărilor de: ***Aliluia!***

Icosul 9

Lacrimi de iubire şi de milostivire a vărsat Sfântul Pavel pentru tine, prietenul său cel mult iubit, precum Mântuitorul a vărsat pentru Lazăr, iar noi te rugăm să ceri Domnului să dea ochilor noştri lacrimi de pocăinţă, ca plângându-ne păcatele, să îţi aducem ţie mulţumire pentru mijlocire întru acest chip:
Bucură-te, cel ce ai desăvârşit cartea prieteniei;
Bucură-te, că prin multe chinuri ai ajuns la odihnă;
Bucură-te, că eşti liman celor încercaţi în marea vieţii;
Bucură-te, că risipeşti tulburările celor rău credincioşi;
Bucură-te, că ai iertat pe prigonitorii tăi;
Bucură-te, căci cu mâna ta ai scris Evanghelia Sfântului Matei;
Bucură-te, căci cu aceasta ai poruncit a fi îngropat;
Bucură-te, că pentru adevăr viaţa întru primejdie ai pus-o;
Bucură-te, că pentru Hristos cu totul te-ai jertfit;
Bucură-te, că eşti cununa bucuriei mucenicilor;
Bucură-te, biruinţa cea nerăpită a apostolilor;
Bucură-te, mângâierea celor cufundaţi în multe necazuri;

Bucură-te, Sfinte apostole Barnaba, carte sfinţită de Duhul şi veşnic deschisă spre propovăduirea lui Hristos!

Condacul 10

Purtarea de grijă a lui Dumnezeu asemenea unui soare te-a însoţit în ziua mântuirii, Sfinte apostole Bartolomeu, călăuzindu-ţi paşii spre părţile Armeniei celei mari, ca să propovăduieşti pe Soarele dreptăţii, căruia toată suflarea Îi cântă: ***Aliluia!***

Icosul 10

Diavolii nu mai sufereau strălucirea minunilor tale şi nici vindecarea fiicei împăratului, uneltind răstignirea ta pe cruce cu capul în jos, spre a arăta tuturor grabnica pregătire pentru alergarea către Împărăţia Cerurilor, pe care roagă-te să o moştenească şi cei ce te cinstesc pe tine aşa:
Bucură-te, că ai orbit pe demoni cu strălucirea minunilor;
Bucură-te, mare neguţător de suflete omeneşti;
Bucură-te, că pe mulţi ai adus la Hristos mântuiţi;
Bucură-te, corabie a Împărăţiei Cerurilor;
Bucură-te, vindecarea minunată a fiicei împăratului;
Bucură-te, căci sărăcia pentru Hristos ai iubit;
Bucură-te, că în dar ai dat cele primite de la Hristos;
Bucură-te, izvor nesecat al tămăduirilor;
Bucură-te, căci capul ţi s-a tăiat pentru Capul Bisericii;
Bucură-te, că ai slăvit pe Domnul şi în chinurile cele cumplite;
Bucură-te, căci prin dureri ai câştigat cununa veseliei veşnice;
Bucură-te, căci cu sângele tău ai pecetluit testamentul Adevărului;
Bucură-te, Sfinte apostole Bartolomeu, strălucirea slavei apostolilor lui Hristos!

Condacul 11

Moaştele tale ai descoperit arhiepiscopului celui ce cu lacrimi cerea semn dumnezeiesc şi l-ai înţelepţit pe el spre a birui pe potrivnici ca să cânte Domnului cu mulţumire: ***Aliluia!***

Icosul 11

Pentru moaştele tale Sfinte Barnaba, s-a dat insulei Cipru a fi sub stăpânirea arhiepiscopului său, ca toţi să te cinstească cu adâncă evlavie, îndreptând către tine norul rugăciunilor lor şi picături de laude ca acestea:
Bucură-te, apărător nebiruit al insulei Cipru;
Bucură-te, podoaba drept măritorilor creştini;
Bucură-te, că ai luminat pe arhiepiscopul tulburat de îndoială;
Bucură-te, că luminezi ochii noştri sufleteşti;

Bucură-te, că întăreşti în credinţă sufletele încercate;
Bucură-te, că slujeşti cu slavă în ceata apostolilor;
Bucură-te, că eşti nouă apărător la judecata lui Hristos;
Bucură-te, că reverşi tuturor izvoare de tămăduiri;
Bucură-te, mângâierea cea binecuvântată a Ciprului;
Bucură-te, că risipeşti tulburările vrăjmaşilor;
Bucură-te, vie mult roditoare a Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, că hrăneşti sufletele cu mierea înţelepciunii;
Bucură-te, Sfinte apostole Barnaba, carte sfinţită de Duhul şi veşnic deschisă spre propovăduirea lui Hristos!

Condacul 12
Adâncurile nu au voit a înghiţi racla cu moaştele tale, Sfinte Bartolomeu, ci s-a dăruit nouă, pământenilor, spre mângâiere în necazuri şi spre a ne îndemna a cânta neîncetat Domnului cu mulţumire: ***Aliluia!***

Icosul 12
O minune prea slăvită s-a arătat după zborul tău cu sufletul către cămările cereşti, Sfinte Bartolomeu, căci cuviosul Iosif a primit prin rugăciunile tale cele stăruitoare darul scrierii cântărilor bisericeşti; iar noi, săraci fiind de înţelepciune, ca văduva cea necăjită, îţi aducem în dar la prăznuirea ta cei doi bani: evlavia şi nădejdea noastră în rugăciunile tale, ca să moştenim şi noi Împărăţia cea de sus, lăudându-te pe tine aşa:
Bucură-te, scară a dragostei dumnezeieşti;
Bucură-te, că te-ai ostenit a plini rugăciunile cuviosului Iosif;
Bucură-te, înţelepciunea tainică a dulce cântătorului lui Hristos;
Bucură-te, că reverşi tuturor mirul darurilor Înţelepciunii;
Bucură-te, că ne ocroteşti sub aripile rugăciunii tale;
Bucură-te, podoabă sfinţită a Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, că vindeci rănile sufletelor încercate în necazuri;
Bucură-te, că în vedenii adesea te-ai arătat celui ce te iubea;
Bucură-te, că nu ai lepădat nici neputincioasă osteneala noastră;
Bucură-te, că reverşi darul Cuvântului celor ce te cinstesc;
Bucură-te, acoperământul sufletelor ce trec marea vieţii;
Bucură-te, ajutătorul tuturor la plinirea poruncilor lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte apostole Bartolomeu, strălucirea slavei apostolilor lui Hristos!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, Sfinţilor apostoli Bartolomeu şi Barnaba, făclii înţelegătoare ale Soarelui dreptăţii, cei ce dăruiţi lumii lumina înţelepciunii lui Hristos, prin ale voastre sfinte

rugăciuni luminaţi şi inimile noastre, ca să vedem strălucind în oglinda sufletului pe Hristos, cel ce dă tuturor îmbrăţişarea iertării, chemându-ne pe toţi într-un gând al iubirii neclintite spre a-I cânta cu Puterile cereşti: ***Aliluia!***

Apoi:

Icosul 1

Cu ce cuvinte vă vom întâmpina pe voi, sfinţilor apostoli, pe cărarea rugăciunii, căci voi cu adevărat aţi biruit toate vicleşugurile vrăjmaşilor şi pe toţi aţi luminat cu darul lui Hristos, ca să vă cinstească pe voi aşa:
Bucuraţi-vă, porţi ale Împărăţiei Cerurilor;
Bucuraţi-vă, vase de aur ale credinţei;
Bucuraţi-vă, stele ce înfrumuseţează cerul Bisericii;
Bucuraţi-vă, sălaşuri întru care a strălucit slava lui Hristos;
Bucuraţi-vă, luminători ai celor din întunericul neştiinţei;
Bucuraţi-vă, făclii vestitoare ale luminii lui Hristos;
Bucuraţi-vă, jertfe sfinţite aduse Împăratului ceresc;
Bucuraţi-vă, cei plini de mirul înţelepciunii de sus;
Bucuraţi-vă, candele nestinse ale dreptei credinţe;
Bucuraţi-vă, peceţi nestricate ale cuvântului ceresc;
Bucuraţi-vă, odihna inimilor încercate în necazuri;
Bucuraţi-vă, bucuria celor ce caută comori duhovniceşti;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor apostoli Bartolomeu şi Varnava!

Condacul 1

Veniţi să încununăm cu laude pe stâlpii apostolilor, pe cei ce s-au nevoit până la sânge întru mărturisirea Cuvântului, ca păziţi fiind cu scutul rugăciunilor lor de toate săgeţile ispitelor, să cântăm Domnului cu mulţumire: ***Aliluia!***

Sursa: poeziicrestin-ortodoxe.blogspot.com

Acatistul Sfântul apostol Bartolomeu

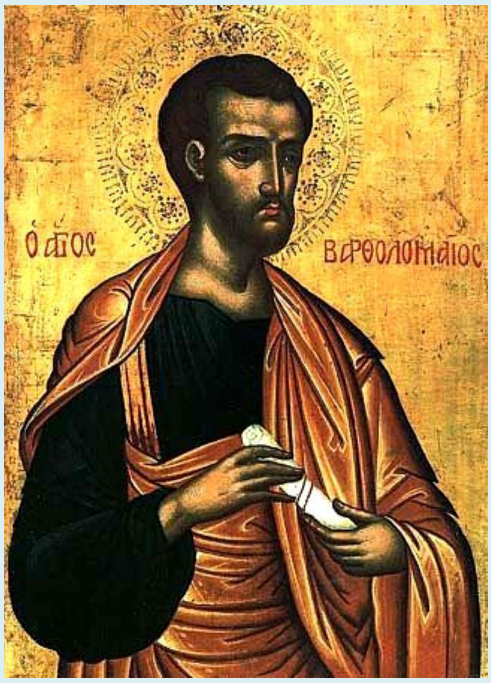

[22 aprilie, 11 iunie (împreună cu Sfântul apostol Barnaba) şi 25 august (aducerea moaştelor)]

Acatistul Sfântul apostol Bartolomeu (22 aprilie, 11 iunie şi 25 august):

https://www.academia.edu/123671484/Acatistul_Sf%C3%A2ntul_apostol_Bartolomeu_22_aprilie_11_iunie_%C5%9Fi_25_august_

https://archive.org/details/ac.-sf.-bartolomeu

https://www.slideshare.net/slideshow/acatistul-sfantul-apostol-bartolomeu-22-aprilie-11-iunie-si-25-august/271648384

****

 # traducere din limba rusă

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne

izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul Sfântului apostol Bartolomeu (glasul al 4-lea): Arătatu-te-ai mare soare Bisericii, cu strălucirile învățăturilor și ale înfricoșatelor minuni, la lumină povățuind pe cei ce te cinstesc pe tine, (B)Vartolomee, apostole al Domnului.

Condacul 1

Celui ales din poporul lui Israel a fi apostolul lui Hristos pentru a propovădui credinţa oamenilor, minunatului Bartolomeu, îi aducem cântări de laudă, căci el a ales învățătura lui Hristos mai mult decât învățătura cărturarilor evrei. Sfinte apostol Bartolomeu, nu ne abandona pe noi, cei care îţi cinstim amintirea şi te sărbătorim. Mijloceşte pentru noi, căci îţi strigăm, cu buze recunoscătoare: ***Bucură-te, Sfânt și slăvit apostol Bartolomeu!***

Icosul 1

Domnul și Mântuitorul întregului neam omenesc, știind curăția sufletului tău, Sfinte Bartolomeu, te-a îndemnat să primeşti botezul. Noi, minunându-ne de daru-rile tale duhovniceşti, te slăvim:

Bucură-te, Bartolomeu, mare apostol al lui Hristos;

Bucură-te, ucenicul cel mai harnic al lui Hristos;
Bucură-te, că ai avut inima curată;
Bucură-te, căci ai respins învățăturile viclene ale bătrânilor evrei;
Bucură-te, că te-ai lipit de Hristos din toată inima ta;
Bucură-te, că ai renunţat la toate binecuvântările lumeşti;
Bucură-te, că ți-ai părăsit tatăl și mama, frații și surorile de dragul Domnului;
Bucură-te, căci urmând pe Hristos ai perceput adevărata fericire;
Bucură-te, că ai fost captivat de învățătura lui Hristos;
Bucură-te, că, urmând calea lui Hristos, ai moştenit binecuvântarea Împărăției Cerurilor;
Bucură-te, cel mai milostiv predicator al învățăturii lui Hristos;
Bucură-te, slujitor credincios al Domnului;

Bucură-te, Sfânt și slăvit apostol Bartolomeu!

Condacul 2

Văzând faptele minunate ale Domnului și Învățătorului tău și auzind din buzele Lui învățătura cerească, ai înțeles clar, Sfinte Bartolomeu, împreună cu apostolul Petru și ceilalți apostoli, cuvintele despre viața veșnică, ale Învățătorului tău și că El este, cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu, cel Viu şi pentru El, tot pământul învață să strige cu o singură gură: ***Aliluia!***

Icosul 2

Sfinte apostol Bartolomeu, tot sufletul tău tânjea după Soarele Adevărului, ca să accepți și să lucrezi cu bucurie porunca Domnului, de a predica oilor pierdute din casa lui Israel. Din acest motiv, ai zguduit, cu toți apostolii, credințele false ale evreilor, umblând, vindecând bolnavii, curățându-i pe leproși, ai înviat morții, alungând demonii și predicând tuturor că Împărăția Cerurilor este aproape. Ținem minte ostenelile tale apostolice şi te rugăm primeşte această laudă:

Bucură-te, împlinitor zelos al poruncilor lui Hristos;
Bucură-te, rob ascultător al Domnului;
Bucură-te, că nu ai dobândit nici aur, nici argint, nici aramă;
Bucură-te, că n-ai luat nici 2 veșminte, nici toiag, cu tine pe drum conform poruncii lui Hristos;
Bucură-te, că ai adus pacea lui Hristos în casele oamenilor;
Bucură-te, că ai umblat în multe locuri;

Bucură-te, că lumea a acceptat prin tine, pacea lui Hristos;
Bucură-te, că ai predicat cu sârguință învățătura Domnului tău;
Bucură-te, căci după Cuvântul lui Hristos, ai umblat ca o oaie printre lupi cu Evanghelia;
Bucură-te, că ai vindecat bolile incurabile;
Bucură-te, că ai izgonit duhurile rele;
Bucură-te, că ai curățit leproşii și ai înviat morții;
Bucură-te, Sfânt și slăvit apostol Bartolomeu!

Condacul 3

Puterea duhovnicească a învățăturii evanghelice este perfectă şi captivantă, slăvite apostol Bartolomeu. Pentru aceasta, ai renunţat la dulceața acestei lumi şi ai dorit, întotdeauna să savurezi singura binecuvântare adevărată, ascultând cuvintele Învățătorului tău, pentru a contempla fața dulce a Domnului Hristos şi împreună cu toți aleșii Săi, strigai către El cântarea îngerească: ***Aliluia!***

Icosul 3

Având bunătate nemărginită, Mântuitorul lumii și Domnul, știind că vine ceasul Lui, ca să fie răstignit, Şi-a îndrumat ucenicii să plece în lume, arătându-le calea smereniei, când le-a spălat picoarele şi a binecuvântat pâinea și vinul ca să confirme taina Împărtășaniei în Biserica Sa, pentru totdeauna. Văzând aceasta, Sfântul Bartolomeu, împreună cu ceilalți apostoli, din toată inima, și-au dorit să-L imite pe Învățătorul lor și ca pomenire a Lui, să îndeplinească întotdeauna Sfânta taină a Împărtășaniei. Pentru o voință atât de bună a inimii tale, te rugăm Sfinte apostol primeşte aceste laude:
Bucură-te, ucenic bun și ascultător al lui Hristos;
Bucură-te, împlinitor al poruncilor lui Hristos;
Bucură-te, că ai fost cinstit să primești spălarea picioarelor de la Domnul și Învățătorul tău;
Bucură-te, că la Cina cea de taină ai primit Trupul și Sângele lui Hristos;
Bucură-te, că ai învățat tainele lui Hristos;
Bucură-te, că ai primit o nouă poruncă de la Domnul, să îţi dai sufletul pentru prietenii tăi;
Bucură-te, adevărat slujitor al smereniei lui Hristos;
Bucură-te, cel curățit prin cuvântul lui Hristos;
Bucură-te, că Domnului Hristos i-ai făgăduit că îți vei da viața pentru El;
Bucură-te, predicatorul iubirii lui Hristos;
Bucură-te, că eşti, pentru toată lumea, o carte de rugăciuni calde, în faţa lui Dumnezeu;

Bucură-te, că mijloceşti pentru toți cei întristaţi și împovărați;
Bucură-te, Sfânt și slăvit apostol Bartolomeu!

Condacul 4

A venit peste voi, o furtună de mare durere, Sfinte apostol Bartolomeu când L-ați văzut pe Domnul și Învățătorul vostru sărutat de trădătorul linguşitor, care L-a dat în mâinile judecătorilor înverșunați și nelegiuiți, fiind trădat și condamnat la moarte rușinoasă; și când ai auzit de la Sfintele femei, purtătoare de mir, veștile bucuroase ale Învierii lui Hristos și când ai fost onorat cu ochii tăi să-L vezi pe Domnul înviat, văzându-I rănile Trupului Său, atunci, cu toți apostolii, aţi prefăcut întristarea în bucurie, aţi strigat către Hristos Domnul cel înviat: ***Aliluia!***

Icosul 4

Tu, slăvite Bartolomeu, ai auzit cuvintele divine ale Domnului, după Învierea Sa, iar cu mintea ta deschisă de apostol ai înțeles Scripturile, că aşa a fost scris ca Hristos să sufere și să învie din morți în a treia zi; L-ai văzut pe Domnul tău de pe Muntele Măslinilor în glorie înălțându-se și cu bucurie te-ai întors la Ierusalim, lăudând și binecuvântând pe Dumnezeu. Pentru o astfel de slujire, plină de bucurie, a Domnului, aşteptându-L să vină, cu slavă ca să judece vii și morții, îţi cântăm, Sfinte apostole laudele acestea:
Bucură-te, că ai fost cinstit să Îl vezi pe Domnul înviat;
Bucură-te, că te-ai închinat, cu înfiorare, la rănile Trupului Său;
Bucură-te, că ai crezut în Învierea lui Hristos;
Bucură-te, căci ai fost umplut de Înțelepciunea și Rațiunea Lui;
Bucură-te, că împreună cu Hristos, după Învierea Sa, te-ai bucurat să stai cu El şi cu ceilalţi apostoli;
Bucură-te, că ai învățat să înțelegi Scripturile profetice, de la El;
Bucură-te, că pe Muntele Măslinilor, ai văzut Înălţarea Lui la Cer;
Bucură-te, că ai fost cinstit să primești binecuvântarea Domnului;
Bucură-te, martor al Înălțării divine;
Bucură-te, că vorbeşti cu Îngerii cereşti şi strălucitori;
Bucură-te, că ai avut bucurie mare şi plină de har în ziua Înălțării;
Bucură-te, izvor luminos de laudă și slăvire a Domnului;
Bucură-te, Sfânt și slăvit apostol Bartolomeu!

Condacul 5

Sfântul apostol Luca vesteşte în Evanghelia lui cum S-a pogorât Duhul Sfânt, în limbi de foc peste apostolii lui Hristos, în foişorul unde stăteau ei și au început să vorbească în alte limbi, așa cum le-a dat Duhul Sfânt să vorbească. Alături de ceilalți Sfinți apostolii lui Hristos, ai fost binecuvântat, Sfinte apostole Bartolomeu și

ai fost onorat să primești darul vorbirii în alte limbi, cântând către Dumnezeu, neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul 5

Tu, Sfinte apostol Bartolomeu ai primit porunca de la Domnul Hristos, să predici Evanghelia Lui în Siria, Asia și alte țări vecine împreună cu apostolul Filip. Pentru aceasta, nu te-ai temut de suferință pentru Domnul Hristos și împreună cu Filip, L-ai propovăduit pe Domnul în aceste țări; apoi v-ati dus în orașele Lidia și Misia. Minunându-ne de lucrarea voastră de evanghelizare, ne bucurăm şi îţi spunem:
Bucură-te, cel ce împlineşti legămintele făcute lui Hristos;
Bucură-te, neînfricat predicator al Evangheliei lui Hristos;
Bucură-te, că împreună cu apostolul Filip și sora lui, Mariamia ai umblat prin orașele din Asia și Lidia, ducând Evanghelia oamenilor;
Bucură-te, căci te-ai bucurat de mângâierile pline de har ale Sfântului apostol Ioan teologul;
Bucură-te, credincios al rugăciunii către Dumnezeu;
Bucură-te, înmulțitor zelos al darului iubirii lui Dumnezeu către oameni;
Bucură-te, învățător al pocăinței;
Bucură-te, îndrumătorul smereniei;
Bucură-te, distrugător de idoli;
Bucură-te, vestitor al marilor taine ale lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai strigat în urechile poporului păgân cu cuvintele tale aprinse;
Bucură-te, cel harnic, vestindu-L pe Hristos, învățătorul tău;
Bucură-te, Sfânt și slăvit apostol Bartolomeu!

Condacul 6

Predicatorii învățăturilor lui Hristos, Sfinții Bartolomeu, Filip și fericita Mariamia, s-au dus în orașul frigian Ieropole, care era plin de idoli ticăloși şi unde poporul se închina la o viperă în capiştea idolească, adorând şi alţi balauri şi vipere. Întâlnindu-vă acolo cu Sfântul apostol Ioan teologul, făcând rugăciune toţi către Dumnezeu, aţi omorât vipera cu rugăciunea, ca şi cu o sabie; iar oamenii au dat slavă lui Dumnezeu, cântând împreună un cântec de laudă Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 6

Lumina învățăturii lui Hristos a răsărit, din belșug, în orașul Ieropole, când Sfântul Bartolomeu, împreună cu Sfântul apostol Filip și sora lui Mariamia, au deschis ochii trupeşti ai unui anume Stahie, orb de 40 de ani, au vindecat-o pe soția antipatului din Ieropole, mușcată de un șarpe, care zăcea aproape moartă şi au izgonit mulţi diavoli din oameni. Însă antipatul, când a auzit că soția sa a îmbrăţişat credința în Hristos, s-a umplut de furie şi a poruncit ca Sfinții apostoli să fie daţi la

chinuri aprige. Amintindu-ne de aceste suferințe, pentru slava lui Hristos, îl lăudăm pe Sfântul apostol Bartolomeu, din toată inima noastră:
Bucură-te, vas atotputernic al Duhului Sfânt;
Bucură-te, săvârșitor de mari minuni;
Bucură-te, dăruind vederea orbilor;
Bucură-te, că ai dat vindecare celor șchiopi;
Bucură-te, ca îi vindeci pe cei mușcati de șerpi otrăvitori;
Bucură-te, exorcist al demonilor;
Bucură-te, neînfricat mărturisitor al numelui dulce al lui Hristos;
Bucură-te, condamnat la moarte împreună cu Sfântul apostol Filip;
Bucură-te, răstignit pe zidul templului idolesc;
Bucură-te, că ai fost păstrat nevătămat de puterea lui Dumnezeu;
Bucură-te, că toate minunile le-ai făcut cu ajutorul lui Hristos;
Bucură-te, căci l-ai numit pe Stahie, episcopul oraşului Ieropole;
Bucură-te, Sfânt și slăvit apostol Bartolomeu!

Condacul 7

Sfântul Bartolomeu, izbăvit de persecuțiile acerbe ale antipatului din Ieropole, a primit porunca, prin Duhul Sfânt, să predice Evanghelia lui Hristos în India, unde, în gloria lui Hristos a lucrat mult timp, umblând din oraș în oraș, binecuvântând lumea, vindecând boli incurabile și învățându-i pe oamenii din țările indiene să nu se mai închine idolilor, ci Singurului Dumnezeu care aduce mântuirea tuturor, strigându-I: ***Aliluia!***

Icosul 7

Tu, Sfinte apostol, ai arătat o minunată îngrijire pentru oamenii din țările indiene, când ai luminat locuitorii acestor țări şi ai ridicat acolo Biserică şi ai tâlcuit, în limba lor, Evanghelia Sfântului Matei ce o purtai cu tine. Pentru aceasta, oamenii din țările indiene îi sunt recunoscători Sfântului Bartolomeu şi îl laudă astfel:
Bucură-te, marele nostru apostol;
Bucură-te, tatăl nostru iubitor de copii în Hristos;
Bucură-te, că izbăveşti femeile de durerile nașterii;
Bucură-te, că L-ai închipuit pe Hristos Domnul în noi;
Bucură-te, denunțând lingușirea idolilor;
Bucură-te, cel ce ne-ai călăuzit pe toți spre lumina adevărată;
Bucură-te, lăsându-ne nouă cuvintele Evangheliei lui Hristos;
Bucură-te, organizator al Bisericii lui Dumnezeu;
Bucură-te, neobosit rugător, pentru noi, înaintea tronului lui Dumnezeu;
Bucură-te, mijlocitor călduros către Dumnezeu pentru întreaga lume;
Bucură-te, speranța noastră puternică;

Bucură-te, paznic puternic pentru mântuirea noastră;
Bucură-te, Sfânt și slăvit apostol Bartolomeu!

Condacul 8

Ritorii, cei fără de glas, nu pot să înţeleagă cum Sfântul apostol Bartolomeu, strălucind cu lumina Adevărului lui Hristos, în ţara indiană, a făcut să rodească un nou pământ, pe care l-a cultivat cu învăţătura lui Hristos şi la sfârşitul vieţii sale, s-a dus în Armenia cea mare, pentru a lumina şi oamenii de aici care şedeau în întunericul şi în umbra morţii, să îi înveţe să cânte cu buze recunoscătoare Singurului Creator şi Domn: ***Aliluia!***

Icosul 8

Tot pentru a propovădui Evanghelia Domnului, Sfântul apostol Bartolomeu a venit în Armenia cea mare şi a strigat cu zel în rugăciunea sa către Domnul, să fie ruşinaţi demonii şi ca idolii fără suflet să fie doborâţi; iar rugăciunea Sfântului apostol nu a fost zadarnică: diavolii au tăcut, idolii au căzut, oamenii au fost eli-beraţi din chinul demonic şi al nebuniei, aducând laudă sfântului său luminător, prin cântări vesele:
Bucură-te, apostol care ne-ai sfinţit pământul;
Bucură-te, vestindu-ne tuturor Sfânta credinţă adevărată;
Bucură-te, exorcist al demonilor;
Bucură-te, distrugător de idoli;
Bucură-te, arzând în rugăciune şi îndrăzneală;
Bucură-te, că ai fost un bun exemplu în slujba sfântă a Domnului;
Bucură-te, minunatul evanghelist al lui Hristos;
Bucură-te, slăvit făcător de minuni;
Bucură-te, medicul celor bolnavi;
Bucură-te, cel ce alungi durerile noastre;
Bucură-te, cu adevărat iubit de noi toţi;
Bucură-te, arătându-ne tuturor calea spre mântuire;
Bucură-te, Sfânt și slăvit apostol Bartolomeu!

Condacul 9

Toţi oamenii din Armenia cea mare au fost surprinşi, văzând a fi săvârşite minuni şi semne de la tine, Sfinte apostol. Ori de câte ori au văzut idolii căzuţi şi duhurile necurate alungate, au dat slavă lui Dumnezeu, cel minunat întru Sfinţii Săi, cântându-I, cu buze recunoscătoare: ***Aliluia!***

Icosul 9

Noi nu îţi putem lăuda îndeajuns ostenelile, semnele şi minunile tale, Sfinte apostol Bartolomeu, pe care le-ai făcut în Armenia; Puterea acestor semne a ajuns chiar în casa regelui, când demonul a fost alungat din fiica lui, prin rugăciunea ta. Când regele şi tot poporul au văzut sărăcia ta, neînţeleasă, atunci toată Armenia cea mare, de la casa împăratului şi până la lăcaşurile săracilor, întorcându-se spre Hristos, se bucurau în cântări vesele şi pline de laudă pentru tine, marele apostol şi lucrător de minuni, aşa:
Bucură-te, minunat făcător de minuni;
Bucură-te, medic pentru toţi cei bolnavi;
Bucură-te, că ai iubit mai mult slava lui Hristos decât comorile pământeşti;
Bucură-te, că mijloceşti mântuirea sufletelor omeneşti;
Bucură-te, că ai întors-o pe regină şi pe fiica ei către Hristos;
Bucură-te, că şi nobilii curteni şi oamenii de rând au fost luminaţi de Sfântul Botez;
Bucură-te, iubind sărăcia material;
Bucură-te, apostol slăvit;
Bucură-te, luminătorul Armeniei;
Bucură-te, tatăl nostru iubitor de copii;
Bucură-te, deschizându-ne uşile cerului;
Bucură-te, cel ce ne răpeşti din calea distrugerii;
Bucură-te, Sfânt şi slăvit apostol Bartolomeu!

Condacul 10

Lucrând pentru mântuirea oamenilor, Sfinte apostol Bartolomeu, ai ajuns la sfârşitul binecuvântat al vieţii tale: preoţii idolilor din Armenia cea mare văzând că sunt lipsiţi de hrana lor, l-au îndemnat pe Astiagis, fratele împăratului, să te piardă şi să răzbune nedreptatea ce s-a făcut idolilor lor. După ce te-au prins, te-au dat la chinuri în oraşul Alban şi apoi a poruncit să te răstignească pe cruce, cu capul în jos. Însă tu, Sfinte apostol Bartolomeu, ai strigat, cu bucurie Domnului, chiar şi de pe cruce: ***Aliluia!***

Icosul 10

Nu ai încetat să predici împăratului poruncile Domnului, Sfinte apostol, chiar şi atârnând cu capul în jos pe cruce: i-ai învăţat pe aceşti oameni, care erau adunaţi în jurul tău, să fie fermi în credinţa în Hristos. Dar noi, minunându-ne de tăria lui Dumnezeu, care te întărea pe tine dându-ţi curaj, Sfinte apostole te lăudăm aşa:
Bucură-te, glorios mucenic al lui Hristos;
Bucură-te, mărturisitor îndrăzneţ al învăţăturii lui Hristos;
Bucură-te, propovăduind adevărul lui Dumnezeu, cu buzele tale, până la moarte;
Bucură-te, uimind întregul univers cu răbdarea ta;

Bucură-te, că în ceasul tău de moarte ai atras mii de oameni către Hristos;
Bucură-te, martorul puterii pline de har a lui Hristos;
Bucură-te, că nu te-ai rușinat de moartea pe cruce, primind o cunună victorioasă, purtată cu bucurie;
Bucură-te, că în ceasul chinului tău, ai fost unit cu Domnul;
Bucură-te, că în ceasul morții, ai anticipat dulceața cerului;
Bucură-te, că ai devenit parte din această dulceață cerească;
Bucură-te, învățător harnic al răbdării;
Bucură-te, vas pentru toate virtuțile;
Bucură-te, Sfânt și slăvit apostol Bartolomeu!

Condacul 11

Îţi aducem cântare, din toată inima slăvit apostol al lui Hristos, Bartolomeu şi amintindu-ne de clipa morţii tale, pe cruce, ne minunăm de jertfa ta pentru Hristos, cu lacrimi îţi binecuvântăm moartea, când crudul chinuitor a poruncit să rupă şi pielea de pe corpul tău cinstit. Dar tu, Sfinte apostol, nu ai încetat să-L lauzi pe Domnul până în ultima clipă, când capul tău a fost tăiat, din porunca chinuitorului, iar sufletul tău curat, Sfinte apostol s-a dus în ceruri, pentru a da slavă Domnului și cu locuitorii cerești strălucitori strigi, pentru totdeauna, către El: ***Aliluia!***

Icosul 11

Cei credincioşi, după moartea ta de pe cruce, ţi-au luat cu respect, trupul cinstit şi l-au pus într-o raclă de plumb, împreună cu capul și pielea. Dar, când închinătorii la idoli au văzut câte minuni făceau moaştele tale, le-au aruncat în mare, iar racla de plumb, ca o barcă ușoară, a plutit pe apă, până la Insula Lipar și a fost găsită chiar de către episcop, după ce a trăit revelația lui Dumnezeu, iar oamenii, împreună cu clerul, au primit, cu bucurie, acest dar şi cu bucurie au aşezat moaştele în Biserica lor, cântându-i apostolului Bartolomeu acestea:
Bucură-te, glorios apostol al lui Hristos;
Bucură-te, credincios credinţei în Dumnezeu Cuvântul;
Bucură-te, înțelept predicator al Evangheliei lui Hristos;
Bucură-te, sursă inepuizabilă de minuni;
Bucură-te, că ai lăudat numele Domnului de la răsărit la apus;
Bucură-te, că marea a fost sfințită prin alaiul moaștelor tale;
Bucură-te, educatorul Siriei și Asiei;
Bucură-te, că şi în Ieropole ai creştinat oameni;
Bucură-te, că ai ajuns chiar şi în India cu propovăduirea lui Hristos;
Bucură-te, că ai luminat pe locuitorii țărmurilor mării cu lumina învățăturii lui Hristos;
Bucură-te, că L-ai dus pe Hristos în Armenia cea mare;

Bucură-te, că ne-ai mângâiat dulce cu venirea moaștelor tale;
Bucură-te, Sfânt și slăvit apostol Bartolomeu!

Condacul 12
Dă-ne har de la Domnul, să fim demni să îţi imităm viața și să îţi slăvim moartea și ostenelile tale, Sfinte apostole, că şi Sfântului Iosif, imnograful în ajunul sărbătorii tale, i-ai apărut în Altar și l-ai binecuvântat cu Sfânta Evanghelie. Noi ne rugăm, ca prin rugăciunile tale, să primim luminarea harului de la Domnul şi cu emoție, să Îi strigăm: ***Aliluia!***

Icosul 12
Cântându-ți munca de propovăduire a lui Hristos, îți lăudăm minunatele munci apostolice, îți cinstim, cu evlavie răstignirea pentru Hristos, slăvim minunile nenumărate făcute de cinstitele tale moaște și te lăudăm:
Bucură-te, că ai predicat în multe locuri ale lumii;
Bucură-te, că ai adus mulți oameni la Hristos;
Bucură-te, înțelept predicator al Evangheliei lui Hristos;
Bucură-te, următor fidel al poruncilor lui Hristos;
Bucură-te, că ai binecuvântat insula Lipar și orașul Benevent, unde se odihnesc moaștele tale;
Bucură-te, întrucât întregul univers se minunează de faptele tale;
Bucură-te, în Hristos;
Bucură-te, apostol zelos pentru mântuirea noastră;
Bucură-te, căci în ziua Înfricoșătoarei Judecăți a lui Hristos, te vei aşeza pe unul dintre cele zece tronuri și vei judeca întregul univers cu El;
Bucură-te, căci ne eşti mijlocitor în fața singurului Judecător și Domn în ceasul Judecăţii de Apoi;
Bucură-te, vestitor al faptelor glorioase ale lui Hristos Dumnezeu;
Bucură-te, distrugător al înșelăciunilor rele ale lui satana;
Bucură-te, Sfânt și slăvit apostol Bartolomeu!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, Sfinte slăvit și lăudat apostol Bartolomeu primește această rugăciune de la noi nevrednicii, cântare de laudă care ţi se aduce, din toată inima, sufletul și trupul pentru slujba ce ai făcut-o Domnului și Învățătorului tău; ne rugăm ca prin rugăciunile tale, să ne dăruieşti viața spre slava Domnului, să primim toate, de la El, cu mulțumire şi să le îndurăm, cu răbdare, ca şi tine, ca să moştenim Împărăția veșnică, să Îl vedem şi să ne bucurăm cu Domnul, Creatorul nostru, împreună cu tine și cu toţi Sfinţii în Rai, unde să Îi cântăm, pentru totdeauna: ***Aliluia!***
Se zice apoi, iarăşi:

Icosul 1

Domnul și Mântuitorul întregului neam omenesc, știind curăția sufletului tău, Sfinte Bartolomeu, te-a îndemnat să primeşti botezul. Noi, minunându-ne de daru-rile tale duhovniceşti, te slăvim:

Bucură-te, Bartolomeu, mare apostol al lui Hristos;

Bucură-te, ucenicul cel mai harnic al lui Hristos;
Bucură-te, că ai avut inima curată;
Bucură-te, căci ai respins învățăturile viclene ale bătrânilor evrei;
Bucură-te, că te-ai lipit de Hristos din toată inima ta;
Bucură-te, că ai renunţat la toate binecuvântările lumeşti;
Bucură-te, că ți-ai părăsit tatăl și mama, frații și surorile de dragul Domnului;
Bucură-te, căci urmând pe Hristos ai perceput adevărata fericire;
Bucură-te, că ai fost captivat de învățătura lui Hristos;
Bucură-te, că urmând calea lui Hristos, ai moştenit binecuvântarea Împărăției Cerurilor;
Bucură-te, cel mai milostiv predicator al învățăturii lui Hristos;
Bucură-te, slujitor credincios al Domnului;

Bucură-te, Sfânt și slăvit apostol Bartolomeu!

Condacul 1

Celui ales din poporul lui Israel a fi apostolul lui Hristos pentru a propovădui credinţa oamenilor, minunatului Bartolomeu, îi aducem cântări de laudă, căci el a ales învățătura lui Hristos mai mult decât învățătura cărturarilor evrei. Sfinte apostol Bartolomeu, nu ne abandona pe noi, cei care îţi cinstim amintirea şi te sărbătorim. Mijloceşte pentru noi, căci îţi strigăm, cu buze recunoscătoare: ***Bucură-te, Sfânt și slăvit apostol Bartolomeu!***

Apoi, se spune această:

Rugăciune

O, slăvite apostol al lui Hristos, Bartolomeu care ţi-ai dat sufletul pentru Hristos. Auzi rugăciunile și suspinele copiilor tăi care sunt ridicate, spre tine cu inimă frântă. Noi suntem întunecaţi de răutate şi pentru aceasta, fiind acoperiţi de necazuri, ne este secată puterea de a duce o viaţă bună şi ne este imposibil să rezistăm lupilor răpitori, care se străduiesc cu îndrăzneală, să jefuiască moştenirea lui Dumnezeu.

O, puternice apostol, tu cel ce ţi-ai purtat şi ţi-ai învins neputințele, nu te despărți de noi, în duh, ca să nu ne despărțim de dragostea lui Dumnezeu, ci protejează-ne cu mijlocirea ta puternică şi fie ca Domnul să aibă milă de toate rugăciunile tale, să

distrugă zapisul păcatelor noastre nemăsurate şi să ne binecuvânteze, ca să ne bucurăm, cu toți Sfinții, de Împărăția Sa și să fim parte la nunta Mielului Său, pentru că Lui I se cuvine cinstea, slava, mulțumirea și închinăciunea, în vecii vecilor. Amin!

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului apostol Bartolomeu şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Surse:
https://chirho88888888.wordpress.com/2021/04/02/acatistul-sfantului-apostol-bartolomeu/

https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2021/03/02/acatistul-sfantului-apostol-bartolomeu-11-iunie/

Imnografie

Condacul Sfântului apostol Bartolomeu: Arătatu-te-ai mare soare Bisericii, cu strălucirile învăţăturilor şi ale înfricoşătoarelor minuni, la lumină povăţuind pe cei ce te cinstesc pe tine, Sfinte Bartolomeu, apostole al Domnului.

Condac la Sărbătoarea aducerii moaştelor Sfântului apostol Bartolomeu (25 august): Arătatu-te-ai ca un soare mare Bisericii, cu strălucirile învăţăturilor şi cu înfricoşătoare minuni, luminând pe cei ce te cântă pe tine, Sfinte Bartolomeu, apostolul Domnului.

(Video) Troparul aducerii moaștelor Sfântului apostol Bartolomeu - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-aducerea-moastelor-sfantului-apostol-bartolomeu-tropar

Condacul Sfântului apostol Barnaba: Slujitor prea adevărat al Domnului ai fost şi din apostolii cei şaptezeci te-ai arătat întâiul şi ai luminat împreună cu apostolul Pavel propovăduirea ta, tuturor vestind pe Hristos Mântuitorul; pentru aceasta cu cântări, dumnezeiască pomenirea ta, Sfinte apostole Barnaba, o săvârşim.

Troparul Sfinţilor apostoli Bartolomeu şi Barnaba: Sfinţilor apostoli rugaţi pe milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa, nevoinţele şi pătimirea Sfântului apostol Vartolomeu (11 iunie)

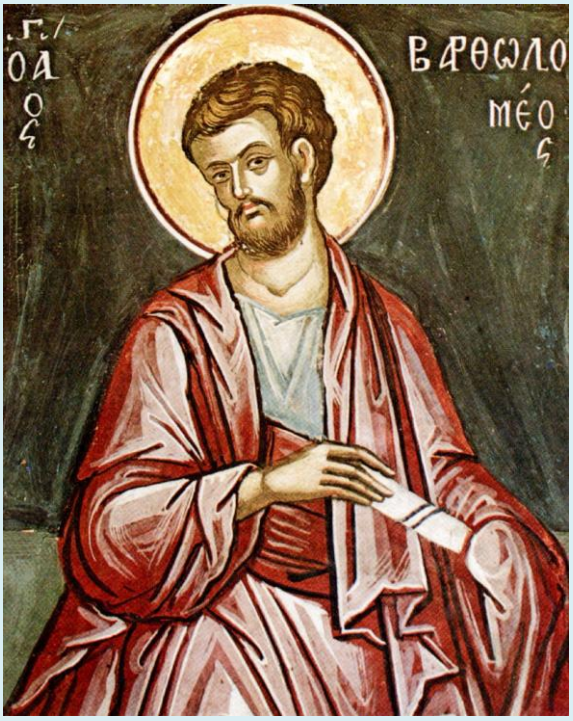

Sfântul apostol Vartolomeu a fost unul din cei doisprezece apostoli. După primirea Sfântului Duh, au căzut sorţii, pe el şi pe Sfântul apostol Filip, ca să meargă în Siria şi în Asia de sus, pentru propovăduirea cuvântului lui Dumnezeu. După ce au plecat în părţile acelea, uneori umblând împreună, alteori despărţiţi prin cetăţi şi apoi iarăşi întâlnindu-se, întorceau cu învăţăturile lor pe mulţi oameni spre mântuire.

Deci într-o vreme, despărţindu-se ei şi ducându-se în părţile Asiei mici spre a propovădui cuvântul lui Dumnezeu popoarelor sălbatice din Lidia şi Misia, Sfântului Vartolomeu, care era prin alte cetăţi, i-a poruncit Dumnezeu să meargă în ajutorul lui Filip.

Întâlnindu-se, amândoi într-un gând sufereau ostenelile şi relele pătimiri apostoleşti, precum se scrie despre aceasta în pătimirea Sfântului apostol Filip:

Sfântul apostol Vartolomeu a fost trimis de Dumnezeu în ajutorul lui Filip, căruia îi urmă şi sora lui, fecioara Mariamia, toţi slujind la mântuirea oamenilor. Ei au trecut prin toate cetăţile Lidiei şi ale Misiei, binevestindu-le dreapta credinţă, şi suferind multă mâhnire şi scârbă de la cei necredincioşi, fiind bătuţi, închişi prin

temniţe şi loviţi cu pietre. Dar, cu toate acele ispite şi bătăi, păzindu-se vii, cu darul lui Dumnezeu, se sârguiau spre ostenelile ce le erau înainte întru bună-vestirea lui Hristos.

Ajungând astfel în Asia la iubitul ucenic al lui Hristos, Ioan cuvântătorul de Dumnezeu, care propovăduia pe Hristos acolo şi mângâindu-se cu dânsul prin duhovnicească mângâiere, s-au dus în Frigia. Intrând în cetatea Ierapole, au propovăduit pe Hristos. Cetatea aceea era plină de idoli, cărora li se închina poporul cel orbit de diavoleasca înşelăciune. Acolo era o viperă, pe care locuitorii Ierapolei o cinsteau ca pe o zeiţă şi o ţineau închisă în capiştea cea zidită pentru dânsa, aducându-i multe feluri de jertfe spre hrană. Acel popor păzea cu cinste şi alte târâtoare, ca balauri şi şerpi. Pentru aceea, mai întâi Sfântul Filip cu însoţitorii săi, s-au înarmat asupra acelei vipere, prin rugăciune. Atunci, s-a întâmplat să fie cu dânşii şi Sfântul Ioan cuvântătorul de Dumnezeu, care le-a ajutat cu rugăciunea, biruind vipera. Apoi au omorât-o, cu puterea lui Dumnezeu, înjunghiind-o cu o suliţă.

Deci, Sfântul Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu degrabă s-a despărţit de dânşii, lăsându-le lor cetatea Ierapolei, spre a propovădui într-însa cuvântul lui Dumnezeu; iar el s-a dus în alte cetăţi pentru a propovădui mântuirea lumii.

Iar Sfântul Filip, Vartolomeu şi Mariamia, rămânând în Ierapole, se sârguiau cu dinadinsul să izgonească de acolo întunericul închinării de idoli şi să strălucească cunoştinţa adevărului ca o lumină mare, ostenindu-se ziua şi noaptea în predicarea cuvântului, învăţând pe cei înşelaţi, înţelepţind pe cei fără de minte şi povăţuind la calea dreptăţii pe cei rătăciţi.

***

În cetatea aceea era un om, anume Stahie; iar acela era orb de 40 de ani. Dar Sfinţii apostoli, cu rugăciunea, i-au deschis ochii cei trupeşti, iar prin propovăduirea lui Hristos, i-au luminat şi ochii cei sufleteşti şi botezându-l pe el, petreceau în casa lui. Atunci a ieşit vestea prin toată cetatea, cum că Stahie cel orb s-a vindecat; şi s-a adunat popor mult în casa lui, pe care Sfinţii apostoli îl învăţa credinţa în Iisus Hristos.

Tot acolo se mai aduceau şi mulţi neputincioşi, pe care îi tămăduia pe toţi prin rugăciune şi izgoneau diavolii din oameni; de aceea, mulţi au crezut în Hristos şi s-au botezat de aceşti Sfinţi apostoli.

***

Antipatul acelei cetăţi avea o femeie, anume Nicanora, care fiind muşcată de un şarpe, zăcea bolnavă, aproape moartă.

Auzind de Sfinţii apostoli că sunt în casa lui Stahie şi că tămăduiesc toate bolile cu cuvântul, a poruncit slugilor s-o aducă la dânşii, nefiind bărbatul ei acasă. Fiind adusă la dânşii, a câştigat îndoită tămăduire, pentru că s-a vindecat şi de muşcătura şarpelui şi de diavoleasca vătămare de suflet, crezând în Hristos, prin învăţătura lor.

Deci, venind antipatul acasă, slugile lui i-au spus că femeia lui a învăţat a crede în Hristos, de la nişte oameni străini care locuiesc în casa lui Stahie.

Atunci antipatul, mâniindu-se foarte mult, a poruncit ca îndată să prindă pe apostoli, iar casa lui Stahie să o ardă; astfel s-a făcut după porunca lui.

În acea vreme, s-a strâns în Ierapole o mulţime mare de popor şi prinzind pe Sfinţii apostoli Vartolomeu, Filip şi sora sa, Mariamia, îi târau pe uliţă, bătându-i şi batjocorindu-i; apoi i-au aruncat în temniţă. După aceea, antipatul a şezut la judecată, ca să cerceteze pe propovăduitorii lui Hristos.

Deci, adunându-se la dânsul toţi slujitorii idoleşti, şi slujitorii viperei celei pierdute, au făcut plângere contra Sfinţilor apostoli, zicând: "Fă dreptate, antipate, pentru necinstea adusă zeilor noştri, căci, de când au intrat aceşti străini în cetatea noastră, poporul a pustiit altarele marilor zei, pentru că au uitat obişnuitele lor jertfe; apoi au mai omorât şi cinstita noastră zeiţă viperă şi toată cetatea s-a umplut de fărădelege; deci să nu laşi să mai trăiască aceşti fermecători".

Atunci antipatul a poruncit să dezbrace pe Sfântul Filip de îmbrăcăminte, crezând că poate vor găsi farmece în îmbrăcămintea lui şi, dezbrăcându-l, n-au găsit nimic; asemenea şi pe Vartolomeu l-au dezbrăcat. Dar, când se apropiară de Mariamia, vrând să o dezbrace şi pe ea şi să dezgolească feciorescul ei trup, atunci deodată s-au schimbat înaintea ochilor lor şi s-a făcut o văpaie mare de foc, iar păgânii, înspăimântându-se, au fugit din faţa ei.

După aceea, ighemonul a condamnat pe Sfinţii apostoli la răstignire.

Deci mai întâi pe Sfântul apostol Filip, găurindu-i călcâiele, l-au legat cu o funie şi l-au spânzurat de un lemn în preajma uşii capiştei viperei; apoi l-au răstignit cu capul în jos, batjocorindu-l şi lovindu-l cu pietre. După aceea, l-au răstignit şi pe Sfântul Vartolomeu lângă pereţii capiştei şi îndată s-a făcut mare cutremur, încât

pământul, deschizându-se, a înghiţit pe antipat şi pe toţi slujitorii viperei, împreună cu mare popor necredincios. Văzând aceasta, s-au înfricoşat toţi credincioşii şi necredincioşii şi au strigat către Sfinţii apostoli că să-i miluiască şi să roage pe Unul Adevăratul Dumnezeu pentru ei, ca să nu-i înghită pământul de vii.

Astfel a fost bună voinţă a lui Dumnezeu, ca apostolii Lui să treacă de pe pământ la cer, prin acest fel de pătimire şi moarte, pentru care şi picioarele lui erau întoarse. Astfel, fiind spânzurat, Sfântul Filip se ruga lui Dumnezeu pentru vrăjmaşii săi, ca să le ierte toate greşelile şi să le lumineze ochii minţii lor, ca să cunoască şi să vadă adevărul. Iar Domnul s-a aplecat spre rugăciunea lui şi îndată a poruncit pământului de a scos vii pe toţi pe care îi înghiţise, numai antipatul şi cu slujitorii viperei au rămas într-însul. Iar ceilalţi, cu mare glas au mărturisit şi au prea mărit puterea lui Hristos, dorind să fie botezaţi.

Dar, pe când ei voiau să ia de pe lemn pe Sfântul Filip, el şi-a dat sufletul în mâinile lui Hristos. Astfel l-au pogorât mort.

Iar Mariamia, sora lui, care prin curăţie şi-a păzit fecioria, privind la pătimirea şi la moartea fratelui său, Sfântul Filip, l-a cuprins cu dragoste şi l-a sărutat, veselindu-se de el cu duhul, că bine şi-a săvârşit alergarea sa.

Iar Vartolomeu a botezat pe toţi cei ce crezuseră în Hristos, rânduindu-le episcop pe Stahie.

După aceea, au îngropat cu cinste trupul Sfântului Filip; iar în locul unde a curs sângele lui, după trei zile a crescut viţă de vie, în semn că Sfântul apostol Filip, după vărsarea sângelui său pentru Hristos, acum se veseleşte de bucuria cea veşnică, împreună cu Domnul său în Împărăţia Cerului.

Sfântul Vartolomeu şi fericita fecioară Mariamia, după îngroparea Sfântului Filip, au mai zăbovit câteva zile în Ierapole şi, întărind-o bine în credinţa bisericească, s-au despărţit, pornind fiecare în calea sa. Sfânta Mariamia s-a dus în Licaonia, unde s-a şi mutat către Domnul, iar Sfântul Vartolomeu s-a dus în părţile Indiei şi a zăbovit acolo, ostenindu-se multă vreme, umblând şi propovăduind cuvântul Domnului prin cetăţi şi sate şi tămăduind pe cei neputincioşi cu numele lui Hristos.

Apoi, luminând pe mulţi şi făcându-le biserici, le-a dat Evanghelia Sfântului Matei ce o purta la sine tălmăcind-o în limba lor; iar pe cea în limba evreiască a lăsat-o la ei care după o sută de ani şi mai mult, a fost adusă în Alexandria de Panten,

filosoful creştin. După ce a ieşit din India, Sfântul Vartolomeu s-a dus în Armenia cea mare.

Mergând el acolo, idolii şi mai ales diavolii care locuiau în idoli au tăcut; iar mai pe urmă, diavolii cu mare glas au zis că Vartolomeu îi izgoneşte şi-i munceşte pe ei. Duhurile cele necurate se izgoneau nu numai din idoli, dar şi din oameni prin venirea Sfântului apostol Vartolomeu; pentru aceea, mulţi credeau în Hristos.

***

În ţara aceea era un împărat cu numele Polimie, care avea o fată îndrăcită. Diavolul striga prin gura ei: "O, Vartolomee, şi de aici ne izgoneşti pe noi?"

Apostolul lui Hristos, ducându-se la acea fată îndrăcită, îndată a fugit diavolul dintr-însa, iar fata împăratului s-a făcut sănătoasă.

După aceasta, vrând împăratul să mulţumească sfântului, i-a trimis cămile încărcate cu daruri ca: aur, argint, mărgăritare şi alte lucruri preţioase. Însă el, fiind sărac cu duhul şi neavând trebuinţă de nimic, le-a trimis înapoi la împărat, zicându-i: "Eu nu fac negustorie cu aceste lucruri, ci caut suflete omeneşti, pe care, de le voi dobândi, le voi duce la cer şi atunci mă voi arăta înaintea Domnului meu ca sunt mare neguţător".

Umilindu-se împăratul de cuvintele lui, a crezut în Hristos cu toată casa sa şi s-au botezat de mâinile Sfântului apostol, adică împăratul Polimie, împărăteasa, fiica lui cea tămăduită şi mulţi din boieri şi din popor fără număr; căci mult mai mult de zece cetăţi, căutând la împărat, au primit Sfântul Botez.

Văzând slujitorii idoleşti aceasta, s-au mâniat asupra Sfântului apostol, socotind de rău aceea pentru ei; căci idolii lor se sfărâmau, închinarea de idoli cu totul se pierdea şi jertfele din care ei se ţineau nu se mai făceau. Deci, apropiindu-se de Astiagis, fratele împăratului, l-a îndemnat să-l piardă pe Vartolomeu şi să izbăvească de nedreptatea ce s-a făcut idolilor lor.

Deci acela, găsind timp liber, a prins pe Sfântul apostol şi-l muncea în cetatea Albana din Armenia cea mare; apoi l-a răstignit pe cruce cu capul în jos. Iar Sfântul apostol, bucurându-se că pătimeşte pentru Hristos, Domnul său, şi fiind spânzurat pe cruce cu capul în jos, nu înceta a propovădui cuvântul lui Dumnezeu. Pentru că, pe cei credincioşi îi întărea în credinţă, iar pe cei necredincioşi îi sfătuia să cunoască adevărul şi să se întoarcă de la întunericul cel diavolesc, la lumina cea adevărată a lui Hristos. Muncitorul, nesuferind acestea, a poruncit să-i jupoaie

pielea de pe el. Dar şi într-aceasta muncă răbda, ca într-un trup străin, neîncetat binecuvântând şi mărind pe Dumnezeu. În sfârşit, muncitorul a poruncit să-i taie capul. Numai atunci a tăcut gura cea de Dumnezeu grăitoare, când capul lui a fost desprins de trupul care a rămas spânzurat pe cruce, cu picioarele spre cer, însemnând cu adevărat mergerea apostolului spre cele de sus.

Astfel s-a sfârşit Sfântul Vartolomeu, apostolul lui Hristos, trecând după acele dureri şi osteneli, la acea odihnă fără de dureri, întru bucuria Domnului său. Credincioşii, care au fost de faţă la sfârşitul lui, au luat cinstitul lui trup de pe cruce, împreună cu capul, şi le-au pus într-o raclă de plumb, aşezându-le în cetatea Albana din Armenia mare. De la sfintele lui moaşte se dau tămăduiri, prin minune, bolnavilor; pentru aceasta, mulţi necredincioşi s-au apropiat de Biserica lui Hristos.

După multă vreme, muncitorii cei întunecaţi cu îndrăcirea idolească, auzind şi văzând minunile ce se făceau de moaştele Sfântului Vartolomeu, nevrând să cunoască puterile lui Dumnezeu, au luat sfintele moaşte cu racla cea de plumb şi le-au aruncat în mare. Dar, o minune! racla cea de plumb plutea uşoară ca o luntre pe apă, sosind la insula Lipar.

Deci s-a făcut descoperire lui Agaton, episcopul cetăţii Liparului, despre moaştele apostoleşti care au fost aduse de ape. Şi, ducându-se episcopul la malul mării cu clerul şi cu tot poporul şi găsind moaştele, se minunau cu toţii cum racla cea de plumb şi cu moaştele nu s-au afundat în apă şi mai uşoară decât o luntre, a înotat pe mare o cale atât de lungă până la dânşii. Pentru aceasta, ei au prea mărit pe Dumnezeu, au luat racla cu moaştele şi le-au pus în Biserica lor cu bucurie şi cu cântări de psalmi.

***

Dar nu se cuvine a trece cu tăcerea şi aceasta despre Sfântul Vartolomeu, care se scrie în viaţa Cuviosului Iosif, scriitorul de cântări. Acest cuvios, câştigând o părticică din moaştele Sfântului apostol Vartolomeu, a adus-o în locaşul său care era aproape de Constantinopol. El a zidit o biserică în numele apostolului şi partea aceea de moaşte a pus-o într-însa cu cinste; şi adeseori se învrednicea a-l vedea pe Sfântul apostol în vedenia visului, pentru că avea către dânsul mare dragoste şi credinţă.

El dorea să împodobească cu cântări de laude praznicul acelui Sfânt apostol, dar nu îndrăznea, ci se îndoia dacă-i va fi plăcut lui acest lucru sau nu.

Drept aceea se rugă cu dinadinsul lui Dumnezeu şi apostolului, ca să-i dea pentru aceasta încredinţare şi să i se dăruiască înţelepciune de sus, ca să poată scrie stihurile cântării. Rugându-se pentru aceasta cu post şi cu lacrimi patruzeci de zile şi apropiindu-se ziua pomenirii apostolului, a văzut la Vecernia praznicului pe Sfântul apostol Vartolomeu, arătându-i-se din altar. Deci, fiind îmbrăcat în haine albe şi ridicând perdeaua altarului, l-a chemat la dânsul.

Iosif apropiindu-se de Sfântul apostol, acela a luat cartea Sfintei Evanghelii de pe dumnezeiasca Masă şi a pus-o pe pieptul lui Iosif, zicându-i: "Să te binecuvânteze dreapta Atotputernicului Dumnezeu şi să izvorască din limba ta apele cereştii înţelepciuni. Inima ta să fie scaun al Sfântului Duh, iar cântările tale să îndulcească toată lumea!" Zicându-i aceasta, Sfântul apostol Vartolomeu s-a făcut nevăzut.

Atunci, Cuviosul Iosif, umplându-se de negrăită bucurie şi simţind în sine darul înţelepciunii, s-a întins cu totul spre mulţumire. Deci, din acel ceas, a început a scrie cântările bisericeşti şi pesnele canoanelor, prin care a împodobit nu numai prăznuirea Sfântului apostol Vartolomeu, dar şi pe ale multor sfinţi; tot astfel pe Preacurata Maica lui Dumnezeu a cinstit-o cu multe canoane, asemenea şi pe Sfântul ierarh Nicolae, umplând Sfânta Biserică de frumoase cântări, de unde a câştigat şi numirea de scriitor de cântări.

Iar noi, de toate acestea, slăvim pe Hristos Mântuitorul nostru Cel împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, slăvit în veci de toată făptura. Amin.

Notă. Pe Sfântul apostol Vartolomeu, unii îl socotesc că este Natanail, pe care Filip l-a adus la Hristos, ca şi cum ar fi fost unul şi acelaşi Natanail şi Vartolomeu. Natanail era cu numele, dar cu porecla i se zicea Vartolomeu, după tatăl său; adică fiul lui Tolomeu, pentru că cuvântul "var" în limba evreiască se tâlcuieşte fiu, precum şi Hristos a zis către Sfântul apostol Petru: Fericit eşti, Simon, var Iona, adică fiul lui Iona. Tot astfel, un orb din Ierihon se numea Vartimeu, adică fiul lui Timeu. Aşa şi acest sfânt apostol, ca şi cum după tată se numea astfel: Vartolomeu, fiul lui Tolomeu, pentru că acest nume Tolomeu era vechi la evrei şi mai des, precum este arătat în Scriptură Legii vechi la Isus al lui Navi, în capitolul 15, stihul 14 şi în cărţile II ale împăraţilor în capitolul 3, stihul 3.

Dar ei socotesc numele cel adevărat al lui Vartolomeu ca şi cum ar fi fost Natanail, pentru că nu se află în nici o parte a Evangheliei chemarea lui Vartolomeu la apostolie, decât numai în locul lui Natanail. Apoi, cei trei sfinţi evanghelişti Matei, Marcu şi Luca pomenesc pe Vartolomeu, nu pomenesc pe Natanail; iar Sfântul

Ioan evanghelistul, pomenind pe Natanail, nu pomeneşte pe Vartolomeu, şi spune că Natanail este prieten al apostolilor la vânatul peştilor şi pe care Iisus Hristos l-a văzut după Înviere, pentru că zice: "Erau împreună Simon Petru, Toma, Natanail, fiii lui Zevedeu şi ceilalţi". Dar, deşi alţii nu se învoiesc la aceasta, precum şi Prologul pe luna lui mai, în 10 zile, spune că Simon Zilotul este Natanail, însă alţii socotesc că Natanail este unul din cei şaptezeci de ucenici ai lui Hristos.

Despre cetatea Albana, unde a pătimit Sfântul Vartolomeu, să nu creadă cineva că este ţara Albaniei, pentru că una este ţara Albaniei în Europa şi alta cetatea Albana în Armenia cea mare, care este în Asia. Mai sunt şi prin alte părţi cetăţi cu acelaşi nume.

Aducerea cinstitelor moaşte ale Sfântului apostol Vartolomeu, din Insula Dinarului la cetatea Venenda (25 august)

(Pomenirea acestui sfânt apostol este în a unsprezecea zi a lunii iunie; tot acolo caută şi pătimirea lui)

După sfârşitul mucenicesc al Sfântului apostol Vartolomeu, care a suferit de la păgâni pentru Hristos în Alvana, cetatea Armeniei celei mari, credincioşii, luând cinstitul lui trup, l-au pus într-o raclă de plumb şi l-au dus într-aceeaşi cetate.

De la moaştele apostolului se făceau multe minuni, dându-se tămăduire bolnavilor. Pentru aceea, mulţi din cei necredincioşi se întorceau la Hristos.

***

Iar slujitorii diavoleşti, popii cei necuraţi şi chinuitorii, auzind şi văzând cu ochii minunile acelea, nu numai puterile lui Dumnezeu nu le cunoşteau, dar se şi mâniau asupra cinstitelor moaşte ale apostolului, necăjindu-se în inimile lor.

Deci, adunându-se cu vrăjmăşie şi cu mânie, au luat racla de plumb în care erau puse moaştele şi au aruncat-o în mare, socotind să le scufunde în adâncul mării. Ei au aruncat încă şi alte patru racle cu moaştele altor Sfinţi mucenici, ale lui Papian, Luchian, Grigorie şi Acachie. Dar, în loc ca raclele acelea să se afunde în adânc,

ele au plutit ca nişte luntre, mergând astfel pe deasupra apei şi purtând comorile cele fără de preţ în ele; mai ales racla apostolului fiind de plumb, stătea neafundată în apă, mai presus de fire. Acea raclă se făcuse uşoară şi, ca o corabie purtându-se cu a lui Dumnezeu puternică îndreptare, înota pe mare în mijlocul raclelor mucenicești, pentru că, spre cinstea apostolului Vartolomeu, două erau de-a dreapta şi două de-a stânga.

Deci, raclele acelea mergând cu minunată înotare, s-au îndreptat spre Bosforul Traciei, la Propontis, şi au trecut strâmtoarea Helespontului; apoi, trecând marea Egee şi Ionică, au ajuns în Sicilia, şi, lăsând Siracusa în stânga, au plecat spre apus şi au ajuns la insulele Lipar. Acolo a stat racla apostolului, iar raclele celorlalţi Sfinţi mucenici, petrecând pe apostol la Lipar, l-au lăsat şi s-au despărţit, unde i-a poruncit voinţa dumnezeiască fiecăreia să meargă sau să stea.

Racla lui Papian a plecat în Sicilia; a lui Luchian, în Mesina; a lui Grigorie, în Calabria; iar a lui Acachie, în Ascalon, cetate care se numeşte astfel.

***

Despre toate acestea s-a făcut descoperire de la Dumnezeu lui Agaton, episcopul insulei Liparului; iar el cu clerul şi poporul, mergând la malul mării şi aflând acolo racla cu moaştele apostolului, s-au umplut cu toţii de bucurie şi au grăit: "O, Lipare, de unde ţi-a venit ţie o bogăţie ca aceasta? Cu adevărat că te-ai mărit şi te-ai proslăvit acum; deci, dănţuieşte acum şi saltă, primind în mâinile tale pe acest mare folositor al tău, care te cercetează pe tine, şi pe mijlocitorul cel către Dumnezeu!" Apoi a strigat către dânsul: "Bine ai venit la noi, apostole al lui Hristos!"

Deci, toţi se minunau şi prea măreau puterea lui Dumnezeu, cum racla aceea de plumb cu moaştele sfântului nu s-au afundat în apă, ci mai uşoară decât luntrea a venit la dânşii o cale atât de lungă, înotând pe mare, nu cu mână omenească, ci ocârmuindu-se de dumnezeiasca putere. Apoi, luând racla aceea cu moaştele, au dus-o în biserică cu cântare de psalmi şi cu dănţuire, şi a curs mir din Sfintele moaşte ale apostolului, prin care se tămăduiau bolile cele nevindecate.

Aceste cinstite moaşte au petrecut în insula aceea mulţi ani, până la împărăţia lui Teofil, luptătorul împotriva icoanelor. Iar în zilele lui, cu voia lui Dumnezeu şi pentru păcatele oamenilor, agarenii au prădat insula Liparului.

Iar un boier din cetatea Vinenda, anume Sicard, care de demult auzise de minunile apostolului, din credinţa cea fierbinte către sfântul, a chemat din cetatea Amanfiei

nişte oameni corăbieri şi, făgăduindu-le că le va da lor averi îndestulate, i-a rugat să meargă cu corabia la insula Liparului, ca de acolo să aducă la dânsul comoara aceea sfântă cu moaştele Sfântului apostol Vartolomeu.

Plecând ei cu corabia şi ajungând la insula aceea, au luat acea dorită bogăţie duhovnicească şi s-au întors la locul lor. Iar când boierul Sicard a fost înştiinţat despre moaştele sfântului, că se apropiau de dânşii, a ieşit întru întâmpinare cu episcopul şi cu mulţime de popor cu corăbiile pe mare şi, primind cu bucurie pe apostolul lui Hristos, l-au dus cu cinste în cetatea Venenda şi punându-l în biserica cea mare, i-a aşezat praznic luminos.
Din acea vreme se prăznuieşte aducerea cinstitelor moaşte ale acestui sfânt apostol, în ziua a douăzeci şi cincea a lunii august; zi în care cinstitele lui moaşte au fost aduse în Venenda.

De la ele se dau multe tămăduiri de toate neputinţele, cu rugăciunile apostolului şi cu darul Domnului nostru Iisus Hristos.

Vieţile Sfinţilor - Sfântul apostol Varnava (11 iunie)

Sfântul apostol Varnava a fost unul din cei şaptezeci de apostoli. Numele lui mai înainte de apostolie a fost Iosif, iar după aceea s-a numit Varnava, după cum ne va arăta cuvântul ce urmează.

Apostolul Varnava s-a născut în insula Cipru din părinţi leviţi de neam evreiesc, din care seminţie erau mai înainte marii prooroci ai lui Dumnezeu - Moise, Aaron şi Samuil. Strămoşii lui Varnava, din pricina războaielor care au fost în Palestina, au trecut în Cipru. Părinţii lui erau fericiţi şi foarte bogaţi; aveau un sat al lor aproape de Ierusalim, îndestulat nu numai cu sadurile şi rodurile cele pământeşti, dar înfrumuseţat şi cu zidiri alese. Erau fericiţi pentru că îşi aveau casa lor lângă Ierusalim, după cum Sfântul prooroc Isaia a scris: Fericit este cel ce are seminţia în Sion şi casa sa în Ierusalim. Evreii neştiind duhovnicească putere a acelor cuvinte, cei ce locuiau prin ţări depărtate, se sârguiau să-şi aibă casele în Ierusalim; pentru aceia şi părinţii lui Varnava îşi aveau casa şi moşia lingă Ierusalim.

După ce au născut pe acesta, de care este vorba, l-au numit Iosif şi l-au dat la învăţătura cărţii. Apoi, ajungând el la vârsta desăvârşită, l-au trimis în Ierusalim la slăvitul Gamaliel, dascăl renumit pe acele vremuri, ca să se deprindă desăvârşit cu înţelegerea cărţilor evreieşti şi cu toată legea lui Dumnezeu.

Iosif avea acolo pe un ucenic cu numele Saul, de o vârstă cu el, care mai pe urmă s-a numit Pavel, şi amândoi învăţau la acelaşi dascăl, Gamaliel, şi sporeau în înţelegere, în înţelepciunea Scripturii şi în fapte bune.

Iosif, în toate zilele, dimineaţa şi seara, mergea la biserica lui Solomon şi se ruga cu dinadinsul lui Dumnezeu; apoi, adeseori îşi petrecea zilele tinereţilor sale în postiri şi în mare înfrânare. Păzind întreaga înţelepciune a fecioriei sale, fugea de însoţirea tinerilor celor fără de rânduială şi nu voia nici a auzi cuvintele cu care s-au obişnuit minţile copiilor a le vorbi cu înlesnire, ci totdeauna lua aminte de sine, învăţând legea Domnului ziua şi noaptea.

În acea vreme, Domnul nostru Iisus Hristos, după treizeci de ani ai întrupării Sale, începând a se arăta lumii, a mers de la Galileea la Ierusalim. El învăţa în biserică şi făcea minuni, încât toţi se minunau de el şi se adunau, ca să-i vadă sfânta Lui faţă şi să audă dumnezeieştile Lui cuvinte, care erau mai dulci decât mierea. Tânărul Iosif, văzându-l pe Hristos şi auzind învăţăturile care ieşeau din gura Lui prea sfântă, se umilea cu inima şi se mira de minunile ce se făceau de El; pentru că a văzut la scăldătoarea Siloamului cum a tămăduit cu cuvântul pe cel slăbănog, apoi, văzând şi alte lucruri minunate ale lui Hristos, s-a aprins cu dragostea de El.

Deci, apropiindu-se, s-a aruncat la picioarele Mântuitorului, rugându-L să-l binecuvânteze şi să-l primească la sine în ucenicie. Iar Domnul, Care vedea tainele inimilor omeneşti, văzând într-însul inima, care se aprinsese către dragostea cea dumnezeiască, l-a binecuvântat cu dragoste şi nu l-a chemat la El. ***Iar el a alergat mai întâi la casa mătuşii sale cu numele Maria, care era maica lui Ioan şi care mai în urmă s-a numit Marcu, şi a zis către ea: "Vină să vezi pe Cel ce părinţii au dorit să-l vadă; căci iată un prooroc, Iisus din Nazaretul Galileii, învaţă în biserică şi face multe minuni; mulţi îl socotesc că este Mesia cel aşteptat!" Auzind acestea, acea femeie, îndată lăsând toate, a mers cu sârguinţă la biserică şi văzând pe Iisus Hristos, a căzut la picioarele Lui, rugându-l şi zicând: "Doamne, de am aflat dar înaintea Ta, vino în casa roabei Tale şi prin intrarea Ta binecuvântează pe casnicii mei!"***

Domnul Hristos, văzând credinţa acelei femei, a mers în casa ei şi a binecuvântat-o pe ea şi pe toţi cei ce erau în casă. El a fost ospătat de ea cu cinste, deoarece cu multă bucurie şi cu cucernicie a primit acea femeie pe Stăpânul nostru. Dintr-acea vreme, ori de câte ori Domnul mergea la Ierusalim, totdeauna găzduia cu ucenicii Săi în casa Mariei.

Când Domnul S-a întors de la Ierusalim în Galileea, a mers în urma Lui şi Iosif cu ceilalţi ucenici. Deci, când Domnul a voit să-i trimită pe cei doisprezece apostoli ai Săi spre propovăduire către oile cele pierdute ale casei lui Israel, a văzut că aceia sunt puţini, precum le-a zis în faţă, că secerişul este mult iar lucrătorii puţini. De aceea, Domnul a ales şi pe alţi şaptezeci de ucenici, ca să-i trimită pe ei, câte doi înaintea feţii Sale, în toată cetatea şi locul.

Deci, între acei şaptezeci, a fost rânduit întâi acest Sfânt Iosif şi a fost numit de Sfinţii apostoli, Varnava, adică "fiul mângâierii", căci era îndestulat, ca, prin propovăduirea lui Mesia cel venit în lume, să mângâie popoarele care aşteptau cu multă dragoste venirea lui Mesia. Pentru că, precum fii lui Zevedei au fost numiţi "fiii tunetului", fiindcă aveau, ca în partea cea de sub cer, să tune ca tunetul propovăduirea Evangheliei. Tot astfel şi Iosif s-a numit "fiu al mângâierii", fiindcă apostoleştile lui osteneli aveau să aducă multă bucurie aleşilor lui Dumnezeu. ***Aşa şi Sfântul Ioan Gură de Aur socoteşte despre numirea lui, zicând: "Mi se pare că din fapta cea bună şi-a luat numele, ca cel ce era îndestulat şi ales la aceasta".***

După înălţarea Domnului la cer, Sfinţii apostoli aveau viaţă de obşte în Ierusalim, precum se scrie în faptele lor: "La poporul care crezuse era un suflet şi o inimă, şi nici unul nu zicea că ceva din averile sale este al său, ci toate erau de obşte". Deci, câţi erau stăpâni ai satelor şi ai caselor, vânzându-le, aduceau preţul celor vândute şi le puneau la picioarele apostolilor. Atunci şi Sfântul Iosif cel numit de apostoli Varnava, vânzând satul cel pomenit mai sus, care era aproape de Ierusalim şi care rămăsese moştenire de la părinţii lui, a adus preţul şi l-a pus înaintea picioarelor apostolilor, neoprindu-şi nimic; pentru că dorea să se îmbogăţească în Dumnezeu întru Care s-a şi îmbogăţit, precum se mărturiseşte despre el: ***"Iosif era bărbat bun şi plin de Duhul Sfânt şi de credinţă. Lui i se întâmpla adeseori de se vedea cu Saul şi se întreba cu el din Sfânta Scriptură pentru Domnul Hristos, dorind să-l aducă la Sfânta credinţă; dar Saul, fiind foarte râvnitor al dumnezeieştilor obiceiuri, batjocorea pe Sfântul Varnava, ca pe un înşelător şi grăia hule împotriva lui Hristos, numindu-L fiu de teslar şi de neam prost şi omorât cu primejdie de moarte...".***

Însă, când evreii au omorât pe Sfântul şi întâiul mucenic Ştefan, Saul a început a prigoni Biserica şi, intrând în casele credincioşilor şi trăgând pe bărbaţi şi pe femei, îi arunca în temniţă. Atunci ***Sfântul Varnava plângea pentru el şi se ruga lui Dumnezeu, întinzându-şi curatele lui mâini, ca să lumineze ochii sufleteşti ai lui Saul să cunoască adevărul, dorind să-l aibă în credinţa creştinească ca pe un prieten al său, pe care, mai târziu, l-a avut tovarăş la învăţătura lui Gamaliel.***

Nu au fost în zadar rugăciunile şi lacrimile Sfântului Varnava, căci, venind vremea dumnezeieştii milostiviri, Saul s-a întors la Hristos, chemat de glasul Domnului, când mergea la Damasc. Astfel, lupul s-a prefăcut în oaie şi hulitorul lui Hristos a început a prea mări numele Lui. Cel ce odinioară a fost prigonitor, acum s-a făcut apărătorul Bisericii; pentru că, după primirea Sfântului Botez, îndată s-a dus la adunarea evreiască şi propovăduia pe Iisus, că Acela este Fiul lui Dumnezeu, biruind pe jidovii care locuiau în Damasc. După ce s-a întors în Ierusalim şi cerca să se lipească de ucenicii lui Hristos, toţi se temeau de el, necrezând că şi el este ucenic al lui Hristos. *Atunci Sfântul Varnava, întâmpinându-l, a zis: "O, Saule până când vei fi hulitorul lui Iisus Hristos şi prigonitorul credincioşilor Lui robi? Până când te împotriveşti înfricoşatei taine, pe care proorocii de demult au vestit-o şi în vremurile de acum s-a împlinit pentru mântuirea noastră?"*

***Atunci Saul** a căzut la picioarele lui cu lacrimi, zicând: "O, Varnava, învăţător al dreptăţii, iartă-mă că acum m-am încredinţat că toate sunt adevărate cele grăite mie de tine pentru Hristos. Deci, Cel pe Care mai înainte hulindu-L, Îl numeam fiu de teslar, acum Îl mărturisesc că este Fiul lui Dumnezeu cel Unul-Născut, Cel de o fiinţă cu Tatăl şi fără de început, Care, fiind raza slavei şi chipul ipostasului Lui, în aceste mai de pe urmă zile, S-a smerit pe Sine, luând chip de rob; S-a făcut om desăvârşit din PreaSfânta Fecioară Născătoare de Dumnezeu, pătimind cruce şi moarte de voie, a înviat din morţi a treia zi şi S-a arătat vouă, apostolilor Săi, apoi S-a înălţat la cer şi şade de-a dreapta Tatălui şi iarăşi va să vie cu slavă să judece viii şi morţii şi împărăţia Lui nu va avea sfârşit".*

Nişte cuvinte ca acestea auzindu-le Sfântul Varnava de la cel ce odinioară se făcuse hulitor şi prigonitor, s-a minunat şi a lăcrimat de bucurie; deci, cuprinzându-l pe el, l-a sărutat şi i-a zis: *"O, Saule, cine te-a învăţat pe tine să grăieşti nişte cuvinte ca acestea insuflate de Dumnezeu? Cine te-a sfătuit pe tine să-L mărturiseşti pe Iisus Nazarineanul că este Fiul lui Dumnezeu? De unde ai învăţat atât de desăvârşit cunoştinţa dogmelor cereşti?"*

***Atunci Saul**, umplându-se de lacrimi din zdrobirea inimii, a zis: "Singur Domnul Iisus Hristos, pe Care eu păcătosul L-am gonit şi hulit. Acela m-a învăţat toate acestea; căci şi mie mi S-a arătat ca unui lepădat, de al Cărui glas dumnezeiesc am urechile pline; pentru că, strălucind peste mine o lumină cerească, după ce am căzut la pământ de frică, a venit la mine un glas şi mi-a zis: Saule, Saule, de ce Mă prigoneşti? Iar eu, tremurând şi înspăimântându-mă, am zis: Cine eşti, Doamne? Iar El mi-a răspuns cu blândeţe şi cu milostivire: Eu sunt Iisus, pe care tu Îl prigoneşti. Atunci m-am minunat de îndelunga Lui*

răbdare şi, rugându-mă, am zis: Doamne, ce voieşti să fac? Iar El m-a învăţat pe mine toate acestea care ţi le-am spus ţie.

Deci, Sfântul Varnava, luând pe Saul de mână, l-a dus la apostoli, grăindu-le: ***"Iată cel ce ne-a prigonit pe noi, acum este al nostru; cel ce se împotrivea nouă, acum ascultă de Domnul nostru, şi cel ce ne era nouă vrăjmaş, acum ne este prieten şi împreună lucrător în via lui Hristos. Iată, vi-l pun vouă de faţă pe acest blând mieluşel, care a fost fiară cumplită!"*** După aceea, Saul a spus apostolilor cum a văzut pe Domnul pe cale către Damasc, cum a vorbit cu Dânsul şi cum a luat îndrăzneală în numele lui Iisus.

Auzind apostolii acestea, s-au minunat şi s-au bucurat, slăvind pe Dumnezeu. După aceea Saul era împreună cu dânşii intrând şi ieşind în Ierusalim şi, îndrăznind în numele Domnului Iisus, biruia pe iudei şi pe elini; iar ei se minunau de dânsul, cum că cel ce nu de mult izgonea pe cei ce chemau numele lui Hristos, singur acum propovăduieşte pe Iisus şi caută să fie omorât. Deci, fraţii, înţelegând de aceasta, l-au luat de la Ierusalim la Cezareea şi l-au dus în Tars, patria lui, ca acolo să propovăduiască pe Hristos.

În acea vreme, în Antiohia Siriei, cetatea cea mare şi slăvită, a început a se răspândi Sfânta credinţă întru Domnul nostru Iisus Hristos; pentru că, după ce a fost ucis Sfântul întâiul mucenic, Arhidiaconul Ştefan, într-acea zi se afla mare goană asupra Bisericii Ierusalimului, încât toţi credincioşii s-au risipit prin părţile Iudeei şi ale Samariei, afară de apostoli. Atunci, oarecare din cei ce fugiseră, au trecut până în Fenicia, Cipru şi Antiohia, grăind cuvântul mântuirii mai întâi numai la iudei, iar după aceea la elini, începând a binevesti pe Domnul Iisus Hristos. Fiind mâna Domnului cu dânşii şi mulţi crezând cuvântul lor, s-au întors către Domnul.

Auzindu-se aceasta de membrii Bisericii Ierusalimului, Sfinţii apostoli au trimis în Antiohia Siriei pe Sfântul Varnava, ca să vadă, pe cei ce erau acolo şi să întărească pe cei ce crezuseră de curând.

Ducându-se el acolo şi văzându-i împodobiţi cu darul lui Dumnezeu, s-a bucurat şi a mângâiat pe toţi cu cuvântul Domnului, întărindu-i pe dânşii ca să petreacă nedepărtaţi de Domnul. ***Sfântul Varnava, propovăduind acolo din destul, a adus mult popor la cunoştinţa lui Dumnezeu. Deci, văzând pe ucenicii care în toate zilele se înmulţeau, iar dascăli erau puţini şi secerişul aşa de mult, nu avea mulţi lucrători; de aceea a lăsat el un timp Antiohia şi s-a dus în Tars, ca să caute pe prietenul său Saul. Găsindu-l, l-a adus pe el în Antiohia, unde se osteneau la***

întoarcerea sufletelor omeneşti către Hristos Dumnezeu, aducând pe iudei şi pe elini întru încredinţare. El a petrecut în Antiohia în acea vreme un an întreg, adunându-se în biserică, unde învăţa multe pe popor, şi acolo mai întâi i-a numit creştini pe ucenici.

După ce s-a împlinit un an de şedere în Antiohia, s-au învoit să se întoarcă la Ierusalim, să spună Sfinţilor apostoli despre cele ce au făcut în Antiohia cu darul lui Dumnezeu. Atunci antiohienii au voit ca fiecare dintr-înşii să trimită fraţilor săraci şi scăpătaţi ce petreceau în Iudeea câte ceva din cele ce aveau, deoarece se afla atunci acolo foamete mare, după proorocia Sfântului Agav, care era şi el unul din cei şaptezeci de apostoli. Deci credincioşii, cei ce erau în Antiohia, adunând multă milostenie, au trimis-o la bătrâni prin mâna lui Varnava şi Saul. După aceea, ***Sfinţii apostoli Varnava şi Saul, care mai târziu s-a numit Pavel, venind în Ierusalim, s-a veselit foarte mult Biserica, înştiinţând-o de credincioşii cei ce se înmulţiseră în Antiohia, aducând şi multă milostenie de la dânşii.***

În acea vreme s-a făcut multă tulburare Bisericii Ierusalimului, pentru că împăratul Irod a pus mâinile ca să facă rău unora ce erau din Biserică, omorând cu sabia pe Iacov al lui Zevedeu fratele lui Ioan. Deci, Irod, văzând că această faptă este plăcută jidovilor, s-a silit a prinde şi pe Petru şi a-l băga în temniţă, din care Sfântul Petru a fost scos de înger. ***După ce s-a potolit această tulburare bisericească pornită în Ierusalim de către prigonitori, Varnava şi Saul stăteau ascunşi în casa Mariei, mătuşa lui Varnava, unde a venit şi Sfântul Petru, după ce a fost scos noaptea de sfântul înger.***

După ce Varnava şi Saul şi-au sfârşit slujba în Ierusalim, s-au întors iarăşi în Antiohia, luând cu dânşii şi pe fiul Mariei, care se numea Ioan, şi căruia, mai pe urmă, i s-a zis Marcu. Petrecând ei în Antiohia câtva vreme în post, în rugăciuni, în slujbele dumnezeieştilor Liturghii şi în propovăduirea cuvântului lui Dumnezeu, a voit Duhul Sfânt să-i trimită pe dânşii la neamuri pentru propovăduire şi a zis Duhul Sfânt către Biserica ce era în Antiohia, a proorocilor şi învăţătorilor: ***"Deosebiţi pe Varnava şi pe Saul la lucrarea pe care i-am chemat pe dânşii".*** Atunci, postind, rugându-se şi punându-şi mâinile pe dânşii, i-au trimis pe ei.

După aceea, ei s-au pogorât mai întâi în Seleucia, apoi au plecat cu corabia spre Cipru iar de acolo s-au dus în Salamina şi, pretutindeni străbătând, propovăduiau cuvântul lui Dumnezeu, având ca slugă pe Ioan fiul Mariei, supranumit Marcu.

Străbătând ei insula până la Pafos, a găsit pe un oarecare iudeu vrăjitor şi prooroc mincinos, cu numele Elimas, şezând lingă antipatul Serghie, bărbat înţelept. Deci,

pe antipat l-au luminat cu lumina Sfintei credinţe, iar pe vrăjitorul Elimas care se împotrivea lor, l-au orbit cu cuvântul.

Plecând el de la Pafos, s-au dus la Perga Pamfiliei; iar sluga lor, Ioan, care se numea şi Marcu, văzându-i că au suferit multe pătimiri rele pentru propovăduirea lui Hristos şi nu se înfricoşau de întâmplările cele de moarte, s-a temut a mai merge la dânşii, fiind tânăr, şi s-a despărţit de ei, întorcându-se la Ierusalim la maica sa.

Varnava şi Saul, trecând în Perga, s-au dus în Antiohia Pisidiei, care nu este tot una cu Antiohia cea mare a Siriei. De acolo fiind izgoniţi, au scuturat praful de pe picioare asupra acelora şi s-au dus în Iconia unde iudeii au voit să-i ucidă cu pietre. Dar ei, aflând de aceasta, au fugit în cetăţile Licaoniei, în Listra şi Derbe şi în cele de primprejurul lor.

Acolo binevestind, au găsit pe un bărbat şchiop născut aşa din pântecele maicii sale, care niciodată nu umblase. Ei l-au ridicat în picioare şi l-au făcut sănătos. Atunci popoarele socotind că sunt zei, voiau să le aducă jertfe deoarece ei numeau pe Varnava Die iar pe Pavel, Hermes; şi cu mare greutate Sfinţii apostoli au potolit poporul să nu le jertfească ca unor zei. După aceea, acelaşi popor îndemnat de iudei, s-a sculat asupra lor şi, bătând pe Pavel cu pietre, l-au scos afară din cetate, crezând că a murit; iar el s-a sculat, a intrat în cetate şi a doua zi a plecat la Derbe împreună cu Varnava.

Propovăduind şi învăţând pe mulţi şi în cetatea aceea, s-au întors înapoi în Antiohia Pisidiei, mergând pe aceeaşi cale. Deci, pretutindeni în cale întăreau sufletele ucenicilor, rugându-i să petreacă în credinţă şi spunându-le că cu multe suferinţe ni se cade a intra în Împărăţia lui Dumnezeu. Le-a hirotonisit preoţi pe la toate bisericile şi, rugându-se cu post, i-au lăsat în seama Domnului în care crezuseră.

Apoi, mergând în Perga şi propovăduind acolo cuvântul Domnului, s-au pogorât în Atalia şi de acolo s-au dus cu corabia în Antiohia Siriei, unde au fost trimişi de Duhul Sfânt să propovăduiască cuvântul Domnului la neamuri. Ajungând ei în cetate şi adunând mulţimea, le-au spus câte a făcut Dumnezeu cu dânşii; astfel că pe mulţi din popor i-au întors la Hristos. Apoi au petrecut multă vreme în Antiohia.

***

După aceasta, s-a făcut ceartă între evrei şi între păgânii care crezuseră, pentru tăierea împrejur. Pricina era că unii iudei învăţau pe fraţii lor, că dacă nu se vor tăia

împrejur, după obiceiul lui Moise, nu se vor putea mântui; iar păgânii care crezuseră, socoteau cu greu pentru ei acea tăiere împrejur. ***Deci, Varnava şi Pavel se împotriveau iudeilor şi apărau pe păgâni de tăierea împrejur. Dar, de vreme ce nu înceta pentru aceasta a se face ceartă şi multă încercare, de aceea a fost de trebuinţă Sfinţilor apostoli Varnava şi Pavel a fi trimişi de Biserica Antiohiei în Ierusalim la apostoli şi la bătrâni, ca să-i întrebe despre tăierea împrejur.*** Mai era trebuinţă să-i înştiinţeze şi despre aceasta, că Dumnezeu a deschis neamurilor uşa credinţei. Deci, fiind trimişi de credincioşi la Ierusalim, au trecut prin Fenicia şi prin Samaria, spunându-le de întoarcerea neamurilor şi făceau bucurie mare tuturor fraţilor.

Ajungând ei la Ierusalim, au fost primiţi cu dragoste de Biserica de acolo, de Sfinţii apostoli şi de bătrâni şi de toţi cei ce ascultau cu plăcere cele ce le spuneau Varnava şi Pavel şi câte semne şi minuni a făcut Dumnezeu neamurilor printr-înşii. Iar despre tăierea împrejur, Sfinţii apostoli, cercetând şi sfătuindu-se sobornicește, au stabilit să o depărteze cu totul de la cei credincioşi, nu numai de la păgâni, dar şi de la iudei, ca fiind netrebuincioasă darului cel nou. Însă, ca să întărească şi mai mult cele ce se sfătuiseră, au hotărât să trimită credincioşilor din Antiohia, împreună cu Varnava şi Pavel, pe oarecare bărbaţi.

Deci au ales pentru aceasta pe Iuda, care se numea Varnava şi pe Sila, bărbaţi vestiţi între fraţi, şi au scris astfel: ***"Apostoli, bătrâni şi fraţi, cei ce locuiţi în Antiohia, în Siria şi în Cilicia, fraţilor de un neam, bucuraţi-vă întru Domnul; deoarece am auzit că unii, ieşind de la noi, v-au tulburat în cuvinte, îndărătnicind sufletele voastre şi, zicându-vă să vă tăiaţi împrejur şi să păziţi Legea. Dar ei n-au avut poruncă de la noi a face aceasta. Deci, am socotit că, adunându-ne cu un suflet, să trimitem la voi pe aceşti bărbaţi aleşi cu iubiţii noştri Varnava şi Pavel, oameni care şi-au dat sufletele pentru Domnul nostru Iisus Hristos, pe Iuda şi pe Sila, care şi cu cuvântul vă vor spune acestea. Pentru că a voit Sfântul Duh şi noi, ca să nu punem nici o greutate mai mare asupra voastră, afară de cele ce sunt de nevoie, adică să vă feriţi de cele jertfite idolilor, de sânge, de sugrumări şi de desfrânare, şi ceea ce nu voiţi să vă facă vouă alţii, nici voi să nu le faceţi lor. De veţi păzi acestea, bine veţi face. Fiţi sănătoşi".***

Cu o scrisoare ca aceasta, Sfinţii apostoli Varnava şi Pavel şi împreună cu dânşii Iuda şi Sila, au plecat de la Ierusalim spre Antiohia. Atunci acel Ioan, ce s-a numit Marcu, fiul Mariei, mătuşa lui Varnava, neîndrăznind să vină la Sfântul Pavel a alergat la unchiul său, Sfântul Varnava, rugându-se cu pocăinţă şi cu lacrimi - fiindu-i jale că s-a despărţit de dânşii, când a fost pentru propovăduirea credinţei - şi rugă pe Sfântul Varnava ca să-l ia împreună cu ei, făgăduind că va

îndrăzni fără de temere la toate pătimirile şi la moarte pentru Domnul. Varnava l-a luat, fiind nepotul său, şi au ajuns cu toţii în Antiohia. Aici, adunând pe poporul credincioşilor, le-au dat scrisoarea, pe care citind-o toţi s-au bucurat; iar Iuda şi Sila au mângâiat mult cu cuvântul pe fraţi şi i-au întărit.

Apoi, după o vreme oarecare, Iuda s-a întors la Ierusalim, iar Sila a rămas acolo. Deci, Pavel şi Varnava şedeau în Antiohia, învăţând şi binevestind cuvântul Domnului. ***După câteva zile, Pavel a zis către Varnava: "Se cade să cercetăm, cum petrec fraţii noştri de prin toate cetăţile prin care am propovăduit cuvântul Domnului".*** Sfântul Varnava s-a învoit la aceasta şi voia să ia cu el pe Ioan, nepotul său, cel ce se numea Marcu. ***Dar Pavel nu voia, zicând: "Cum să luăm cu noi pe acest tânăr fricos, care ne-a lăsat şi mai înainte în Pamfilia, nevoind să meargă cu noi la lucrul la care eram trimişi şi s-a despărţit de noi şi s-a întors într-ale sale?"***

Atunci s-a făcut pricină între dânşii; Varnava voia să ia pe Ioan, iar Pavel nu voia. Deci, se despărţiră amândoi, fiecare voind să meargă deosebit în drumul său. Însă aceasta a fost printr-o dumnezeiască purtare de grijă, pentru ca multe suflete să le dobândească spre mântuire. Căci era destul ca un mare învăţător să propovăduiască cuvântul, în loc să umble amândoi marii învăţători; ca fiecare, deosebit propovăduind, îndoit câştig să facă Bisericii lui Hristos, unul într-o ţară, altul într-alta, încredinţând şi aducând la Hristos multe neamuri. ***Deci, Sfântul Pavel, luând pe Sfântul Sila cu dânsul, s-a dus în Derbe şi în Listra; iar Sfântul Varnava s-a dus cu corabia la Cipru, împreună cu nepotul său, Ioan, numit Marcu.***

Sfântul Varnava, ajungând în insula Ciprului, patria sa, multe osteneli a suferit acolo cu poporul ce s-a întors la Hristos. Atunci, înmulţindu-se în Cipru Sfânta credinţă, s-a dus în Roma, că, precum el mai întâi a propovăduit acolo pe Hristos, tot aşa şi în Mediolan a întemeiat şi a întărit scaunul episcopiei. După aceea iarăşi s-a întors la Cipru, unde, în cetatea Salamina, propovăduind pe Hristos, au venit oarecare iudei din Siria, care se împotriveau lui Varnava şi tulburau poporul, spunând că cele grăite de Varnava sunt potrivnice lui Dumnezeu şi legii lui Moise, hulind cu multe ocări cinstitul nume al lui Varnava, pregătindu-i moartea şi ridicând poporul contra lui.

Sfântul Varnava, văzându-şi mai înainte sfârşitul său mucenicesc, a chemat la dânsul pe toţi credincioşii din cetate şi, învăţându-i pe dânşii din belşug ca să fie tari în credinţă şi în fapte bune, a săvârşit dumnezeiasca Liturghie şi toţi s-au împărtăşit cu Preacuratele Taine ale lui Hristos. Apoi, luând la o parte pe Marcu, însoţitorul său, i-a zis: ***"Astăzi mă voi sfârşi de mâinile necredincioşilor iudei,***

precum mi-a spus mie Domnul; iar tu vei găsi trupul meu afară din cetate, în partea dinspre apus. Deci, să-l îngropi pe el, apoi să mergi la prietenul meu, apostolul Pavel, şi să-i spui lui toate cele despre mine".

Sfântul Varnava avea cu dânsul Evanghelia de la Matei, scrisă de mâna sa; deci a poruncit să o ia Sfântul Marcu şi să o îngroape împreună cu dânsul. Apoi, dând cea mai de pe urmă sărutare lui Marcu, rudenia sa, s-a dus la adunarea evreiască, unde, dacă a început a le spune lor despre Hristos din cărţile proorocești, s-au sculat asupra lui iudeii cei ce veniseră din Siria. Ei, ridicând şi pe alţi iudei, au pus mâinile lor cele ucigaşe pe dânsul şi l-au scos afară din cetate, în partea dinspre apus, şi acolo l-au ucis cu pietre; deci, aprinzând un foc, au aruncat într-însul trupul Sfântului apostol Varnava.

După aceea Sfântul Marcu cu alţi câţiva fraţi, mergând în taină, au luat întreg trupul apostolului, fără să fie vătămat de foc şi l-au îngropat într-o peşteră care era departe de cetate ca la cinci stadii, punând pe pieptul lui Sfânta Evanghelie, după cum a poruncit apostolul.

După aceea, s-a dus să caute pe Sfântul apostol Pavel şi, găsindu-l pe el în Efes, i-a spus despre sfârşitul lui Varnava, pentru care Sfântul apostol Pavel a plâns, iar pe Marcu l-a oprit lângă dânsul. Deci, după uciderea Sfântului Varnava, evreii din cetatea Salamina au pornit mare prigoană contra creştinilor şi s-au risipit de acolo fiecare pe unde a putut.

Din acel timp nu s-a mai cunoscut locul unde erau îngropate cinstitele moaşte ale Sfântului Varnava. Însă, după mulţi ani, înmulţindu-se credinţa în Hristos în toate marginile pământului, împăraţii creştini stăpânind peste împărăţia greco-romană, şi toată insula strălucind prin dreapta credinţă, Dumnezeu a binevoit a prea mări acel loc, unde zăceau în pământ moaştele apostolului, prin facere de mari minuni.

***

La început, un neputincios oarecare, rămânând pe locul acela din întâmplare, a câştigat sănătate. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi altuia; astfel că, înştiinţându-se şi alţii despre aceasta, într-adins mergeau până acolo şi luau tămăduire de neputinţele lor.

Străbătând vestea despre locul acela, veneau mulţi slăbănogi şi neputincioşi şi, căpătând desăvârşita tămăduire, se întorceau sănătoşi pe la casele lor.

Acolo se aduceau şi îndrăciţi şi îndată duhurile cele necurate fugeau cu mult ţipăt. Şchiopii câştigau umblare, orbii vedere, şi orice boală avea cineva, primea tămăduire, de la acel loc.
Deci, cetatea Salamina se bucura de aceasta şi nu se ştia pentru ce în locul acela se făceau nişte minuni ca acelea, de vreme ce nimeni nu ştia de moaştele apostolului şi numea locul acela locul sănătăţii. Deci, ***se cuvine a şti cum s-au aflat acele moaşte sfinte.***

Când răul eretic Petru Vililnic, care se numea Cnafeu, potrivnicul celui a toată lumea al patrulea Sinod al Sfinţilor Părinţi din Calcedon, apărătorul eresului lui Eutihie şi ajutătorul credinţei celei rele a lui Apolinarie, pe vremea împărăţiei lui Zinon, răpind prin meşteşug scaunul patriarhiei Antiohiei, vătăma prin învăţătura sa cea nedreaptă, Biserica lui Hristos. Deci, neîndestulându-se cu eparhia cea hotărâtă scaunului Antiohiei, în care prigonea şi scârbea pe cei dreptcredincioşi, pe care îi muncea cu alte munci nenumărate, ei au voit să ia în stăpânirea lor şi insula Ciprului, care de mult era liberă, ca eresurile sale să le semene într-însul şi să cunoască pe cei ce s-ar împotrivi lui; căci ciprienii, fiind dreptcredincioşi, lepădau învăţătura cea nedreaptă a aceluia, care bârfea, cum că dumnezeirea ar fi pătimit pe Cruce. Iar el, în tot chipul vrând să-i atragă la dânsul, le zicea: "Deoarece din Antiohia a venit cuvântul lui Dumnezeu în Cipru, de aceea se cuvine Bisericii Ciprului să fie sub patriarhul Antiohiei".

Atunci arhiepiscopul Ciprului, cu numele Antimie, a fost în mare mâhnire; pentru că ştia că acel Petru, având mare trecere la împărat, va dobândi cu înlesnire ce va voi, şi-i va face după voia lui. Tocmai atunci sosise porunca împărătească la Cipru ca arhiepiscopul să meargă la Constantinopol şi să răspundă la sobor înaintea Patriarhului Antiohiei, care cere ca insula Ciprului să fie rânduită sub eparhia Antiohiei.

Deci, arhiepiscopul, nedumerindu-se ce va face, căci nu îndrăznea să nu asculte porunca împărătească, se temea a merge acolo; căci deşi era sfânt cu viaţa, însă la dovediri fiind greoi, se gândea că va fi biruit cu totul de cei potrivnici. Deci, s-a dat la post şi rugăciuni cu dinadinsul şi cerea de la Dumnezeu, cu lacrimi, ajutor şi apărare şi sfat de folos.

Într-o noapte, dormitând de oboseala rugăciunii, i-a stat înainte un dumnezeiesc bărbat oarecare, în haină luminoasă sfinţită, strălucind cu cereşti raze, şi i-a zis: "Antimie, pentru ce eşti aşa de mâhnit? Nu te teme, căci nu vei pătimi nimic rău de la potrivnicii tăi". Aceasta zicând-o, bărbatul care se arătase s-a făcut nevăzut.

Arhiepiscopul, deşteptându-se din somn plin de spaimă, s-a întins la pământ în chipul Crucii şi se rugă cu multe lacrimi, zicând: "Doamne Iisus Hristoase, Fiul Dumnezeului Celui viu, nu lăsa această Biserică a Ta, ci ajută ei pentru slava Sfântului Tău nume. De este aceasta vedenie de la Tine, fă iarăşi, te rog, ca şi a doua şi a treia oară să mi se arate aceea, că doar aşa aş putea eu păcătosul să mă încredinţez că Tu eşti cu mine şi eşti ajutorul meu!" Deci, în noaptea următoare, aceeaşi vedenie s-a arătat arhiepiscopului. Pentru că acelaşi bărbat prea luminos i-a zis: ***"Iată ţi-au spus, că nu vei pătimi nimic rău de la potrivnicii tăi care se laudă contra ta; deci, nu te teme de nimic, ci mergi la Constantinopol".*** Aceasta zicându-i, bărbatul cel luminat iarăşi s-a făcut nevăzut.

Iar arhiepiscopul Antimie, mulţumind lui Dumnezeu şi nespunând nimănui acea vedenie, a adăugat rugăciune peste rugăciune şi lacrimi peste lacrimi, ca să se învrednicească şi a treia oară de acea vedenie şi ca să ştie cine este cel ce i s-a arătat.

Deci, şi a treia noapte arătându-i-se iarăşi acelaşi, i-a zis: "Până când nu vei crede cuvintelor mele? Mergi la Constantinopol fără de frică, căci de acolo te vei întoarce cu slavă, şi nici o năpastă nu vei avea de la cei potrivnici, pentru că Însuşi Dumnezeu este apărător, pentru mine, robul Său".

Atunci arhiepiscopul, luând îndrăzneală, l-a întrebat, zicând: "Rogu-mă ţie, stăpânitorul meu, spune-mi cine eşti tu, care-mi grăieşti acestea?"

Iar el a răspuns: "Eu sunt Varnava, ucenicul Domnului nostru Iisus Hristos, cel ce am fost trimis de Duhul Sfânt, împreună cu vasul alegerii, cu Sfântul apostol Pavel, la propovăduirea cuvântului între neamuri. Şi, ca să te încredinţezi de adevărul celor zise de mine, să-ţi fie semnul acesta: Ieşi afară din cetate, în partea apusului, ca la cinci stadii, în locul acela care-l numiţi "locul sănătăţii" - căci pentru mine dă acolo Dumnezeu cu minune sănătate bolnavilor - şi, săpând pământul sub un pom care rodeşte coarne mari, vei afla peştera şi racla în care sunt puse moaştele mele şi Evanghelia scrisă de însăşi mâna mea, care am copiat-o de la Sfântul apostol şi evanghelist Matei. Când potrivnicii tăi vor vrea să rânduiască sub ei această Biserică, vor începe a zice că Antiohia este un scaun apostolesc. Atunci tu să răspunzi împotriva lor: "Şi cetatea mea este scaun apostolesc, căci am pe apostolul Varnava care se odihneşte în cetatea mea". Sfântul Varnava, zicând aceasta arhiepiscopului, s-a făcut nevăzut.

Arhiepiscopul, umplându-se de multă bucurie şi mulţumind lui Dumnezeu, a chemat clerul şi pe toţi mai marii cetăţii şi poporul şi a spus la toţi arătarea şi

cuvintele Sfântului apostol Varnava, care i s-a arătat de trei ori; şi au mers la locul acela, cu cântări de psalmi, purtându-se înainte cinstita Cruce.

Ajungând la acel loc, au început a săpa sub pomul acela, precum îi spusese apostolul în vedenie, şi, săpând puţin pământul, au găsit peştera astupată cu pietre. Deci, luând pietrele, au văzut racla şi au mirosit mireasmă foarte plăcută. Apoi, descoperind racla, au văzut într-însa moaştele Sfântului apostol Varnava neîmpărtăşite stricăciunii, asemenea şi Evanghelia ce era pusă pe pieptul său.

Toţi, bucurându-se şi veselindu-se, înălţau cu mare glas slavă lui Dumnezeu şi, închinându-se cu cucernicie cinstitelor moaşte, le sărutau cu credinţă şi cu dragoste. De atunci s-au făcut multe minuni, căci oricâţi erau cuprinşi de diferite neputinţe, toţi câştigau sănătate prin atingerea de cinstitele lui moaşte.

După aceasta, arhiepiscopul Antimie, neîndrăznind să mişte moaştele apostolului din locul acela, a pecetluit racla şi a pus acolo să petreacă rânduiala duhovnicească, pentru ca să se săvârşească lângă mormântul apostolului obişnuitele cântări de psalmi de zi şi de noapte. Iar el s-a dus singur la Constantinopol şi, stând în sobor, a răspuns potrivnicilor astfel precum a fost învăţat în vedenie de Sfântul apostol. El a spus împăratului şi patriarhului şi la tot poporul, de aflarea cinstitelor moaşte ale Sfântul apostol Varnava.

Deci, împăratul s-a bucurat că, în zilele împărăţiei lui, s-a găsit o visterie duhovnicească ca aceea, fără de preţ. Şi îndată a întărit ca insula Ciprului să nu fie sub stăpânirea patriarhului Antiohiei, ci să se îndrepteze de arhiepiscopul său; iar arhiepiscopul să se pună de episcopii săi. Această libertate s-a dăruit Ciprului pentru moaştele sfântului apostol şi s-a numit întâia oară scaunul Ciprului, scaun apostolesc, precum erau şi celelalte scaune. Pentru aceasta fericitul Antimie, arhiepiscopul Ciprului, a fost cinstit foarte mult de împărat şi de tot duhovnicescul sobor.

Împăratul a cerut să i se dea acea Evanghelie care s-a găsit pe pieptul apostolului, şi luând-o, a împodobit-o cu aur şi cu pietre scumpe de mult preţ şi a pus-o în biserica împărătească din palatul său. Iar arhiepiscopului i-a dat mult aur ca să zidească o biserică frumoasă în acel loc unde s-au găsit moaştele Sfântului apostol.

După aceea, arhiepiscopul s-a întors la locul său cu slavă şi cu cinste, zidind o biserică mare şi foarte frumoasă în numele apostolului. Iar cinstitele lui moaşte le-a pus în Sfântul Altar, în partea dreaptă, şi a aşezat prăznuirea Sfântului apostol Varnava în 11 zile ale lunii iunie, când s-au găsit cinstitele lui moaşte. Deci, slavă

să fie Lui Hristos Dumnezeul nostru, Celui slăvit împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor apostoli Bartolomeu şi Barnaba (11 iunie)

În această lună (iunie), în ziua a unsprezecea, pomenirea Sfinţilor apostoli Bartolomeu şi Barnaba.

Dintre aceştia Sfântul Bartolomeu a fost unul din cei doisprezece ucenici, şi a propovăduit Evanghelia la indieni, scriindu-le Evanghelia lui Matei.

A fost răstignit de cei necredincioşi în Alvanupoli, şi a primit sfârşitul cu cinste. Şi fiind băgat într-o raclă de plumb a fost aruncat în mare; iar din voia lui Dumnezeu fiind adusă racla până în Sicilia, la ostrovul Liparia, şi arătându-se, a fost îngropat acolo, multe minuni izvorând din sfântul şi cinstitul său mormânt, şi dând la toţi care merg cu credinţă grabnică tămăduire, şi întoarcere cu bucurie şi cu veselie la casele lor.

***

Iar Sfântul Barnaba, care este numit şi Iosi în Faptele Apostolilor, fiind unul din cei 70, a călătorit împreună cu Pavel, fiind hirotonit. Şi se tâlcuieşte numele acesta: fiul mângâierii. Şi era din neamul lui Levi, născut şi crescut în ostrovul Ciprului.

Acesta întâi a propovăduit Evanghelia lui Hristos în Ierusalim şi în Roma şi în Alexandria. Şi mergând la Cipru, a fost ucis cu pietre şi băgat în foc de elini şi de iudei; pe care luându-l Marcu apostolul şi evanghelistul, l-a pus într-o peşteră. Şi

mergând la Efes către Pavel, i-a vestit moartea lui Varnava; şi l-a plâns pe el Pavel mult.

De Varnava se spune că a fost îngropat cu Evanghelia lui Matei, cea scrisă de dânsul, care pe urmă a fost aflată împreună cu trupul apostolului. De aceea şi făcură obicei credincioşii, să nu fie acest ostrov supus la nici unul din episcopi, ci să fie chivernisit de un episcop al său.

Şi se săvârşeşte soborul acestor Sfinţi apostoli, în cinstita biserică a Sfântului apostol Petru, ce se află aproape de prea sfânta şi marea biserică.

Sinaxar - Pomenirea aşezării moaştelor Sfântului măritului apostol Bartolomeu (25 august)

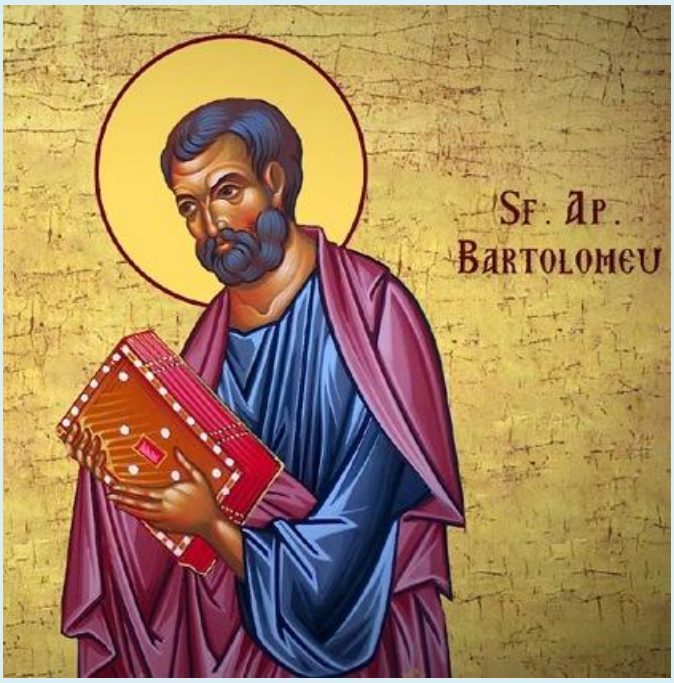

În această lună (august), în ziua a douăzeci şi cincea, pomenirea aşezării moaştelor Sfântului măritului apostol Bartolomeu.

Sfântul apostol Bartolomeu a fost ales, pentru zelul său, pentru răspândirea creştinismului printre neamuri, cărora propovăduindu-le numele Domnului, a fost răstignit în Armenia cea mare a Răsăritului.

Iar sfintele lui moaşte, creştinii ce se aflau acolo, punându-le într-o raclă de piatră, le-au mutat în Urbanopoli, unde izvorau tămăduiri şi mântuiau neamurile de bolile ce le bântuiau.

Slugile diavolului văzând acestea, au luat racla aceea cu sfântul trup al apostolului şi au aruncat-o în mare, împreună cu alte patru racle care aveau în sine moaştele a patru Sfinţi mucenici: Papia, Luchian, Grigorie şi Acachie. Plutind însă apostolul pe deasupra mării şi trecând adâncurile cele strâmte ale Elespontului, a sosit în Marea Egee; de acolo la Marea Adriatică şi lăsând în stânga ostrovul Siciliei având împreună următor şi pe bunii biruitori mucenici ce se aflau în celelalte racle, a sosit la ostrovul Lipariei.

De aici, bunii biruitori mucenici, lăsând pe marele apostol să odihnească în locul ce şi-a ales, ei s-au întors iarăşi unde dumnezeiasca pronie a vrut să odihnească pe fiecare dintr-înşii. Şi anume: Papia în Amila, cetatea Siciliei, Luchian în Mesina, Grigorie în Colimna din Calabria şi Acachie în cetatea Ascalus.

După aceea s-a arătat dumnezeiescul apostol lui Agaton, episcopul Lipariei, care pogorându-se la malul mării şi văzând acel mare şi minunat lucru, zise: "De unde ţi-a venit Liparia această multă bogăţie? Iar tu, apostolul Domnului, bine ai venit".

În urmă, fericitul Agaton voind a aşeza racla la loc cinstit, şi văzând că nu o poate mişca cu nevoinţele mulţimii, din dumnezeiasca descoperire a adus o pereche de junice; şi legându-le cu o funie, au tras acea mare raclă cu uşurinţă acolo, unde era voia apostolului. Aici a făcut episcopul şi biserica înfrumuseţată apostolului, şi a pus într-însa fericitele şi cinstitele lui moaşte cu racla, ca pe un odor scump, şi acolo în toate zilele se făceau minuni.

Deci trecând mulţi ani, în zilele împăratului Teofil, pentru mulţimea păcatelor noastre, luând agarenii cetăţuia aceea în care se afla Sfântul apostol şi rămânând tot ostrovul Lipariei nelocuit de oameni, stăpânul cetăţii Venendului, înţelegând apostoleştile minuni, s-a îndreptat cu înfierbântată credinţă către sfântul; şi a chemat din cetatea amalfinilor nişte oameni corăbieri şi dându-le o sumă de bani, au adus acel odor scump. Deci stăpânul cetăţii aflându-se departe de mare, a pornit pe episcopul locului şi pe mulţi clerici şi popor se duse să întâmpine pe apostol.

Ale cărui sfinte moaşte aducându-le în cetatea Venendei, le-a pus în loc cinstit. Acolo făcea marele apostol tămăduiri la toţi câţi se aflau acolo, întru slava prea bunului Dumnezeului nostru.

Sinaxar - Sfinții apostoli Bartolomeu și Barnaba - 11 iunie

https://www.trinitas.tv/sfintii-apostoli-bartolomeu-si-barnaba-11-iunie-2/

***

Biserica a hotărât ca cei doi bărbați apostolici, Bartolomeu și Barnaba, să fie prăznuiți împreună.

Sfântul apostol Bartolomeu este aceeași persoană cu Natanael din Evanghelia după Ioan. Motivul pentru care în primele trei Evanghelii este numit Bartolomeu, iar în cea de-a patra, Natanel, este că apostolul, la fel ca multe persoane din timpul său, avea două nume. Natanael era numele personal, transmis de evanghelistul Ioan, iar cognomenul era Bartolomeu, păstrat de ceilalți trei evangheliști. La fel era cazul și a lui Simon Barjona sau fiul lui Iona. Natanael se mai numea Bartolomeu, în aramaică Bartalmai sau fiul lui Talmai.

Sfântul apostol Bartolomeu-Natanael era de loc din cana Galileii. A fost unul dintre primii apostoli care l-au urmat pe Mântuitorul, care a și spus despre apostol că este un israelit în care nu este vicleșug. L-a urmat pe Mântuitorul în misiunea sa pe pământ, iar după Cincizecime a plecat să propovăduiască Evanghelia în toată lumea.

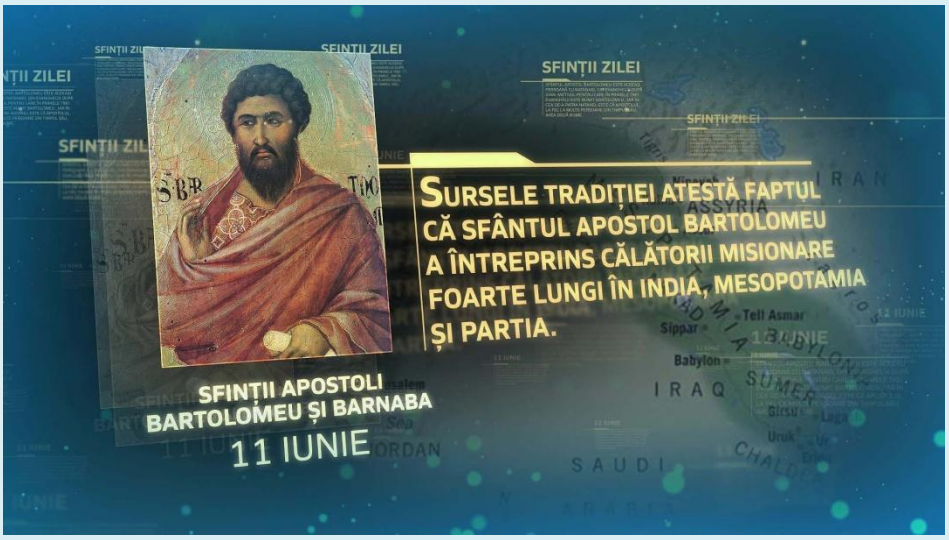

Sursele tradiției atestă faptul că Natanael-Bartolomeu a avut călătorii misionare foarte lungi, acoperind prin misiunea sa zone geografice foarte vaste precum India, Etiopia, Mesopotamia și Partia. Sfântul apostol a suferit moarte martirică în Armenia.

Sfântul Barnaba, „bărbat bun și plin de Duh Sfânt și de credință”, cum îl descriu Faptele Apostolilor, s-a născut în insula Cipru dintr-o bătrână familie evreiască din seminția lui Levi. Numele primit la naștere a fost Iosif, însă apostolii l-au numit Barnaba care se tâlcuiește „fiul consolării, al mângâierii”.

Clement Alexandrinul și Eusebiu de Cezareea numără pe Sfântul Barnaba între cei 72 de ucenici ai Mântuitorului.

Barnaba a fost un membru marcant al comunității creștine ierusalimitene. Un om al acțiunii, nu a pregetat să se ocupe cu adunarea de colecte pentru comunitatea sa din Ierusalim când aceasta s-a confruntat pentru o perioadă îndelungată cu lipsurile.

Barnaba a fost pentru o perioadă un foarte strâns colaborator al Sfântului apostol Pavel, însoțindu-l pe acesta din urmă în călătoriile sale misionare. Prietenia lor s-a văzut încă din momentul în care Pavel se întoarce pentru prima dată la Ierusalim iar creștinii de acolo în frunte cu apostolii se temeau de cel ce mai înainte îi prigonise. Barnaba a fost cel care a garantat cumva pentru Sfântul Pavel.

Sfântul apostol Barnaba a avut și el parte de o moarte martirică în insula Cipru unde își desfășura cu multă dedicație slujba misionară.

Pe jertfa de viață a sfinților apostoli se bazează posibilitatea ca noi astăzi, după mii de ani, să avem posibilitatea să cunoaștem și să trăim adevărurile de credință propovăduite de ei.

Sinaxar - 25 august: Aducerea moaştelor Sfântului apostol Bartolomeu

Sfântul apostol Bartolomeu (sec. I) a fost răstignit în orașul Albana din Armenia Mare. Creștinii de acolo i-au așezat trupul într-o raclă de plumb. Mulți dintre cei ce se atingeau de sfintele lui moaște se vindecau, iar mulți păgâni se botezau.

Din această cauză, furia necredincioșilor a mers până acolo că au luat racla și au aruncat-o în mare, odată cu alte patru racle ale Sfinților mucenici Papian, Lucian, Grigorie și Acachie. Însă, Dumnezeu nu a îngăduit ca raclele să se scufunde în adâncul mării, ci au plutit pe valuri.

Racla cu moaștele Sfântului Bartolomeu a fost pescuită în insulele Lipari (sudul Italiei) de episcopul Agaton. Racla lui Papian a rămas în Sicilia; a lui Lucian, în Mesina; a lui Grigorie, în Calabria, iar a lui Acachie în Ascalon.

În anul 809 moaștele Sfântului apostol Bartolomeu au fost aduse din Lipari la Benevent, iar de aici la Roma, în anul 983.

https://radiorenasterea.ro/25-august-aducerea-moastelor-sfantului-apostol-bartolomeu/

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii apostoli Bartolomeu şi Barnaba; Sfântul ierarh Luca, arhiepiscopul Crimeei

Sfântul apostol Bartolomeu a fost unul dintre cei 12 apostoli aleşi de Hristos-Domnul, iar după primirea Duhului Sfânt, sorţii au căzut asupra lui şi asupra Sfântului apostol Filip să vestească Evanghelia în Siria şi Asia.

A predicat în Arabia, Persia şi a ajuns chiar până în India, iar de acolo s-a întors în părţile Mării Negre. Apoi, ducându-se în Armenia cea mare a creştinat mult popor, dar păgânii, din invidie, l-au răstignit şi i-au tăiat capul în cetatea Albanopolis.

***

Sfântul Barnaba a fost unul dintre cei 70 de apostoli ai Domnului, născut şi crescut în Cipru. A propovăduit Evanghelia împreună cu Pavel în Antiohia, Cipru, Frigia şi Ierusalim. A fost ucis cu pietre de păgâni în Cipru, către anul 64.

***

Tot astăzi pomenim pe Sfântul Luca, arhiepiscopul Crimeei, tămăduitor de boli și ajutător în necazuri. A fost un chirurg renumit și a trăit în cele mai cumplite vremuri ale instaurării regimului bolșevic, timp în care a apărat Biserica lui Hristos.

În anul 2013, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât înscrierea numelui său în calendarul Bisericii noastre.

Părticele din moaștele sale au ajuns în București la paraclisul Institutului Național de Endocrinologie „C.I. Parhon”, la Biserica Șerban-Vodă și la capela Spitalului Clinic de Urgență Floreasca.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Aducerea moaştelor Sfântului apostol Bartolomeu; Sfântul apostol Tit (25 august)

Sfântul apostol Bartolomeu a fost unul din cei doisprezece apostoli ai Mântuitorului Hristos. El a propovăduit Evanghelia în Siria, împreună cu Sfântul apostol Filip, iar apoi a propovăduit singur.

În Asia Mică a suferit bătăi, temniţă, loviri cu pietre, apoi a mers în Frigia şi, intrând în cetatea Ierapole, propovăduia pe Hristos. A vindecat aici pe orbul Stahie, pe care l-a şi botezat. A mers apoi în India, unde i-a luminat pe localnici şi a făcut biserici. A trecut apoi prin Armenia, unde a vindecat-o pe fiica împăratului de duhuri necurate. Acolo a fost prins, chinuit şi răstignit cu capul în jos. A răbdat toate acestea, iar la sfârşit i-au tăiat capul.

Toate s-au întâmplat în cetatea Albanopolis şi credincioşii creştini i-au aşezat cu cinste trupul, care făcea multe minuni şi vindecări, într-o raclă de plumb. Necredincioşii însă au uneltit din nou şi racla sfântului a fost aruncată.

Racla a ajuns până la urmă în insula Lipari din Italia, unde episcopul Agaton a aşezat-o cu cinste.

În vremea împăratului Teofil (829-842), în timpul luptelor iconoclaste, racla sfântului a fost dusă în cetatea Benevento şi aşezată acolo în ziua de 25 august.

Iulian Dumitraşcu - Sfinţii apostoli Bartolomeu şi Barnaba; Sfântul ierarh Luca, arhiepiscopul Crimeei; Duminica întâi după Rusalii (a tuturor Sfinților)

1. Sinaxar în Duminica tuturor Sfinților (Penticostar): "În această zi, Duminica întâi după Rusalii, prăznuim praznicul tuturor Sfinților, celor de pretutindeni, din toată lumea, din Asia, Libia și Europa, de la Miazănoapte și de la Miazăzi.

Dumnezeieștii noștri Părinți au așezat să prăznuim, după Pogorârea Sfântului Duh, sărbătoarea de azi, ca și cum ar fi voit să arate că venirea Preasfântului Duh a lucrat prin apostoli niște lucruri atât de mari, încât a sfințit și a înțelepții pe cei de un aluat cu noi și, așezându-i din nou în locul cetei aceleia îngerești căzute, i-a adus, prin Iisus Hristos, la Dumnezeu: pe unii, adică, prin mucenicie şi sânge, iar pe alții prin trăire și viață virtuoasă, Duhul Sfânt săvârșind, astfel, fapte mai presus de fire.

Sfântul Duh S-a pogorât în chipul focului, ca unul ce are, în firea Lui, înclinarea de la ceea ce este mai sus spre ceea ce este mai jos; iar țărâna, cu firea ei înclinată spre cele de jos, adică frământătura noastră, este ridicată la cele cerești.

Cu puțin mai înainte, trupul luat și îndumnezeit de Dumnezeu-Cuvântul a fost înălțat și a șezut de-a dreapta slavei părintești; iar acum, după făgăduință, îi atrage la Sine pe toți cei ce vor, așa cum ne arată lucrarea mântuitoare a Dumnezeu-

Cuvântului și rostul cel mai din urmă al venirii Sale în trup, printre noi, și al iconomiei. Că pe cei căzuți mai demult din credință, îi aduce la unirea și la prietenia cu Dumnezeu, iar dintre nemulțumitori a adus lui Dumnezeu, ca pe o pârgă a firii omenești, pe cei care în multe chipuri au bineplăcut Lui. Într-acest fel deci, așa prăznuim sărbătoarea tuturor Sfinților.

În al doilea rând, prăznuind această sărbătoare, noi cinstim și pe mulți alții, care, deși au bine-plăcut lui Dumnezeu prin virtutea lor cea desăvârșită, totuși, din cine știe ce pricină, ori poate din pricina unor împrejurări lumești, au rămas neștiuți de nimeni, cu toate că au multă slavă înaintea lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, sunt mulți care au viețuit după voia lui Hristos, și în India, în Egipt, în Arabia, în Mesopotamia, în Frigia, în părțile de sus ale Mării Negre, cum și în tot Apusul, până chiar și în insulele britanilor și, pe scurt grăind, în Răsărit și în Apus, a căror cinstire nu era ușor de făcut, după cum se cuvine și după obiceiul Bisericii, din pricina mulțimii lor.

Deci, pentru ca să primim și ajutorul acelora, al tuturor care au bine-plăcut lui Dumnezeu, în orice parte a pământului, iar, pe de altă parte, și pentru Sfinții care se vor adăuga mai târziu, dumnezeiești Părinți au așezat să prăznuim praznicul tuturor Sfinților, care cuprinde în sine pe toți cei dintâi și pe toți cei de mai târziu, pe cei cunoscuți și pe cei necunoscuți, pe care Duhul Sfânt, sălășluindu-Se întru ei, i-a sfințit.

În al treilea rând, prăznuirile Sfinților, ce se fac în fiecare zi în parte, trebuiau adunate într-o singură zi spre a se arăta că ei au luptat pentru un singur Hristos și că toți s-au găsit pe aceeași cale a virtuții, și astfel s-au încununat după vrednicie, ca niște slujitori ai unui singur Dumnezeu.Ei au alcătuit Biserica, împlinind lumea cea de sus și încurajându-ne și pe noi a ne sârgui să ducem cu toată râvna aceeași luptă, care este deosebită și de mai multe feluri, potrivit cu puterea fiecăruia. Spre care nevoiască-se fiecare, după puterea și cu toată osârdia lui.

În cinstea tuturor acestor Sfinți din veac, Leon, prea înțeleptul și vrednicul de laudă împărat, a zidit o biserică măreață și foarte frumoasă înăuntrul cetății Constantinopolului, aproape de biserica Sfinților apostoli. După cum se spune, el ar fi zidit această biserică pentru Teofana, soția lui cea dintâi, care ar fi bine-plăcut lui Dumnezeu în chip desăvârșit, petrecându-și viața, lucru de mirare, chiar în mijlocul tulburărilor și al palatelor împărătești. Astfel, după ce împăratul a făcut cunoscut Bisericii scopul său, aceasta nu s-a plecat voii lui. Adică, s-a împotrivit îndată părerii împărătești, sub cuvânt că nu este cu cale a număra între Sfinți, și a

cinsti numaidecât pe Teofana, în așa fel încât să i se sfințească chiar și o biserică, peste măsură de frumoasă, celei care până ieri, numai cu câteva zile mai înainte, trăise sub ispita înfumurării și a desfătării împărătești și că, deși a bine-plăcut lui Dumnezeu, totuși încă nu a sosit vremea a i se da cinstire și închinare ca unui sfânt.

Prea înțeleptul împărat, împărtășind părerea întregii Biserici, a hărăzit tuturor Sfinților biserica zidită de el, zicând: «Dacă și Teofana este sfântă, să fie și ea socotită cu toți Sfinții».

Socotim, deci, că prăznuirea sărbătorii de azi, de aici mai ales și-a luat începutul, cu toate că s-ar fi putut întâmpla ca ea să fi fost și mai înainte. Pentru aceasta ea este așezată ca o încheiere a Triodului și a Penticostarului, înconjurând întocmai ca un zid toate praznicele, fără osebire. Că buna rânduială și tocmeala Bisericii, deși începuse din vechime și se închegase puțin câte puțin, precum trebuie, totuși ea s-a orânduit și s-a așezat în întregime în zilele acestui împărat, așa cum este rânduiala și așezământul ei de acum.

Triodul, ca să vorbim pe scurt, cuprinde într-însul tâlcuirea cu grijă, în cuvinte nespuse, a tuturor celor făcute de Dumnezeu pentru noi: căderea diavolului din cer pentru neascultarea cea dintâi; alungarea lui Adam din Rai și păcatul; toată iconomia, cea pentru noi, a lui Dumnezeu-Cuvântul.

Iar Penticostarul ne arată cum am fost ridicați din nou la ceruri, prin Sfântul Duh, și cum, acolo, am înlocuit ceata îngerească cea căzută, lucru care e știut că s-a făcut prin toți Sfinții.

Să se mai știe că acum prăznuim toate câte Duhul Sfânt, cu dăruiri de bine, a sfințit: sufletele cele prea înalte și sfințite, adică cele nouă cete, pe strămoși și patriarhi, pe prooroci și pe Sfinții apostoli, pe mucenici și ierarhi, pe Sfinții mărturisitori și pe cuvioșii mucenici, pe cuvioși, pe drepți și pe toată ceata Sfintelor femei și pe toți ceilalți Sfinți necunoscuți, împreună cu care să fie și cei ce se vor adăuga în viitor.

Dar, mai presus de toți și între toți și cu toți Sfinții, pe Sfânta Sfinților, pe Preasfânta și cea fără de asemănare mai mărită decât cetele îngerești, pe Doamna și Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria.

2. Sfântul apostol Bartolomeu a fost unul din cei doisprezece apostoli. Este pomenit în Evangheliile sinoptice și în Faptele Apostolilor, iar prăznuirea lui se

face la data de 11 iunie (împreună cu Sfântul apostol Barnaba) și în 25 august (mutarea moaștelor sale).

După Pogorârea Duhului Sfânt, Bartolomeu a propovăduit în Asia împreună cu apostolul Filip, cu sora lui Filip, Mariana și cu apostolul Ioan.

În Hierapolis, împreună cu apostolul Filip, a fost crucificat cu capul în jos pentru că a omorât un șarpe uriaș pe care oamenii îl adorau și pentru că a vindecat mulți bolnavi prin rugăciunile sale. Sfântul Bartolomeu a fost dat jos de pe cruce în timpul unui mare cutremur pentru că oamenii au crezut că Dumnezeu îi judecă, însă Sfântul Filip murise deja.

A mers apoi în India, a tradus Evanghelia după Matei și a vindecat-o pe fiica regelui Armeniei, fapt pentru care a suferit moarte martirică din cauza invidiei fratelui regelui.

Creștinii i-au îngropat trupul, dar datorită minunilor care se întâmplau lângă sfintele moaște, păgânii au aruncat sicriul său în mare. Sicriul a ajuns în insula Lipara unde episcopul Agaton - care-l cunoscuse într-o vedenie în somn - l-a înmormântat într-o biserică. Ulterior, moaștele sale au fost transferate la Roma.

3. Sfântul apostol Barnaba a fost unul din cei șaptezeci de ucenici și însoțitorul Sfântului apostol Pavel în unele din călătoriile sale misionare.

Este pomenit în mai multe rânduri în Faptele Apostolilor și în două din epistolele Sfântului apostol Pavel - Galateni și II Corinteni.

Barnaba s-a născut într-o familie bogată din tribul lui Levi. Cel care avea să devină mai târziu unul din cei șaptezeci de ucenici ai Domnului a studiat cu Saul (mai târziu Sfântul apostol Pavel) sub îndrumarea lui Gamaliel.

La naștere a primit numele de Iosif, dar apostolii îl strigau Barnaba (fiul consolării) pentru că avea darul de a alina sufletele oamenilor.

Sfântul Barnaba a fost probabil, primul care a propovăduit în Roma și Milano.

El a fost martirizat de către evrei în insula Cipru și a fost înmormântat de către Sfântul Marcu.

Mulți bolnavi și-au găsit vindecarea la mormântul lui, al cărui loc a rămas necunoscut până la cel de-al IV-lea Sinod Ecumenic, în anul 451, când sfântul i-a apărut arhiepiscopului Anthemius în vis dezvăluindu-i locul.

4. Sfântul Luca al Crimeei - s-a născut în anul 1877, în orașul Kerci din Crimeea, din părinți dreptcredincioși, primind la botez numele de Valentin. De mic a primit o aleasă învățătură, apoi a studiat la Kiev, mai întâi la Academia de Arte Frumoase, apoi la Facultatea de Medicină.

Atât în vremea războiului ruso- japonez (1904-1905), cât și în timpul primului război mondial (1914-1917), sfântul s-a oferit ca voluntar, îndeplinind misiunea de chirurg în mai multe spitale din Rusia.

În anul 1916, și-a susținut doctoratul, apoi s-a hotărât să-și publice experiențele medicale într-o carte numită Eseu despre chirurgia infecțiilor septice, în care prezenta pentru prima dată informații de mare importanță, care aveau să aducă salvarea multor vieți omenești.

În anul 1906 tânărul Valentin s-a căsătorit cu Ana, însă o boală incurabilă a pricinuit moartea timpurie a soției sale, astfel încât sfântul a rămas singur cu cei patru copii ai lor.

După venirea la putere a stăpânirii atee în Rusia, în anul 1917, medicul Valentin, stabilit la Taşkent, nu a încetat a-și manifesta public credința ortodoxă. De aceea, ierarhul locului l-a chemat să slujească Bisericii, încredințat de faptul că aceasta este misiunea și calea ce îl așteaptă, doctorul Valentin a acceptat fără nici o reținere hirotonia în preot, în anul 1921.

În scurt timp, a primit și tunderea în monahism, luând numele de Luca. În anul 1923, la cererea credincioșilor, a fost hirotonit arhiepiscop de Taşkent.

La scurt timp a fost însă întemnițat, urmând un lung șir de 11 ani de pribegie și suferințe în închisorile comuniste. Fiind un chirurg vestit, episcopul Luca a primit aprobarea de a opera în spitalele din închisorile prin care a fost purtat.

Fiecare operație începea i și se termina cu o rugăciune către Maica Domnului, iar curățarea trupului cu iod, spre dezinfectare, sfântul o făcea în semnul crucii.

În anul 1946, reabilitat chiar de prigonitorii săi, datorită faimei sale în întreaga lume, Sfântul Luca a fost numit arhiepiscop de Simferopol și Crimeea.

Acolo a reînviat credința și viața duhovnicească. Predicile lui erau ascultate, pe lângă credincioșii de rând, de studenți, intelectuali și chiar de oameni având altă credință. Sfântul nu s-a temut niciodată în cuvântările sale a condamna ateismul.

La bătrânețe, Sfântul și-a pierdut cu totul vederea. Despre aceasta însă, el spunea: „Cel ce și-a închinat viața Domnului nu poate fi niciodată orb, fiindcă Dumnezeu îi dă lumina la fel cu cea de pe Tabor”.

Sfântul Luca al Crimeei a adormit în Domnul la data de 11 iunie 1961.

Fiind cinstit ca un nou doctor fără de arginți și făcător de minuni, ierarhul și medicul Luca a fost canonizat în anul 1996. Sfintele lui moaște au fost așezate în Catedrala „Sfânta Treime” din Simferopol, unde săvârșesc tămăduiri minunate.

În anul 2013, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât înscrierea numelui său și în calendarul Bisericii noastre, cu zi de pomenire la 11 iunie.

Proloage - Pomenirea Sfinţilor apostoli Vartolomeu şi Varnava

Luna iunie în 11 zile: pomenirea Sfinţilor apostoli Vartolomeu şi Varnava

Sfântul Vartolomeu a fost unul din cei doisprezece apostoli, aleşi de Mântuitorul şi trimişi de El, ca martori şi mărturisitori ai faptelor şi învăţăturilor Lui, în lume. Deci, după primirea Duhului Sfânt, sorţii au căzut asupra lui şi asupra Sfântului apostol Filip, să meargă împreună în Siria şi în Asia de Sus, pentru propovăduirea cuvântului. Şi umblau, uneori, împreună, iar alteori se despărţeau prin cetăţi şi apoi, iar se întâlneau şi întorceau pe oameni la Dumnezeu.

Mai târziu li s-a alăturat şi fecioara Mariami, sora Sfântului apostol Filip şi toţi străbăteau drumurile Libiei şi Moesiei, binevestind Evanghelia lui Hristos. S-au dus apoi în Frigia ajungând în cetatea Ierapole şi propovăduiau acolo, cu multă sârguinţă pe Hristos, de vreme ce închinarea la idoli în acea cetate era în mare cinste.

Lucrarea lor a atras mânia stăpânitorilor, care au hotărât să-i piardă. L-au prins mai întâi pe Sfântul apostol Filip, care fiind spânzurat cu capul în jos şi bătut cu pietre, datorită mulţimii loviturilor şi-a dat duhul.

Sfântul Vartolomeu şi fecioara Mariami au scăpat ca prin minune. Şi a mers fecioara să binevestească pe Hristos în ţara Licaoniei, unde a murit pentru credinţă, iar Sfântul apostol Vartolomeu, învăţând în Arabia şi Persia a ajuns până în ţara

îndepărtată a Indiei, purtând cu el Evanghelia lui Matei şi întemeind acolo biserici. De acolo s-a întors în părţile Mării Negre.

Deci ducându-se în Armenia cea mare a creştinat mult popor, dregători şi pe însuşi împăratul locului, Polimie. Şi uneltind păgânii au dobândit de la Astiagis, fratele împăratului poruncă pentru prinderea Sfântului Vartolomeu. Pe acesta l-au chinuit cu multe cazne şi răstignit fiind cu capul în jos i-au tăiat capul în cetatea Albana dinArmenia cea mare.

***

Sfântul apostol Varnava a fost unul din cei şaptezeci de apostoli ai Domnului ai Domnului, născut şi crescut în insula Cipru şi numele lui se tâlcuieşte "fiul mângâierii".

Se istoriseşte că în tinereţe el ar fi învăţat la şcoala vestitului dascăl Gamaliel, unde a avut coleg de învăţătură pe Saul, cel care mai târziu a devenit marele apostol Pavel.

Sfântul Varnava se mai chema şi Iosif, dar când a fost primit de Hristos, între cei 70 i s-a schimbat numele în Varnava.

După ce Saul a cunoscut pe Hristos, Sfântul Varnava a dat bună mărturisire despre el apostolilor şi creştinilor, care se temeau de Saul, fostul lor prigonitor, dându-se pe sine chezaş pentru el. Şi aşa a fost primit Saul printre creştini.

A propovăduit apoi Evanghelia împreună cu Pavel, însoţindu-l în Antiohia, în Cipru, în Frigia şi la Sinodul Apostolic din Ierusalim, unde păgânii care veneau la credinţă au fost scutiţi de rânduielile mozaice.

Sfântul Varnava şi-a sfârşit viaţa în slujba Evangheliei, fiind ucis cu pietre de păgâni în insula Cipru, patria sa, către anul 64.

Pentru ale căror rugăciuni, Doamne miluieşte-ne pe noi! Amin.

Proloage - Aducerea cinstitelor moaşte ale Sfântului apostol Vartolomeu, de la insulele Lipare, la cetatea Venenda (25 august)

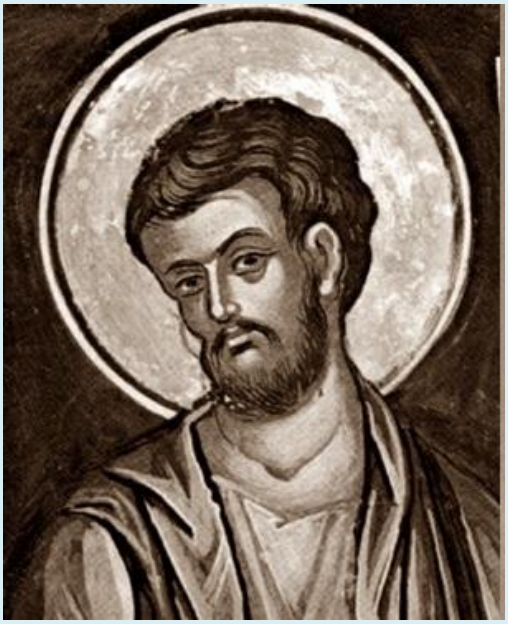

Luna august în 25 de zile: aducerea cinstitelor moaşte ale Sfântului apostol Vartolomeu, de la insulele Lipare, la cetatea Venenda

Sfântul apostol Vartolomeu, numit şi Natanail, a fost unul din cei doisprezece apostoli. El a propovăduit pe Hristos, o vreme, în Siria, împreună cu Sfântul apostol Filip şi cu sora acestuia, Mariami, fecioara, iar de la o vreme, a făcut lucrul Domnului singur.

Pe când propovăduia în Asia Mică, suferind bătăi, temniţă, loviri cu pietre, pentru Stăpânul său, Sfântul Vartolomeu a întâlnit pe Sfântul Ioan, apostolul cel iubit al Domnului, binevestind pe Hristos. Şi a fost întâlnirea aceasta, pentru dânsul, o duhovnicească mângâiere.

S-a dus, apoi, în Frigia, şi, intrând în cetatea Ierapolei, propovăduia neîncetat pe Hristos în cetatea cea plină de idoli. Aici a deschis ochii cei trupeşti ai orbului Stahie, iar prin propovăduire şi Sfântul Botez, i-a deschis şi ochii cei sufleteşti.

De aici, apostolul Vartolomeu s-a dus în părţile Indiei şi a zăbovit acolo multă vreme. Deci, luminând pe toţi şi făcând biserici, le-a lăsat Evanghelia Sfântului Matei, pe care o purta cu el, tălmăcind-o în graiul lor.

După ce Sfântul Vartolomeu a ieşit din India, s-a dus în Armenia cea mare şi, tămăduind pe fiica împăratului de duhuri necurate, mulţi au crezut în Hristos, încât, până şi împăratul, cu toată casa lui, s-a botezat. Dar, uneltind, fratele împăratului l-a îndemnat pe acesta să piardă pe Vartolomeu, ca să aibă pace cu păgânii din cetate. Deci, găsind bun prilej, l-au prins pe Sfântul apostol în cetatea Albana, din Armenia, l-au răstignit pe cruce, cu capul în jos, iar Sfântul pe cruce fiind, îi sfătuia să cunoască adevărul şi să se întoarcă, de la întuneric, la lumina cea adevărată a lui Hristos. L-au osândit, pentru aceasta, să-i jupoaie pielea de pe el, iar el răbda ca, într-un trup străin, binecuvântând neîncetat pe Dumnezeu. La sfârşit, dregătorul a poruncit să i se taie capul.

După sfârşitul mucenicesc al Sfântului apostol Vartolomeu, cinstitul său trup a fost luat de credincioşi, care l-au pus într-o raclă de plumb şi l-au dus în cetatea Albana, din Armenia cea mare, în care Sfântul lucrase. Acolo, sfintele lui moaşte, dând tămăduiri bolnavilor, mulţi necredincioşi se întorceau la Hristos.

Deci, slujitorii diavoleşti, văzând minunile acelea, se mâniau pe cinstitele moaşte ale apostolului. Deci, s-au adunat cu vrăjmăşie şi, luând racla de plumb, cu moaştele, le-au aruncat în mare, socotind că se vor duce în adânc şi li se va pierde urma. Şi au mai aruncat încă şi alte patru racle, cu moaştele altor Sfinţi mucenici. Şi în loc să se afunde, raclele s-au făcut ca nişte luntrii, plutind pe apă, mai presus de fire. Iar, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, racla cu moaştele Sfântului apostol Vartolomeu a ajuns în insulele Lipare.

Toate acestea, descoperindu-se lui Agaton, episcopul insulelor Lipare, acesta a mers, cu clerul şi cu poporul, la malul mării, Şi, aflând racla cu moaştele apostolului, s-au umplut toţi de mare bucurie, grăind: "Bine ai venit la noi, apostole al lui Dumnezeu." Deci, luând racla cu moaştele, în laude şi în cântări, au dus-o la biserică. Şi se făceau vindecări bolnavilor, cu mirul ce curgea din cinstitele moaşte. Şi au petrecut sfintele moaşte, în insula aceea, mulţi ani, până pe vremea lui Teofil, luptătorul împotriva icoanelor, când saracinii au prădat insulele Lipare.

Atunci, un om bogat, Sicard, din cetatea Venenda, pornindu-se din credinţa lui fierbinte în Sfântul apostol, a tocmit nişte corăbieri din cetatea Amalfi, să ia sfintele moaşte şi să le aducă la dânsul, plătind cu îndestulare pentru aceasta. Deci, corăbierii aceia au luat din insula acea dorită bogăţie duhovnicească şi s-au întors la ai lor. Iar, când Sicard a văzut, pe mare, apropiindu-se, moaştele apostolului, a ieşit în corăbii cu episcopul şi cu poporul, în întâmpinarea lor, primind cu bucurie pe apostolul lui Hristos. Şi, ducându-le în cetatea Venenda, le-au pus în biserica cea mare, alcătuindu-le praznic luminat. Şi, din acea vreme, s-a aşezat prăznuirea

cinstitelor moaşte ale acestui apostol, la 25 de zile ale lui august, zi în care aceste sfinte moaşte s-au adus în Venenda.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului apostol Vartolomeu

Vartolomeu a fost unul dintre cei doisprezece apostoli mari. Se pare că Vartolomeu şi Natanael sunt una şi aceeaşi persoană.

Împreună cu apostolul Filip şi cu sora lui Filip, fecioara Mariamna şi o vreme împreună şi cu Sfântul Ioan Teologul, Vartolomeu a predicat Evanghelia mai întâi prin Asia, apoi în India şi la urmă în Armenia, unde a luat şi moartea mucenicească.

La Hierapolis, aceşti sfinţi apostoli au omorât cu rugăciunea un şarpe uriaş pe care păgânii îl ţineau într-o capişte şi se închinau la el.

În acelaşi oraş, ei tot cu rugăciunea i-au redat vederea lui Stahius, care fusese orb timp de patruzeci de ani.

Aceasta a fost cetatea în care Filip şi Vartolomeu au fost răstigniţi de o gloată care se pornise cu ură dementă asupra lor. Pe Vartolomeu 1-au răstignit cu capul în jos.

În exact acele zile în care sfinţii piereau pe cruce, a avut loc în cetate un cutremur de pământ în care au pierit juzii cei mârşavi şi mulţime dintre gloatele care îi răs-

tigniseră pe sfinţi. Crezând că aceasta este pedeapsa lui Dumnezeu, mulţi au alergat să îi dea pe sfinţi jos de pe cruce, dar Filip deja murise.

Vartolomeu însă era încă viu şi după aceea el a plecat în India, unde a predicat şi a tradus Evanghelia după Matei în limba poporului de acolo.

Apoi Vartolomeu a trecut în Armenia, unde a vindecat-o pe fiica regelui de nebunie. Dar fratele cel invidios al regelui Astyages 1-a apucat pe apostolul lui Dumnezeu, 1-a răstignit pe cruce, 1-a jupuit, iar la urmă 1-a omorât prin tăierea capului în Albanopolisul Armeniei.

Creştinii au luat trupul sfântului şi 1-au îngropat cu cinste într-un sicriu de plumb.

Pentru că la sfintele lui moaşte se lucrau mulţime de minuni, păgânii au luat sicriul şi 1-au aruncat în mare. Dar apa mării 1- a purtat până în Insula Lipara, unde episcopul Agathon, după o descoperire făcută lui în vis, a mers şi 1-a întâmpinat la marginea mării, apoi 1-a luat şi 1-a înmormântat cu cinste în biserică.

Sfântul Bartolomeu, îmbrăcat în strai alb, s-a înfăţişat în biserică înaintea cuviosului Ioan, scriitorul de cântări şi 1-a binecuvântat cu Sfânta Evanghelie ca să poată alcătui cântări duhovniceşti şi i-a zis: „Izvorască din gura ta râurile cereşti ale înţelepciunii!"

El s-a înfăţişat de asemenea înaintea împăratului Anastasius (491-518) şi i-a zis că va apăra nou întemeiata cetate Dara.

După vreme, sfintele moaşte ale acestui mare apostol s-au strămutat la Benevento, iar de acolo, la Roma. Mari şi cutremurătoare minuni s-au lucrat la sfintele moaşte ale acestui Sfânt apostol.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului apostol Vartolomeu (25 august)

Întru această zi prăznuim aducerea sfintelor moaşte ale Sfântului apostol Vartolomeu, săvârşirea lui mucenicească şi viaţa lui pomenindu-se în unsprezece zile ale lunii iunie.

După ce acest Sfânt apostol martir a fost răstignit la Albanopolis în Armenia, creştinii au luat trupul lui şi 1-au aşezat într-un sicriu de plumb.

La mormântul Sfântului apostol au început să se lucreze mulţime de minuni mari, mai ales asupra celor grav bolnavi, înmulţindu-se acestea şi sporind mereu numărul creştinilor care alergau la Sfântul pentru vindecare, păgânii au apucat racla de plumb cu moaştele Sfântului apostol şi au aruncat-o în mare. Ei au făcut aşa şi cu celelalte patru racle care se mai aflau acolo, în acestea se aflau sfintele moaşte ale Sfinţilor Papian, Lucian, Grigorie şi Acachie. Prin Dumnezeiasca purtare de grijă însă aceste cinci racle de plumb nu s-au dus la fundul mării, ci au plutit ca şi nişte corăbii, precum a mers curentul apei: Acachie a ajuns în cetatea Askalon, Grigorie în Calabria, Lucian la Messina, Papian de cealaltă parte a Siciliei, iar Sfântul apostol Vartolomeu în insula Lipara.

Prin vedenie dumnezeiască, Agaton, episcopul Liparelor, a văzut mai înainte venirea moaştelor Sfântului apostol Vartolomeu. Însoţit de cler şi popor, episcopul Agaton a venit la ţărmul mării şi a primit sfânta raclă cu bucurie mare. Acolo şi atunci s-au lucrat minuni multe la sfintele moaşte ale apostolului lui Hristos. Ele au

fost luate şi aşezate întru o sfântă biserică închinată anume Hramului Sfântului apostol Vartolomeu, unde au rămas până în vremea împăratului iconoclast Teofil.

Cam pe la anul 839, insula Lipara a fost ameninţată de atacurile musulmanilor şi atunci credincioşii au dus moaştele Sfântului Vartolomeu la Benevento.

Aşa 1-a proslăvit Dumnezeu pe Sfântul Lui apostol şi în timpul vieţii şi după a lui moarte.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului apostol Varnava

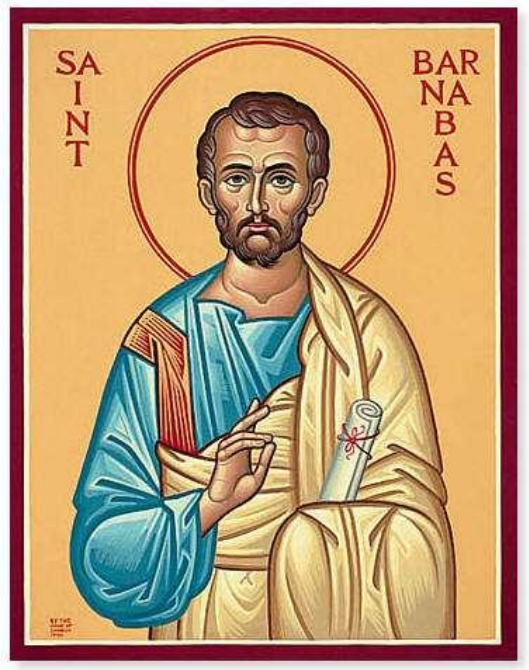

Sfântul Varnava a fost unul dintre cei şaptezeci de apostoli mai mici. El s-a născut în Insula Cipru din părinţi bogaţi ce pogorau din tribul lui Levi şi a studiat împreună cu Saul sub marele şi învăţatul dascăl Gamaliei.

La început el s-a numit Iosif, dar apostolii 1-au numit pe el Varnava, adică „fiul mângâierii", pentru că el avea marele har de a mângâia sufletele întristate ale oamenilor.

După convertirea lui Saul, Varnava a fost cel care 1-a prezentat pe fostul prigonitor apostolilor; Varnava a predicat mai târziu Evanghelia împreună cu Pavel şi cu Marcu în Antiohia şi în alte locuri.

Există multe indicaţii cum că el ar fi fost cel dintâi care a vestit cuvântul lui Dumnezeu la Roma şi la Milano.

El a luat mucenicia în Insula Cipru, din mâinile neamului lui evreiesc şi a fost îngropat de către Marcu în afara porţii celei de apus a cetăţii Salamis.

Pe pieptul lui, înainte de a fi pogorât în groapă, s-a aşezat Sfânta Evanghelie după Matei pe care o copiase cu mâna lui.

Mormântul lui a rămas necunoscut timp de mai multe sute de ani, dar cum nenumărate vindecări minunate se petreceau deasupra acelui loc, el s-a numit „locul vindecărilor."

Sub împăratul Zeno şi în timpul Sinodului de la Calcedon (din anul 451 după Hristos), apostolul Varnava s-a înfăţişat în vis înaintea arhiepiscopului Anthemius al Ciprului de trei ori consecutiv şi i-a descoperit locul unde se află tăinuite moaştele sale.

Apariţiile apostolului au coincis cu timpul în care Petru, patriarhul Antiohiei cel însetat de putere, căuta să aducă Biserica Ciprului sub jurisdicţia scaunului de la Antiohia.

După apariţiile şi descoperirea minunată a mormântului apostolului Varnava, s-a adeverit că Biserca Ciprului este Biserică apostolică şi deci independentă. Astfel autocefalia Bisericii Ciprului nu a mai fost contestată niciodată de nimeni.

Cugetare

Adevăratul prieten se roagă lui Dumnezeu pentru prietenul lui. Adevăratul prieten se preocupă de mântuirea sufletului prietenului lui. A-l abate pe prieten de la cărările cele rele şi a-1 aduce cu ajutorul lui Dumnezeu la calea adevărului - iată adevărata şi nepreţuita prietenie.

Sfinţii lui Dumnezeu sunt cei mai mari prieteni ai omenirii. Doi tineri, Varnava şi Pavel, au fost prieteni pe când mergeau împreună la şcoala lui Gamaliei. Când Varnava s-a făcut creştin, el s-a rugat lui Dumnezeu cu stăruinţă şi cu lacrimi ca El să lumineze şi mintea lui Pavel şi să-i întoarcă inima, ca şi el să vină la Hristos.

Varnava i-a vorbit adesea lui Pavel despre Hristos Domnul, dar Pavel îl nesocotea şi îl socotea rătăcit. Dar Domnul Cel Atotbun nu a lăsat neroditoare rugăciunile lui Varnava. Domnul Cel Atotbun a venit înaintea lui Pavel şi 1-a întors de la calea rătăcirii şi a minciunii, punându-i picioarele pe calea adevărului.

Pavel cel întors la Hristos a căzut la picioarele prietenului lui şi a strigat: „O Varnava, învăţătorule al adevărului, eu acum văd că toate cele ce mi-ai zis mie despre Hristos adevărate sunt!"

Varnava a plâns de bucurie şi 1-a îmbrăţişat pe prietenul lui. Prietenul a salvat sufletul prietenului lui cu rugăciunea cea fierbinte.

Dacă Varnava ar fi fost ridicat împărat al Romei, el nu i-ar fi putut face lui Pavel un bine mai mare decât acela pe care i 1-a făcut când 1-a adus la adevăr cu rugă-ciunea.

Viaţa şi pătimirile Sfântului apostol Vartolomeu a cărui pomenire Sfânta Biserică o sărbătoreşte pe 11 iunie şi pe 25 august

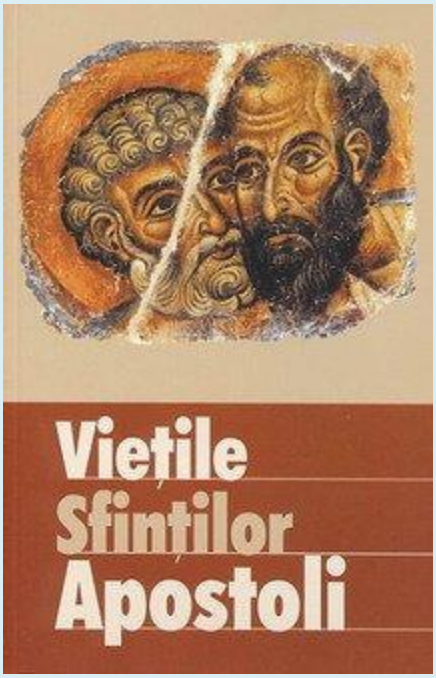

„Cu mreaja limbii tale, de Dumnezeu grăitorule apostole, din adâncul deşertăciunii şi din cumplita necredinţă marginile lumii ai scos şi le-ai adus prin credinţă lui Hristos Dumnezeu, Celui ce ţi-a dat ţie un dar ca acesta, ca unui dumnezeiesc ucenic şi de taine grăitor, Vartolomee apostole. “ *(Stihiră la Doamne strigat-am, 11 iunie).*

Sfântul apostol Vartolomeu a fost unul dintre cei doisprezece apostoli ai lui Hristos. După ce a primit Sfântul Duh, care a coborât asupra apostolilor în chip de limbi de foc, Sfântului Vartolomeu i-a căzut sarcina de a merge împreună cu apostolul Filip să propovăduiască Evanghelia în Siria şi în Asia mică. Într-acolo s-au îndreptat amândoi, propovăduind la început împreună, iar mai apoi fiecare în parte, prin felurite aşezări, pentru a se reuni iarăşi, până la urmă, în îndreptarea oamenilor spre mântuirea prin credinţa în Iisus Hristos.

Propovăduind Evanghelia în Asia mică, Sfântul Filip, în timpul cât a fost despărţit de Sfântul Vartolomeu, a adus la Hristos pe locuitorii Lidiei şi Misiei.

În acel timp, Sfântul Vartolomeu, care vestea pe atunci pe Hristos prin cetăţile învecinate, a primit poruncă de la Domnul să meargă să-l ajute pe Sfântul Filip.

împreună, apostolii au luptat în unire de cuget pentru înfăptuirea lucrărilor apostoliceşti.

Filip a fost urmat de sora lui, fecioara Mariamna, şi au început să lucreze pentru mântuirea neamului omenesc. Trecând prin cetăţile Lidia şi Misia şi răspândind vestea bună a Cuvântului lui Dumnezeu, ei au avut de îndurat multe judecăţi, biciuiri şi încercări la care au fost supuşi de necredincioşi, au fost întemniţaţi şi loviţi cu pietre. În ciuda tuturor acestor prigoniri, ei au rămas vii, cu voia lui Dumnezeu, pentru lucrările ce-i aşteptau pentru răspândirea credinţei în Hristos.

Într-unul din satele Lidiei, ei l-au întâlnit pe Sfântul Ioan Teologul, ucenicul iubit al lui Dumnezeu; şi împreună cu el au călătorit către ţinutul Frigiei. Intrând în Hierapolis, ei L-au vestit acolo pe Hristos. Cetatea aceea era plină de idoli cărora li se închinau toţi locuitorii.

Printre dumnezeii cei mincinoşi, acolo se afla şi o viperă foarte mare, pentru care fusese construit un templu. Localnicii aduceau aici mâncare şi diferite jertfe. Cei fără de judecată mai cinsteau şi alţi şerpi şi vipere.
Mai întâi, Sfântul Filip şi sora lui s-au întărit prin rugăciune împotriva viperei; şi în aceasta ei au fost ajutaţi de Sfinţii Vartolomeu şi Ioan Teologul. Şi împreună ei au învins prin rugăciune acel şarpe, omorându-l cu puterea lui Hristos ca şi cu o suliţă. După aceasta, Ioan Teologul s-a despărţit de ei, lăsându-le lor Hierapolisul pentru a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu, în timp ce el a plecat prin alte cetăţi, răspândind vestea cea bună.

Filip, Vartolomeu şi Mariamna au rămas în Hierapolis, străduindu-se să izgonească din acel loc întunericul idolatriei, pentru ca lumina cunoaşterii adevărului să strălucească asupra celor rătăciţi. Ei au lucrat la aceasta zi şi noapte, învăţându-i pe credincioşi Cuvântul lui Dumnezeu, luminând pe cei neştiutori şi aşezând pe cei pierduţi pe calea cea dreaptă.

***

Acolo locuia un bărbat pe nume Stahie, care de patruzeci de ani era orb. Sfinţii apostoli, prin puterea rugăciunii au adus lumină ochilor săi trupeşti şi prin învăţătura întru Hristos i-au luminat şi ochii sufleteşti. Botezând pe Stahie, sfinţii au rămas la casa lui. Când prin cetate s-a dus vestea cum că orbul Stahie şi-a recăpătat vederea, la casa acestuia au început să vină grupuri de oameni. Sfinţii apostoli i-au învăţat credinţa în Iisus Hristos pe toţi cei ce au venit. Şi mulţi bolnavi au fost aduşi la ei şi sfinţii apostoli i-au vindecat pe toţi şi au alungat diavolii prin

rugăciune, aşa încât un mare număr de oameni au crezut în Hristos şi au fost botezaţi.

***

Soţia căpeteniei acelei cetăţi, un bărbat pe nume Nicanor, a fost muşcată de un şarpe şi zăcea bolnavă, gata să moară. Auzind că sfinţii apostoli care locuiau în casa lui Stahie vindecau tot felul de boli doar cu un cuvânt, ea, în lipsa soţului său, a poruncit robilor să o ducă la ei. Femeia a primit o îndoită vindecare: trupească, de muşcătura şarpelui, şi sufletească, de înşelăciunea diavolilor. Căci învăţată de sfinţii apostoli, ea a crezut în Hristos.

Când Nicanor s-a întors acasă, robii i-au spus că soţia sa a fost învăţată să creadă în Iisus Hristos de nişte străini ce locuiau în casa lui Stahie. Furios foarte, Nicanor a poruncit ca sfinţii apostoli să fie prinşi de îndată şi să se dea foc casei lui Stahie, ceea ce s-a şi adus la îndeplinire.

S-a adunat o mulţime de oameni care au târât pe Sfinţii apostoli Filip şi Vartolomeu şi chiar şi pe Sfânta fecioară Mariamna prin cetate, batjocorindu-i, bătându-i şi, în cele din urmă, aruncându-i în temniţă. Şi atunci Nicanor s-a aşezat în scaunul său de jude, pentru a-i judeca pe vestitorii lui Hristos. Şi au venit la el toţi preoţii idolilor şi preoţii viperei ucise, aducând plângeri împotriva apostolilor. Şi ei au zis: „Stăpâne, răzbună ocara arătată zeilor noştri! Căci de când aceşti străini au apărut în cetate, altarele marilor noştri zei au fost golite şi oamenii nu mai vor să le aducă jertfe. Marea noastră zeiţă-viperă a murit şi întreaga cetate este plină de samavolnicie. Omoară-i pe aceşti vrăjitori!“

Atunci Nicanor a poruncit ca Sfântul Filip să fie dezbrăcat de haine, crezând că farmecele vrăjitoreşti erau ascunse în ele; dar scoţându-le, nu a găsit nimic. La fel au făcut şi cu Sfântul Vartolomeu. Dar nici în veşmintele lui nu au aflat nimic. Când s-au apropiat însă de Mariamna, voind să-i smulgă şi ei hainele, lăsându-i gol trupul feciorelnic, ea s-a preschimbat într-o flacără înfricoşătoare, în văzul tuturor. Speriaţi, necredincioşii au fugit de lângă ea. Sfinţii apostoli au fost condamnaţi la răstignire.

Primul care a pătimit a fost Sfântul Filip. Făcându-i-se găuri în glezne şi trecând sfoară prin acestea, el a fost răstignit pe cruce cu capul în jos, în faţa porţilor templului viperei, în timp ce toţi aruncau cu pietre în el.

Apoi a fost răstignit Sfântul Vartolomeu, pe peretele templului. Dintr-o dată s-a stârnit cutremur mare şi pământul s-a deschis, înghiţind pe Nicanor şi pe preoţii

păgâni, împreună cu o mulţime de necredincioşi. Toţi cei rămaşi în viaţă, atât creştini cât şi păgâni, au fost cuprinşi de mare teamă; şi văitându-se, rugau pe sfinţii apostoli să se îndure de ei şi să roage pe Dumnezeul lor adevărat pentru ei, pentru ca pământul să nu-i înghită şi pe ei ca pe ceilalţi. Oamenii, în mare grabă, au încercat să-i coboare pe sfinţii apostoli de pe cruce.

Pe Sfântul Vartolomeu, agăţat la mică depărtare de pământ, au reuşit să-l coboare destul de uşor. Însă nu au putut să-l dezlege pe Sfântul Filip, care fusese agăţat sus de tot, deoarece aceasta a fost voinţa lui Dumnezeu: ca apostolul Său, printr-o astfel de pătimire şi prin moartea pe cruce, să treacă de pe pământ la cerul către care paşii săi fuseseră îndreptaţi de-a lungul întregii sale vieţi. Aşa atârnat, Sfântul Filip se ruga lui Dumnezeu pentru duşmanii lui, pentru ca Domnul să le ierte păcatele şi să le lumineze minţile cu înţelegerea adevărului. Domnul a ascultat ruga lui şi a poruncit pământului să dea afară vii jertfele înghiţite, mai puţin pe Nicanor şi pe preoţii viperei. Apoi au mărturisit cu toţii şi au prea slăvit puterea lui Hristos cu glas tare, cerând să fie botezaţi întru Hristos.

Când au luat pe Sfântul Filip de pe cruce, ei au văzut că apostolul îşi încredinţase deja sufletul în mâinile lui Dumnezeu; şi ei l-au coborât mort.
Sfânta Mariamna, sora apostolului, martoră la pătimirea şi la moartea fratelui său, Sfântul Filip, a îmbrăţişat cu dragoste şi a sărutat sfântul său trup, după ce acesta a fost coborât de pe cruce. Şi ea s-a bucurat că Filip a fost socotit vrednic de a pătimi pentru Hristos.

Sfântul Vartolomeu i-a botezat pe toţi cei ce au crezut în Hristos şi el a numit pe Stahie episcopul lor. Oamenii nou-creştinaţi au înmormântat apoi cu cinstire trupul Sfântului apostol Filip. Pe locul în care s-a vărsat sângele sfântului apostol, în trei zile a crescut un butuc de viţă, ca semn că Sfântul Filip, care îşi vărsase sângele în numele lui Hristos, se bucură de binecuvântarea veşnică împreună cu Domnul în împărăţia Lui.

După înmormântarea Sfântului Filip, Sfântul Vartolomeu şi binecuvântata fecioară Mariamna au rămas în Hierapolis câteva zile. Şi după ce au întărit nou-zidita Biserică în credinţa în Hristos, au plecat din acea cetate, despărţindu-se. Sfânta Mariamna a mers în Licaonia, unde a adormit în pace întru Domnul (aşa cum se pomeneşte, adică pe 7 februarie), în timp ce propovăduia Cuvântul Domnului.

Sfântul Vartolomeu a mers pe tărâmurile Indiei, unde a petrecut un timp destul de îndelungat vestindu-L pe Iisus Hristos, trecând prin cetăţi şi sate şi vindecând bolnavi în numele Său.

Luminând mulţi păgâni şi lăsând în urmă Biserici, el a tradus în limba pe acolo vorbită Evanghelia după Matei, pe care o avea cu el spre a-i învăţa-o. Le-a mai lăsat şi Evanghelia scrisă în limba evreiască. Aceasta, o sută de ani mai târziu, a fost adusă la Alexandria de filosoful creştin Panten.

Din India, Sfântul Vartolomeu a mers în Armenia mare. Când a ajuns în acele locuri, idolii, sau mai bine zis diavolii care stăpâneau acei idoli, au amuţit, după ce, cu ultimele puteri, au strigat că Vartolomeu îi chinuia şi că în curând avea să-i scoată de acolo. De fapt, duhurile necurate au fost izgonite nu numai din idoli, ci şi din oameni de către apostol. Şi, în urma acestei minunate lucrări, mulţi au venit la creştinism.

***

Polimie, regele acelui pământ, avea o fiică în care intrase un diavol ce striga prin gura ei: „Vartolomeu, mă vei scoate chiar şi de aici?“ Regele, auzind aceasta, a cerut să fie găsit Vartolomeu. Şi când apostolul lui Hristos s-a apropiat de fata îndrăcită, diavolul a fugit de la ea şi fiica regelui a fost vindecată. După aceasta, regele, dorind să-şi arate recunoştinţa faţă de sfânt, i-a adus cămile încărcate cu aur, argint, perle şi diferite pietre preţioase. Apostolul, cu mare smerenie, nu a păstrat pentru el nimic din cele primite, ci le-a întors pe toate regelui, zicând: „Eu nu caut astfel de lucruri, ci mai degrabă suflete de oameni. Şi dacă le voi primi şi le voi îndrepta către înălţimile cereşti, în ochii lui Dumnezeu mare neguţător voi fi“.

Regele Polimie, mişcat de aceste cuvinte, a crezut în Hristos împreună cu toţi cei din casa sa. Şi au primit botezul chiar de la sfântul apostol: el, regina, fiica sa vindecată de apostol şi o mulţime de dregători şi de oameni simpli ai acelui ţinut. Căci mai bine de zece cetăţi, urmând modelul regelui lor, au primit atunci botezul.

Dar preoţii idolatri, văzând aceasta, s-au înfuriat pe sfântul apostol, părându-le rău de zeii distruşi, plângând căderea idolatriei şi pustiirea templelor de pe urma cărora ei multe foloase aveau. Apropiindu-se de fratele regelui, Astiage, ei l-au convins să-l omoare pe Vartolomeu şi să răzbune astfel ocara adusă zeităţilor lor. Astiage, aşteptând momentul potrivit, l-a prins pe apostol în cetatea Albanus şi l-a răstignit pe cruce cu capul în jos.

Sfântul apostol pătimea cu bucurie pentru Iisus şi, atârnat pe cruce, nu contenea de a mări Cuvântul lui Dumnezeu. El i-a făcut pe credincioşi să se întărească în credinţa lor şi i-a sfătuit pe necredincioşi să cunoască adevărul şi să iasă din întunericul diavolilor în lumina lui Hristos. Dar tiranul nu a vrut să asculte acestea, ci a poruncit ca apostolul să fie jupuit de piele de viu. Îndurând toate cu multă

răbdare, sfântul nu a tăcut, ci învăţa pe toţi despre Dumnezeu şi îl prea slăvea. În cele din urmă, tiranul a poruncit ca apostolul să fie decapitat. Şi astfel evlavioasele sale buze au fost reduse la tăcere. Dar chiar şi după ce i-a fost retezat capul, trupul său a rămas atârnat pe cruce; şi picioarele sale, aşa cum erau aşezate, arătau parcă drumul pe care apostolul avea să se înalţe la ceruri.

Aşa a luat sfârşit (în jurul anului 90 d.Hr.) viaţa pământească a lui Vartolomeu, apostol al lui Hristos, care a îndurat multe chinuri spre slava Domnului său.

Credincioşii care au fost de faţă la moartea apostolului, luând de pe cruce trupul său, precum şi capul şi pielea, le-au pus într-un sicriu de plumb şi le-au înmormântat în Albanus (astăzi, Baku), în Armenia mare. Multe vindecări au avut credincioşii prin moaştele apostolului; şi tot cu ajutorul sfintelor sale rămăşiţe mulţi necredincioşi au fost aduşi la credinţa creştină.

În jurul anului 508 d.Hr., în timpul domniei împăratului Anastasius, moaştele Sfântului apostol Vartolomeu au fost mutate din Albanus în cetatea Dura, în Mesopotamia. Când perşii au ocupat acea cetate în 574, câţiva locuitori ai cetăţii Dura au luat moaştele şi au fugit cu ele pe ţărmul Mării Negre, unde au fost prinşi de duşmanii lor. Acolo, necredincioşii au aruncat sfintele moaşte în Marea Neagră, împreună cu moaştele a încă patru sfinţi: mucenicii Papia, Lucian, Grigorie şi Acachie. Aşa a socotit Dumnezeu, prin purtarea Sa de grijă, ca ele să sfinţească mari întinderi de ape, pe unde au trecut înainte de a ajunge pe pământurile care aveau să le primească.

Moaştele Sfântului apostol Vartolomeu au călătorit prin adâncurile Mării Negre, prin apele mai puţin adânci ale Hellespontului, prin mările Egee şi Ionică, pentru a ajunge în insula Lipari, pe coasta nordică a Siciliei. În acelaşi timp, moaştele Sfântul Papia au plutit către Amila, în Sicilia, cele ale Sfântului Lucian către Messina, cele ale Sfântului Grigorie către Kolimi, o cetate a Calabriei, şi cele ale Sfântului Acachie către cetatea Ascalus.

Sfântul apostol Vartolomeu a trimis o vedenie episcopului insulei Lipari, Agaton, descoperindu-i că moaştele sale au ajuns acolo. Episcopul s-a grăbit atunci spre ţărm, împreună cu preoţimea şi cu toţi credincioşii. Văzând moaştele sfântului apostol, cucernicul ierarh, precum şi toţi cei ce erau cu el s-au minunat mult că sicriul de plumb nu s-a scufundat, ci a plutit atât de departe pe mare, de parcă ar fi fost o corabie uşoară. Episcopul a strigat: „Cum ai ajuns tu, o, insulă Lipari, să ai o asemenea nepreţuită comoară? Mărită eşti peste măsură! Mare este această slavă!

Bucură-te şi strigă de fericire, saltă cu mâinile tale această comoară şi spune cu veselie: Bun venit, o, apostol al Domnului!“

Dorind să păstreze sfântul sicriu în loc de cinstire, locuitorii insulei s-au hotărât să înalţe o Biserică întru slava prea măritului apostol. Sicriul de plumb era mare şi greu; şi oricât încercau ei să-l ridice şi să-l mute în alt loc, nu-l puteau urni. Atunci i s-a descoperit în chip minunat lui Agaton ca să-l lege cu funii şi să pună două juninci să-l tragă la locul unde sfântul a binevoit să rămână. În timp ce junincile trăgeau sicriul, locuitori insulei vecine, Prihanus, aruncau încontinuu asupra celor din Lipari apă clocotită. Dar puterea lui Dumnezeu a făcut ca acea insulă să fie îndepărtată cu aproximativ o milă de insula Lipari, pentru ca locuitorii ei să nu mai fie o ameninţare pentru cei din Lipari. O, minune nemaivăzută! Cine a mai auzit vreodată de aşa ceva?! Şi după ce toate acestea erau deja trecute, episcopul Agaton a ridicat o frumoasă Biserică.

Sfânta Biserică pomeneşte minunata primire a moaştelor nepreţuite ale Sfântului Vartolomeu pe 25 august.

La un timp după cele mai sus istorisite, acea insulă a fost capturată de arabi, care au împrăştiat moaştele apostolului Vartolomeu. Dar ele au fost adunate din nou în chip minunat. Căci Sfântul Vartolomeu s-a arătat unui călugăr şi i-a arătat locul unde acestea se aflau. Şi aşa moaştele sfântului apostol au fost aduse în cetatea Benevento, lângă Neapole (în secolul al IX-lea), de unde o parte din ele au fost iar mutate, chiar la Roma (în secolul al X-lea).

***

Nu putem să nu amintim următoarea întâmplare pomenită în viaţa Sfântului Iosif, scriitorul de cântări. Într-o zi, fiind în Tessalia, venerabilul Iosif a primit de la un bărbat vrednic de cinstire, pe care îl cunoştea, o parte din moaştele Sfântului apostol Vartolomeu. Aducându-le la mănăstirea sa, care se afla în apropierea Constantinopolului, Iosif a ridicat acolo o Biserică în cinstea Sfântului apostol Vartolomeu, aşezând în ea partea din moaşte pe care o primise.

Având multă iubire pentru sfântul apostol şi multă încredere în el, i-a fost dat să-l vadă adesea în vedenii, în timp ce dormea, pricină pentru care Iosif dorea să împodobească sărbătoarea sfântului apostol cu imne de laudă. Neştiind însă dacă acest fapt ar fi fost pe placul sfântului, se ruga stăruitor lui Dumnezeu şi apostolului lui Dumnezeu să-i arate voia lor şi să-i dea înţelepciune din înalturi pentru a compune versete de laudă, potrivite pentru Sfântul Vartolomeu.

Postind şi vărsând lacrimi, Sfântul Iosif s-a rugat timp de patruzeci de zile. Când s-a apropiat ziua pomenirii apostolului, în timpul slujbei el a văzut, într-o vedenie, pe Sfântul Vartolomeu în altar, împodobit în veşminte de o albeaţă strălucitoare. Sfântul a dat la o parte perdeaua altarului şi i-a făcut semn cu mâna; iar când venerabilul Iosif s-a apropiat, sfântul apostol a luat de pe pristol Sfânta Evanghelie şi a pus-o în dreptul pieptului lui Iosif, zicând: ***„Fie ca mâna dreaptă a Atotputernicului Dumnezeu să te binecuvânteze şi fie ca apele înţelepciunii cereşti să fie picurate pe limba ta. Fie ca inima ta să fie un templu al Sfântului Duh şi imnele tale să încânte întreaga lume!“***

Aşa a vorbit Sfântul apostol Vartolomeu şi apoi s-a făcut nevăzut; iar dreptul Iosif, simţind în el harul înţelepciunii, s-a umplut de fericire şi de mulţumire. De atunci a început să alcătuiască imne bisericeşti şi cântări cu care a împodobit nu numai pomenirile Sfântului Vartolomeu, ci şi ale multor altor sfinţi.

El este cunoscut în primul rând pentru acatistele multiple închinate cinstirii prea nevinovatei Maici a lui Dumnezeu şi Sfântului ierarh Nicolae. El a împodobit Sfânta Biserică prin numeroasele sale imne, pentru care a ajuns să fie cunoscut drept „Melodul“. Dreptul Iosif este pomenit pe 3 aprilie (sau pe 4, potrivit altor calendare).

Pentru toate acestea, slăvit fie Hristos, Mântuitorul nostru, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, în vecii vecilor. Amin.

Sunt şi unii care cred că Vartolomeu este una şi aceeaşi persoană cu Natanael pe care Filip l-a adus la Hristos. Aceştia cred că numele apostolului lui Hristos era Natanael, dar că era supranumit Vartolomeu după tatăl său, adică fiul lui Tolomeu. Cuvântul bar se traduce în ebraică fiu, aşa cum Domnul Hristos l-a numit pe Petru când a zis: „Binecuvântat eşti tu, Simon, Bar-iona“ (Matei 16, 17), adică „fiu al lui Iona“. Şi orbul din Ierihon a fost numit Bartimeu, adică fiul lui Timeu.

Se presupune aşadar că Vartolomeu era numit fiu ca nume patronimic, fiu al lui Tolomeu, căci Tolomeu era un nume vechi şi frecvent la evrei. Această teorie se întemeiază pe faptul că în Evangelie nu se vorbeşte despre chemarea lui Vartolomeu la apostolie, în afară de cele istorisite despre Natanael. În plus, primii trei evanghelişti (Matei, Marcu şi Luca) îl menţionează pe Vartolomeu, dar nu amintesc de Natanael, în timp ce evanghelistul Ioan, care îl pomeneşte pe Natanael, nu spune nimic despre Vartolomeu; şi, vorbind despre prinderea peştilor la apariţia Mântuitorului înviat, el îl aminteşte pe Natanael ca fiind unul dintre apropiaţii apostolilor. El zice: ***„Erau împreună Simon-Petru şi Toma, cel numit Geamănul,***

şi Natanael, cel din Cana Galileii, şi fiii lui Zevedeu şi alţi doi din ucenicii Lui“ (Ioan 21, 2).

Troparul glasul al III-lea: Sfinţilor apostoli, rugaţi pe milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşale sufletelor noastre.

Condac glasul al IV-lea: Arătatu-te-ai mare soare Bisericii, cu strălucirile învăţă-turilor şi ale înfricoşătoarelor minuni, la lumină povăţuind pe cei ce te cinstesc pe tine, Vartolomee, apostole al Domnului.

Extras din cartea: Vieţile Sfinţilor apostoli tipărită cu binecuvântarea prea sfinţitului părinte Galaction, episcopul Alexandriei şi Teleormanului, Bucureşti Editura Sophia, 288 p.; 20 cm.

Vieţile Sfinţilor apostoli (pdf);
https://www.academia.edu/42945271/Vie%C5%A3ile_Sfin%C5%A3ilor_apostoli
sau
https://drive.google.com/file/d/1ycWFHd0A9dHBu-woazLTyF0FubISRYLq/view?usp=sharing
sau
https://www.slideshare.net/steaemy1/vietile-sf-ap
sau
https://archive.org/details/vietile-sf.-ap._202107

Aducerea moaștelor Sfântului apostol Bartolomeu la Lipari, Sicilia, Italia (25 august)

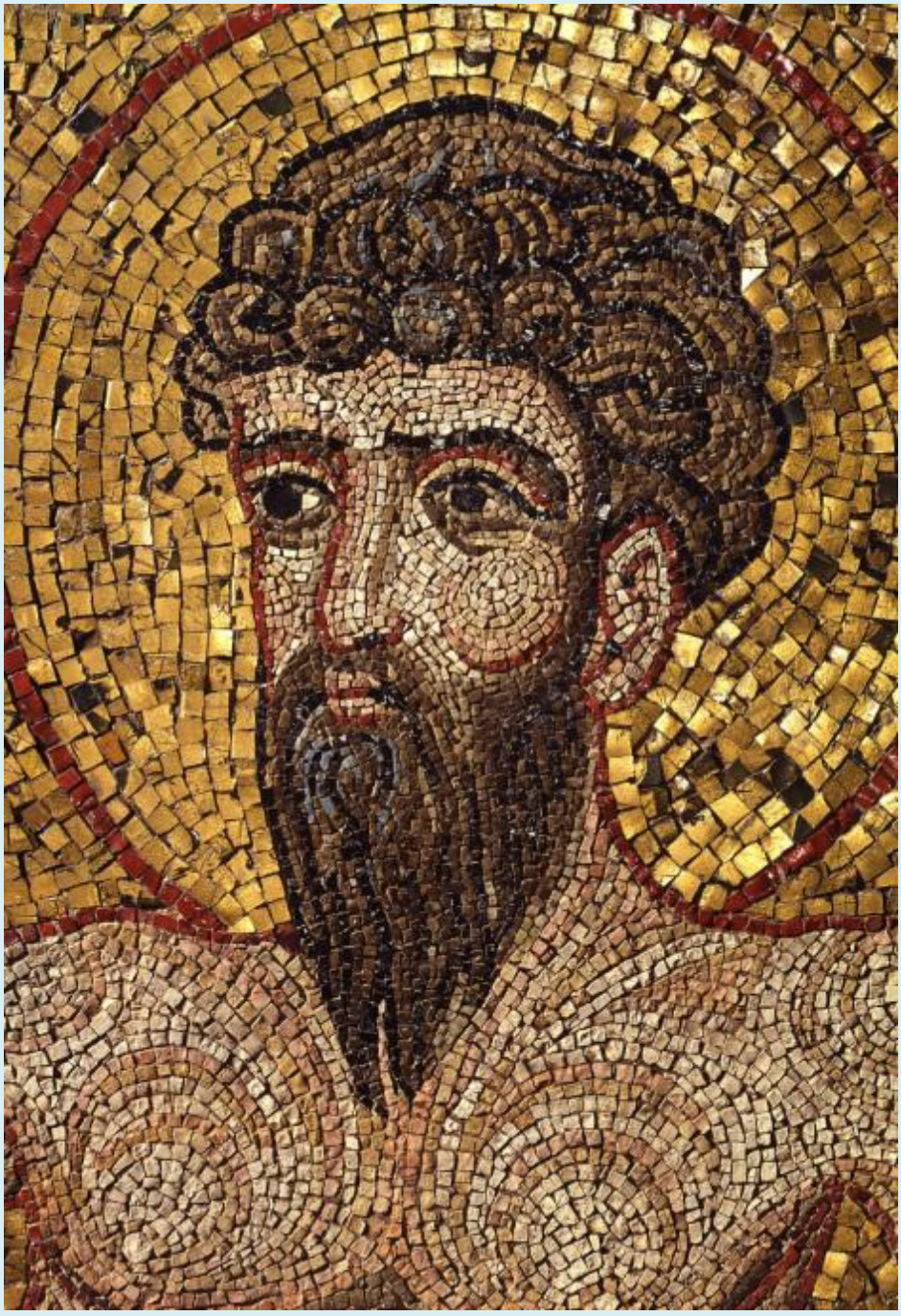

Acesta a propovăduit Evanghelia mai întâi în Siria și Asia de sus, apoi în India, unde petrecu multă vreme și îi întoarse pe mulți la Hristos. Apoi se duse în cetatea Armeniei unde fu răstignit cu capul în jos, iar pielea trupului său fu jupuită și tăindu-i-se capul se încununa.

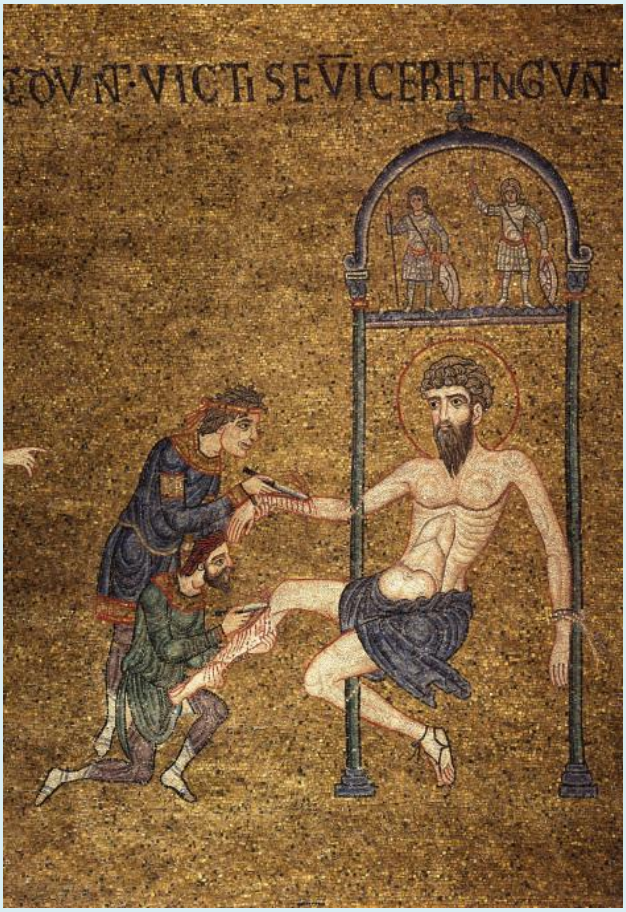

Pătimitea Sfântului apostol Bartolomeu. Mozaic din veacul al XII-lea aflat în Biserica Sfântul Marcu din Veneția, Italia

Iar sfintele lui moaște, creștinii ce se aflau acolo, punându-le într-o raclă de piatră, le mutară în Urbanopoli, unde izvorau tămăduiri si mântuiau neamurile de bolile ce le bântuiau.

Necredincioșii, văzând acestea, luară racla aceea cu sfântul trup al apostolului și o aruncară în mare, împreună cu alte patru racle care aveau în sine moaştele a patru sfinți mucenici: Papia, Luchian, Grigorie şi Acachie. Plutind însă apostolul pe deasupra mării și trecând adâncurile cele strâmte ale Elespontului, sosi în Marea Egee, iar de acolo la Marea Adriatică și lăsând în stânga ostrovul Siciliei având împreună următori și pe bunii biruitori mucenici ce se aflau în celelalte racle, sosi la ostrovul Lipariei.

De aici, bunii biruitori mucenici, lăsând pe marele apostol să odihnească în locul ce și-l alesese, ei se întoarseră iarăsi unde dumnezeiasca pronie vru să odihnească fiecare dintr-înșii, și anume: Papia în Amila, cetatea Siciliei, Luchian în Mesina, Grigorie în Colimna din Calabria și Acachie în cetatea Ascalus.

Tradiția locală spune că cinstitele moaște ajunseră la Lipari la 13 februarie 264.

Apoi se arătă dumnezeiescul apostol Bartolomeu lui Agaton, episcopul Lipariei, care pogorându-se la malul mării și văzând acel mare și minunat lucru, zise:
- De unde ți-a venit Liparia această multă bogăție? Iar tu, apostolul Domnului, bine ai venit.

Voind fericitul Agaton a aşeza racla la loc cinstit şi văzând că nu o poate mișca cu nevoințele mulțimii, din dumnezeiască descoperire aduse o pereche de junice și legându-le cu o funie, traseră acea mare raclă cu ușurință acolo unde era voia apostolului. Aici făcu episcopul și biserică înfrumusețată apostolului şi puse într-însa fericitele și cinstitele lui moaște cu racla, ca pe un odor scump, unde în toate zilele se săvârșeau minuni.

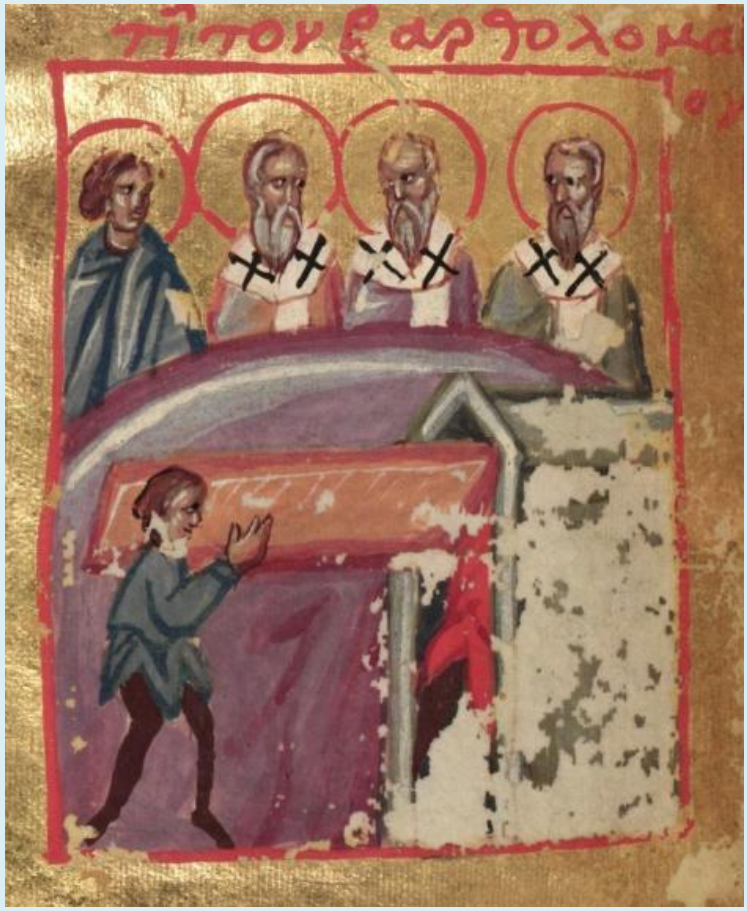

Miniatură sinaxar pentru ziua de 25 august din veacul al XIV-lea aflată în Oxford, Anglia

Deci trecând mulți ani, în zilele împăratului Teofil, pentru mulțimea păcatelor noastre, luând agarenii cetățuia aceea în care se afla sfântul apostol şi rămânând tot

ostrovul Lipariei nelocuit de oameni, stăpânul cetății Venendului, înţelegând apostoleștile minuni, se îndreptă cu înfierbântată credință către sfântul şi chemă din cetatea amalfinilor nişte oameni corăbieri şi dându-le o sumă de bani, aduseră odorul cel scump.

Deci stăpânul cetății aflându-se departe de mare, porni pe episcopul locului şi pe mulţi clerici şi popor şi se duse să întâmpine pe apostol ale cărui sfinte moaște aducându-le în cetatea Venendei, le puse în loc cinstit de unde săvârșea marele apostol tămăduiri tuturor celor ce se aflau acolo.

Pomenirea Sfântului apostol al Domnului Bartolomeu se mai săvârșește și în ziua de 11 iunie, dimpreună cu cea a Sfântului apostol Barnaba.

+ * + * +

Arătatu-te-ai ca un soare mare Bisericii, cu strălucirile învățăturilor și cu înfricoșătoare minuni, luminând pe cei ce te cântă pe tine, Batrolomeu, apostolul Domnului. *(Condacul Sfântului, glasul al 4-lea)*

Păzește turma ta de furtuna păcatelor și a primejdiilor și a necazurilor celor potrivnice, povățuindu-ne pe noi, mărite, prin darul tău pururea, către limanurile cele mântuitoare.

Pomenirea ta cea plină de lumină și vestită văzătorule de Hristos, înțelepte Bartolomeu, ne-a strălucit nouă luminând pe toți. Pentru care te rugăm pe tine, adu-ți aminte de noi toți, mântuindu-ne de toată împrejurarea cea potrivnică, prin rugăciunile tale. *(Din Canonul Sfântului ce se câteşte la Utrenie)*

Vieţile Sfinţilor - Sfântul apostol Barnaba (sec. I) apostol (11 iunie)

«Iosif, numit de apostoli Barnaba, adică fiu al mângâierii, evreu din tribul lui Levi, născut în Cipru, avea un câmp pe care l-a vândut şi a depus la picioarele apostolilor suma luată». Aşa ni-l prezintă «Faptele Apostolilor».

Izvoare mai vechi ne arată că Barnaba, numit apostol chiar de «Faptele Apostolilor», deşi nu făcea parte din rândul celor doisprezece, ar fi fost unul dintre cei şaptezeci de ucenici de care vorbeşte Evanghelia. În mod sigur el este o figură de prim plan în viguroasa comunitate creştină, înflorită la Ierusalim după Coborârea Duhului Sfânt: el era foarte apreciat de către apostoli, care l-au trimis să evanghelizeze oraşul şi regiunea Antiohia.

Barnaba este omul unor alegeri fericite. La Antiohia şi-a dat seama că acolo este un teren foarte bine pregătit pentru cuvântul lui Dumnezeu. S-a reîntors la Ierusalim să aducă la cunoştinţă cele constatate şi să ceară permisiunea de a lua cu sine pe Saul, de curând convertit la credinţă, pe care l-a chemat din locul său de retragere, de la Tars. În felul acesta a început extraordinara lor colaborare. După un an de muncă, au avut loc atâtea convertiri încât «au făcut senzaţie» - cum s-ar spune astăzi în limbajul jurnalistic. «Pentru întâia dată, - se citeşte în Faptele Apostolilor - ucenicii au luat numele de creştini în Antiohia».

Saul, care de acum prefera să fie chemat cu numele roman de Paul, şi Barnaba, mulţumiţi că au deschis drumul propovăduirii Evangheliei printre păgâni, s-au îndreptat către alte ţinuturi. Prima oprire a fost în Cipru, patria lui Barnaba, unde acesta a luat cu sine şi pe un văr mai tânăr, Marcu, viitorul evanghelist.

Aceasta a fost o altă alegere fericită; mai târziu, la începutul celei de a doua călătorii misionare, mai grea şi mai riscantă, tânărul s-a răzgândit: «Paul nu a considerat însă oportun să-şi schimbe programul şi a preferat să se despartă şi de Barnaba, care a rămas în Cipru împreună cu Ioan Marcu. »

Paul şi Barnaba au fost două personalităţi diferite care s-au completat una pe alta. La Listra, în Licaonia, unde a luat sfârşit prima călătorie misionară, pe când predica, Paul a observat pe un sărman olog. «Scoală-te şi umblă», îi spune Paul, şi minunea se împlineşte. «Văzând ceea ce a făcut Paul, mulţimea a început să strige: Zeii, cu chipuri de oameni, au coborât printre noi! Pe Barnaba îl numeau Jupiter şi pe Paul Mercur, deoarece era cel mai elocvent dintre ei doi».

Barnaba este considerat a fi autorul scrisorii pauline «Către Evrei», precum şi a unei alte cărţi numită Evanghelia lui Barnaba, astăzi pierdută.

Despre el nu se mai ştie nimic după despărţirea de Paul. Unele scrieri apocrife vorbesc despre o călătorie a lui la Roma şi despre moartea de martir la Salamina, în anul 70.

* * *

Unele nume pot avea mai multe înţelesuri, după cuvintele de la care se porneşte; este şi cazul supranumelui Barnaba.

Faptele Apostolilor au apropiat acest nume de expresie aramaică bar-nehămăh care înseamnă fiu al mângâierii, copil ce aduce mângâiere părinţilor.

Sfântul Ieronim, mare traducător al Bibliei, presupune că Barnaba este «bar-nabiah» = fiul profetului.

Savanţii de astăzi coboară în adâncul istoriei şi găsesc la babiloneni numele «bar-Nebo» - fiu al lui Nebo - Nebo fiind o zeitate babiloniană; acest zeu este menţionat în numele cunoscut Nabucodonosor, transcriere a Jui «Nabuku-durri - Usur» - «o, Nebo, apără frontierele noastre».

Apostolii au ales prima interpretare, şi Barnaba a confirmat supranumele ce i-a fost atribuit, aducând multă mângâiere Bisericii lui Hristos.

Traducere si adaptare după "Vieţile Sfinţilor" Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice Bucureşti

Vieţile Sfinţilor - Sfântul apostol Bartolomeu (sec. I) (24 august)

Noul Testament cuprinde patru liste cu numele Sfinţilor Apostoli. În toate apare Bartolomeu, Bar Tholmai, fiul lui Tholmai (în limba ebraică, "tholmai" înseamnă plug sau agricultură).

Sfântul Ioan nu menţionează numele de Bartolomeu, ci de Nathanael; cercetătorii sunt de acord că este vorba de aceeaşi persoană, cu două nume: Bartolomeu şi Natanael.

Apostolul Filip este cel care i l-a prezentat pe Mesia: "Am aflat că Acela despre care a scris Moise în lege şi Profeţi este Iisus din Nazaret". "Din Nazaret?" - răspunde Natanael. "Poate ieşi ceva bun din Nazaret?"

Natanael era din Cana, localitate situată la 14 km de Nazaret; şi este proverbial dispreţul pe care şi-l poartă satele învecinate între ele.

Învăţătorul, însă, a stabilit imediat o punte de legătură între el şi tânărul din Cana: "Iată un adevărat israelit în care nu este viclenie". Auzind această laudă, Natanael s-a arătat surprins: "De unde mă cunoşti tu?" Şi Iisus i-a răspuns: "Mai înainte să te cheme Filip, eu te-am văzut sub smochin". Ce s-a întâmplat sub acel smochin va rămâne pentru totdeauna un secret între sincerul cananean şi Mesia.

După această scurtă convorbire, Bartolomeu-Natanael şi-a exprimat adeziunea necondiţionată faţă de Hristos: "Învăţătorule, tu eşti Fiul lui Dumnezeu, tu eşti regele lui Israel " Dar Iisus îi spune: "Tu crezi pentru că ţi-am spus: «Te-am văzut sub smochin». Vei vedea lucruri şi mai mari decât acestea".

Natanael-Bartolomeu a văzut, de fapt, minunile săvârşite de învăţătorul, a ascultat mesajul său, a luat parte la suferinţele şi glorificarea lui Mesia, apoi a devenit propovăduitor al veştii celei Bune, acceptând cu acelaşi entuziasm urmările unei mărturisiri cu obligaţii atât de mari, şi totodată cu riscuri la fel de mari.

Despre activitatea sa apostolică nu avem amănunte sigure.

Lecturile Breviarului Roman se bazează pe o veche tradiţie arameană: Apostolul Bartolomeu, care era din Galilea, a ajuns în Iudea, ţinut ce i-a fost atribuit pentru evanghelizare atunci când s-au tras sorţii în vederea împărţirii lumii. A predicat popoarelor din acele părţi adevărul Domnului nostru Iisus Hristos, după Evanghelia Sfântului Matei.

După ce, în acele locuri, depunând eforturi mari şi înfruntând multe greutăţi, i-a convertit pe mulţi la Hristos, a trecut apoi în Armenia cea mare, unde i-a adus la credinţa creştină pe regele Polimiu şi pe soţia sa, şi încă douăsprezece cetăţi. Aceste convertiri au trezit o mare invidie în preoţii localnici, care au reuşit să-l înduplece în aşa măsură pe fratele regelui Polimiu, numit Astiage, încât acesta a dat porunca îngrozitoare să i se smulgă pielea lui Bartolomeu de viu şi apoi să i se taie capul.

Este posibil ca numele Bartolomeu şi Natanael să provină din despărţirea în două a expresiei: Nathanael bar Tholomai - Natanael, fiul lui Tolomai; Natanael înseamnă "darul lui Dumnezeu", şi se dădea copiilor aşteptaţi, doriţi de părinţi şi ceruţi prin rugăciune. Bartolomeu poate fi tradus prin "fiul brazdei", adică agricultor.

Creştinii au îndrăgit acest nume, ca şi numele celorlalţi apostoli, dar, cu timpul, l-au folosit tot mai rar. Numele personal Bartolomeu are şi o formă veche: Vartolomei; în alte limbi, se întâlnesc formele: Bartholomaeus, Bartolomeo, Bartolo, Bertalan şi hipocoristicele: Mäus-Meus, Bartal, Barto, Bartok, Bera, Berta, Bart.

Numele Sfântului Bartolomeu aminteşte evenimentul trist din noaptea de 23 spre 24 august 1572, noaptea Sfântului Bartolomeu, când interese politice îmbrăcate în haina credinţei au dus la o mare vărsare de sânge.

Sfântul apostol Bartolomeu ne aminteşte că împărăţia iubirii lui Hristos nu se răspândeşte, nici nu se apără cu armele, ci doar cu dăruirea propriei vieţi lui Hristos.

Traducere si adaptare după "Vieţile Sfinţilor" Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice Bucureşti

Sfântul Barnaba (sec. I)

“Glasul tainic al duhului l-a scos pe Sfântul Barnaba din Biserica credincioşilor lui Hristos, l-a asociat lui Paul şi colegiului apostolilor, poruncindu-i să vestească adevărul evangheliei, pentru ca răscumpărarea şi mântuirea să fie predicată tuturor popoarelor.” [1]

Cunoştinţele pe care le avem despre Barnaba provin aproape în întregime din Faptele Apostolilor. El s-a născut în Cipru, dar trăia la Ierusalim, unde îmbrăţişase creştinismul, devenind unul dintre cei mai înflăcăraţi creştini din comunitate. El îşi vânduse bunurile şi câştigul l-a pus la picioarele apostolilor.

Primul apostol între păgâni

Când Evanghelia a început să se răspândească în oraşul Antiohia, apostolii l-au trimis acolo pe Barnaba. Într-un oraş aşa de important, nu numai ca centru comercial, dar şi ca sediu al trimisului imperial, era necesar un responsabil care să unească darurile fidelităţii faţă de credinţa apostolică şi al cunoaşterii culturii eleniste. Barnaba avea aceste două calităţi şi, pentru aceasta, a fost primit bine de comunitatea creştină doritoare să fie instruită după modelul aceleia de la Ierusalim. În acest loc, pentru prima dată, cei care îl urmau pe Hristos au primit numele de creştini.

---

[1] *Din Prefaţa Misalului propriu barnabiţilor.*

Barnaba trebuia să vegheze ca intrarea în Biserică a numeroşilor credincioşi proveniţi din păgânism să nu altereze puritatea credinţei. Era dificil pentru iudeo-creştini să înţeleagă cum ar fi putut păgânii să treacă la creştinism fără ca mai întâi să se supună prescripţiilor Legii lui Moise, chiar dacă Petru le vorbise clar despre acest lucru după convertirea centurionului Corneliu.

Apărător şi discipol al lui Paul

Când Barnaba a aflat că Paul din Tars s-a convertit pe drumul Damascului şi că de câţiva ani trăia retras în cetatea sa natală, a mers să-l caute şi l-a invitat la Antiohia pentru a da mărturie înaintea tuturor despre învierea Domnului. Paul a acceptat invitaţia şi a vorbit aşa cum numai el ştia să o facă.

Barnaba a fost primul care a recunoscut că Paul, prin experienţa personală avută în întâlnirea cu Cel Înviat, era un apostol în sensul deplin al cuvântului şi a voit să-l conducă la Ierusalim pentru a-l prezenta celorlalţi apostoli şi pentru a apăra linia adoptată de Biserica din Antiohia, admiţând în sânul ei convertiţi din păgânism, fără să-i supună circumciziunii sau altor practici depăşite de acum de legea nouă a Evangheliei.

Preţuirea de care se bucura Barnaba în faţa apostolilor şi a bătrânilor a alungat puţin din îndoiala pe care unii o aveau încă în privinţa convertirii lui Paul.

La întoarcerea la Antiohia, cei doi au întreprins prima mare călătorie, luându-l cu ei şi pe Ioan Marcu, nepotul lui Barnaba, încă tânăr, dar martor al pătimirii şi învierii Domnului. După primele eforturi apostolice din insula Cipru, Marcu nu a mai voit să-i urmeze şi s-a întors, în timp ce Paul şi Barnaba au continuat evanghelizarea prin diferitele oraşe din Asia Mică, ridicând pretutindeni comunităţi creştine nu numai între iudei, dar şi între păgâni.

Un fapt curios se petrece cu ei în orăşelul Listra, din Licaonia. După o vindecare miraculoasă făcută de Paul în favoarea unui om paralizat de picioare, populaţia păgână s-a convins că Paul ar fi Mercur şi Barnaba, Zeus, şi au pregătit pentru ei un sacrificiu după toate regulile lor ceremoniale. Mult efort le-a trebuit celor doi ca să risipească echivocul şi să le explice cetăţenilor că ei erau purtătorii unei Veşti Noi nu din partea lui Zeus, ci din partea lui Isus, Fiul unic al adevăratului Dumnezeu.

Întorşi la Antiohia, au găsit comunitatea tulburată. În absenţa lor, veniseră unii de la Ierusalim, predicând că cine nu se supune circumciziunii nu se putea mântui.

Astfel, toată munca lui Paul şi Barnaba fusese zadarnică. Aceştia şi-au apărat munca lor, şi comunitatea i-a ales împreună cu alţii pentru a merge la Ierusalim să-i consulte pe apostoli.

Controversa a adus şi oportunitatea de a convoca ceea ce este numit primul Conciliu al Bisericii. Discuţia a avut un rezultat favorabil libertăţii evanghelice şi eliberarea de practicile iudaice. Biserica apostolică avea de acum în faţă evanghelizarea lumii întregi şi ieşea din îngustele hotare ale Palestinei.

Paul şi Barnaba s-au întors la Antiohia însoţiţi de Sila şi de Iuda, doi bătrâni ai comunităţii din Ierusalim, şi împreună i-au informat pe antioheni. Pentru toţi a fost ca o eliberare de un coşmar, întrucât controversa se prelungise destul de mult.

Paul şi Barnaba puteau acum să-şi reia călătoriile pentru a confirma comunităţile întemeiate în Cipru şi în Asia Mică. Barnaba voia să-l ia cu sine din nou pe Ioan Marcu, dar Paul, de teamă ca acesta să nu dea înapoi din nou la greu, nu a voit. Din acest moment, cei doi mari prieteni s-au separat: Barnaba şi Ioan Marcu s-au dus în Cipru, în timp ce Paul s-a îndreptat spre comunităţile din Asia.

Autorul cărţii Faptele Apostolilor, din acest moment, prezintă numai istoria lui Paul. Barnaba era la Antiohia când Paul a trebuit să-i facă cunoscut lui Petru lipsa de consecvenţă a comportamentului său, nefrecventând casele creştinilor proveniţi din lumea păgână de teama iudaizanţilor. Petru şi Barnaba au recunoscut că o atare conduită putea să-i deruteze pe creştini şi au acceptat cu umilinţă observaţia lui Paul.

Ce s-a întâmplat apoi cu Barnaba? Conform unei tradiţii din secolul al V-lea, considerată ca verosimilă, el ar fi fost martirizat la Salamina de iudaizanţii proveniţi din Siria, preocupaţi de numeroasele convertiri de la păgânism, pe care sfântul le opera în acel ţinut, fără să-i supună normelor legii mozaice.

Sfântul Bartolomeu (sec. I)

"Filozofii, regii, putem spune, chiar lumea întreagă, care se pierde în mii de probleme, nu pot nici măcar să-şi imagineze ceea ce au putut face păcătoşii publici şi pescarii cu harul lui Dumnezeu" [2].

Chiar dacă istoria oamenilor nu ne oferă informaţii importante în ceea ce priveşte majoritatea apostolilor, veneraţia Bisericii pentru fiecare dintre ei a fost întotdeauna mare. Ei, în realitate, prin asentimentul liber şi plin de iubire, i-au permis mai întâi lui Iisus să retrăiască şi să transplanteze în colegiul apostolic viaţa Treimii şi apoi să o răspândească în lume.

Bartolomeu înseamnă fiul lui Tolmai, în timp ce adevăratul său nume era Natanael. Era originar din Cana Galileii.

Întâlnirea sa cu Iisus este relatată în Evanghelia după Ioan (1,45-51). La invitaţia lui Filip de a-l urma pe Iisus din Nazaret, în care el l-a recunoscut pe Mesia cel mult aşteptat, Natanael a răspuns că din Nazaret nu se putea aştepta nimic bun. Prietenul, însă, nu l-a lăsat în pace, lansându-i sfidarea de a merge să-l vadă cu proprii săi ochi. Natanael s-a hotărât să facă acest lucru mai mult pentru a-i face plăcere lui Filip decât în speranţa că va descoperi ceva important, dar, o dată aflat în faţa Maestrului, s-a simţit apostrofat: "Iată un adevărat izraelit în care nu este prefăcătorie".

---

[2] *Ioan Gură de Aur, Omilii 4, 4: PG 61, 36.*

Relatarea evanghelică continuă: “Natanael l-a întrebat: “De unde mă cunoşti?” Şi Iisus i-a răspuns: “Mai înainte ca Filip să te cheme, eu te-am văzut pe când erai sub smochin”. I-a replicat Natanael: “Învăţătorule, tu eşti Fiul lui Dumnezeu, tu eşti regele lui Israel!” I-a răspuns atunci Iisus: “Pentru că ţi-am spus că te-am văzut sub un smochin, crezi? Vei vedea lucruri şi mai mari!” Apoi, i-a spus: “Adevăr, adevăr îţi spun: vei vedea cerurile deschise şi pe îngerii lui Dumnezeu urcând şi coborând deasupra Fiului Omului”“.

Din acea zi, Natanael a fost credincios Învăţătorului şi a fost ales să facă parte din rândul celor doisprezece.

După Rusalii, unele tradiţii îl prezintă ca apostol al Nordului Indiei şi până în Arabia Felix, actualul ...emen; altele situează apostolatul său în Mesopotamia, în Licaonia, în Frigia şi, în fine, în Armenia, unde l-ar fi convertit pe regele Polimiu şi ar fi fost apoi jupuit de viu, conform unei legende persane.

Rămăşiţele sale pământeşti vor călători mult: din Armenia în insula Lipari, la Benevento şi, în sfârşit, la Roma, în timp ce capul său este venerat la Frankfurt pe Main.

Liturgia ambroziană îl celebrează cu aceste cuvinte: “Apostolul Bartolomeu, urmând exemplul glorios al lui Hristos, nu a ezitat, din iubire, să-şi verse propriul sânge. Prin triumful admirabil al martiriului său, ne transmite mare speranţă în biruinţa noastră” [3]

[3] *MA II, 1244.*

Orthodoxwiki - Apostolul Bartolomeu

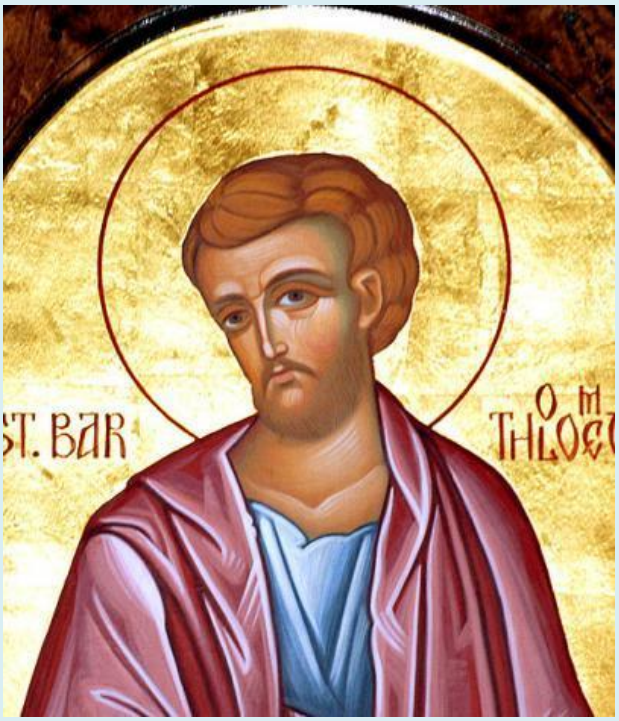

Sfântul, slăvitul şi mult-lăudatul apostol Bartolomeu, cunoscut şi sub numele de Natanael, a fost unul din cei doisprezece apostoli. Este pomenit în Evangheliile sinoptice şi în Fapte. Prăznuirea lui se face în 11 iunie (împreună cu Sfântul apostol Barnaba) şi în 25 august (mutarea moaştelor sale).

Viaţa

După Înălţarea Domnului, Bartolomeu a propovăduit în Asia împreună cu apostolul Filip, cu sora lui Filip, Mariana şi cu apostolul Ioan. Mai târziu a propovăduit în India şi în Armenia unde a fost martirizat.

Înainte de a merge în India, el a fost crucificat cu capul în jos în Hierapolis împreună cu apostolul Filip pentru că au omorât un şarpe uriaş pe care oamenii îl adorau şi pentru că a vindecat mulţi bolnavi prin rugăciunile sale. El a fost dat jos de pe cruce în timpul unui mare cutremur pentru că oamenii au crezut că Dumnezeu îi judecă; Sfântul Filip murise deja.

Apoi, el a mers în India, a tradus Evanghelia după Matei şi a vindecat-o pe fiica regelui Armeniei de demenţă; dar invidiosul frate al regelui l-a crucificat, jupuit şi apoi i-a tăiat capul.

Creştinii i-au îngropat trupul, dar datorită minunilor care se întâmplau lângă aceste moaşte, păgânii au aruncat sicriul său în mare. Sicriul a ajuns în insula Lipara unde episcopul Agaton - care-l cunoscuse într-o vedenie, în timp ce dormea - l-a înmormântat într-o biserică.

Sfântul Bartolomeu i-a apărut Sfântului Iosif imnograful şi l-a binecuvântat să fie capabil să cânte imnuri de credinţă, spunându-i: "Apa înţelepciunii să curgă peste limba ta!"

De asemenea, el i-a apărut împăratului Anastasius (491-518) şi i-a spus că va ocroti oraşul nou construit Dara.

Ulterior, moaştele sale au fost transferate la Roma unde minunile au continuat.

Imnografie

Tropar (glasul al 3-lea): Sfinţilor apostoli Vartolomeu şi Varnava, rugaţi pe milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

Condac (glasul al 4-lea):Arătatu-te-ai mare soare Bisericii, cu strălucirile învăţăturilor şi ale înfricoşatelor minuni, la lumină povăţuind pe cei ce te cinstesc pe tine, Vartolomee, apostole al Domnului.

Iconografie

Dionisie din Furna arată Sfântul apostol Bartolomeu se zugrăveşte sub chipul unui tânăr, cu început de barbă (Erminia picturii bizantine, ed. Sophia, Bucureşti, 2000, p. 149).

Izvoare:
Sfântul Nicolae Velimirovici, Proloagele de la Ohrida

Legături externe
Apostolul Bartolomeu din cei Doisprezece (OCA)
Întoarcerea moaştelor Sfântului Apostol Bartolomeu de la Anastasiopolis la Lipari (OCA)
Bartolomeu şi Barnaba, Sfinţii Apostoli (GOARCH)
Întoarcerea moaştelor lui Bartolomeu, Gloriosul Apostol (GOARCH)
Martirajul Sfântului şi Gloriosului Apostol Bartolomeu din Părinţi Pre-Nicenieni în Biblioteca Eterică Clasică Creştină

Orthodoxwiki - Apostolul Barnaba

Sfântul, slăvitul și întru tot lăudatul apostol Barnaba sau Varnava (gr. Barnabas) a fost unul dintre cei șaptezeci de apostoli și însoțitorul Sfântului apostol Pavel în unele din călătoriile sale misionare. Este pomenit în mai multe rânduri în Faptele Apostolilor și în două din epistolele Sfântului apostol Pavel, Galateni și II Corinteni. Prăznuirea lui se face pe 11 iunie.

Viața

Barnaba s-a născut într-o familie bogată din tribul lui Levi. Originar din Cipru, cel ce avea să devină mai târziu unul din cei șaptezeci de apostoli a studiat cu Saul (mai târziu Sfântul apostol Pavel) sub îndrumarea lui Gamaliel. La naștere a primit numele de Iosif, dar apostolii îl strigau Barnaba (fiul consolării - FA 4, 36: „Iar Iosif, cel numit de apostoli Barnaba (care se tâlcuiește fiul mângâierii), un levit, născut în Cipru”) pentru că avea darul de a alina sufletele oamenilor.

Sfântul Barnaba este cel care l-a introdus pe Sfântul apostol Pavel celorlalți apostoli după convertirea sa și a jucat un rol important în raporturile dintre comunitatea din Ierusalim și cea din Antiohia.

Sfântul Barnaba a fost, probabil, primul care a propovăduit în Roma și Milano.

El a fost martirizat de către evrei în insula Cipru și a fost înmormântat de către Sfântul Marcu.

Mulți bolnavi și-au găsit vindecarea la mormântul lui, al cărui loc a rămas necunoscut până la cel de-al IV-lea Sinod Ecumenic, în anul 451, când Sfântul i-a apărut arhiepiscopului Anthemius în vis dezvăluindu-i locul.

Se crede că această apariție și găsirea moaștelor făcătoare de minuni ale Sfântului Barnaba este ceea ce a oprit Patriarhia Antiohiei să înglobeze Ciprul în jurisdicția sa și de atunci această Biserică din Cipru, de origine apostolică, este autocefală.

Imnografie

Tropar (glasul al 3-lea): Sfinților apostoli Bartolomeu și Barnaba, rugați pe milostivul Dumnezeu ca să dăruiască iertare de greșeli sufletelor noastre.

Condac (glasul al 3-lea): Slujitor prea adevărat al Domnului ai fost și din apostolii cei șaptezeci te-ai arătat întâi și ai luminat împreună cu Pavel propovăduirea ta, tuturor vestind pe Hristos Mărturisitorul. Pentru aceasta cu cântări, dumnezeiască pomenirea ta, Varnava, săvârșim.

Iconografie

Erminia lui Dionisie din Furna (ed. Sophia, București, 2000, pp. 150, 207) arată că Sfântul apostol Varnava, episcop al Mediolanului (Milano) trebuie zugrăvit ca un bărbat pe jumătate cărunt, având barbă lungă. Iar pentru zugrăvirea martiriului său, Dionisie amintește că Sfântul apostol a fost omorât cu pietre.

Surse:
en:Apostle Barnabas
Sfântul Nicolae Velimirovici, Proloagele de la Ohrida
Xavier Léon-Dufour, Dictionnaire du Nouveau Testament, Ed. du Seuil, Paris, 1975, p. 140

Teodor Danalache - Mormântul Sfântului apostol Barnaba – Salamina

Sfântul Barnaba este un sfânt cipriot, mormântul acestuia găsindu-se la mică distanţă de Salamina, în Cipru. Sfântul a predicat Evanghelia în Cipru, alături de Marcu, şi a fost omorât de către evrei, în urma unei predici care a convertit mulţime de oameni la credinţa creştină.

Barnaba a fost martirizat de către evrei, în insula Cipru, fiind mai apoi luat într-ascuns şi înmormântat de către Sfântul evanghelist Marcu. Mulţi creştini au găsit vindecare şi mângâiere la mormântul său, care a rămas necunoscut până în vremea celui de-al patrulea Sinod Ecumenic, în anul 451, când sfântul i-a apărut, în vis, episcopului Anthemius, dezvăluindu-i locul exact.

Se crede că această minune (aflarea moaştelor Sfântului) este ceea cea a oprit Patriarhia Antiohiei să cuprindă insula Cipru sub jurisdicţia ei, astfel rămânând de origine apostolică şi autocefală.

Sfântul apostol Barnaba din Salamina

Sfântul Barnaba este un sfânt cipriot. Acest sfânt ucenic al Domnului a fost cinstit de către locuitorii insulei Cipru încă din secolul al V-lea, el fiind considerat întemeietorul Bisericii Autocefale locale. Părticele din moaştele sale, aflate la acea vreme în Salamina, au fost aduse în insulă odată cu declararea autonomiei Bisericii Cipriote.

Astăzi, părticele din Sfintele sale moaşte se află în Mănăstirea Kykkos şi în Mănăstirea Machairas.

Potrivit Noului Testament, Barnaba nu a aparţinut grupului celor 12 apostoli ai lui Hristos, ci grupului celor 70 de ucenici ai Mântuitorului. La începuturile creştinismului, toţi cei ce răspândeau "Vestea cea bună" erau numiţi cu numele de "apostoli". Acest lucru explică faptul că toţi cei 70 erau numiţi "apostoli", mai târziu doar făcându-se distincţie între cei 12 ucenici foarte apropiaţi ai lui Hristos şi ceilalţi.

Sfântul Barnaba s-a născut în Salamina. La vreme, sfântul l-a însoţit pe apostolul Pavel în călătoriile sale misionare prin Cipru şi Asia Mică. Cei doi s-au despărţit în momentul în care apostolul Pavel nu a fost de acord să vină cu ei şi vărul lui Barnaba, Ioan Marcu. Împreună cu vărul său, Barnaba a început a predica Evanghelia în Cipru.

Moartea martirică a Sfântului Barnaba, petrecută în jurul anului 57, este cinstită anual, la data de 11 iunie.

În anul 57, datorită revoltei comunităţii evreieşti din Salamis, în urma predicii sfântului, Barnaba a fost scos din sinagogă şi bătut crunt, până la moarte. Aşezându-i trupul într-o pânză albă, evreii l-au ascuns pe Sfântul Barnaba într-o cameră dosnică, până la un moment oportun pentru a-l arunca în apele mării.

Apostolul Marcu, care fusese martor al martiriului său, dimpreună cu alţi câţiva sclavi convertiţi la credinţa creştină, au luat într-ascuns trupul sfântului şi l-au îngropat după obicei, într-un vechi mormânt, sub un copac bătrân din vestul Salaminei. Pe pieptul sfântului, vărul său a aşezat Evanghelia lui Matei, copiată de către Barnaba.

Strajnit urmăriţi de evrei, prietenii Sfântului Barnaba au fugit în Nicosia, iar de acolo în Alexandria Egiptului.

Vreme de mai bine de 400 de ani, moaştele Sfântului Barnaba, cât şi Mormântul său, au rămas neştiute de nimeni.

Sfântul Barnaba din Cipru este unul dintre sfinţii trecuţi şi în Sinaxarul din Constantinopol. În ziua praznicului acestuia, se săvârşeşte Sfânta Liturghie, în Biserica Sfântul Petru, de lângă Catedrala Sfânta Sofia (Constantinopol, Istanbul). Sfântul Barnaba este inclus şi în calendarul eclezial al Bisericii Apusene.

Mormântul Sfântului apostol Barnaba

În anul 115, o revoltă a evreilor din Cipru, împotriva Imperiului Roman, a dus la mari schimbări sociale şi politice în insulă. Sub conducerea lui Artemion, evreii din Cipru au măcelărit mai bine de 240.000 de împreună vieţuitori ai insulei. Această revoltă sângeroasă a dus la o urmare firească: au fost nevoie de mai multe secole până ce i s-a mai dat voie unui evreu să păşească pe insulă. Partea folositoare a expulzării radicale a evreilor din insulă a fost aceea că, din acest moment, creştinii se puteau exprima liber şi fără teamă.

În anul 488, patriarhul monofizit de Antiohia, Petru a venit în Constantinopol, spre a cere dreptul de jurisdicţie asupra insulei Cipru, de la împăratul Zenon. Acesta susţinea propovăduirea creştinismului în Cipru de către antiohieni. Episcopul Anthemios din Salamina, mitropolitul Ciprului, a fost chemat la Constantinopol, spre a discuta problema jurisdicţiei. Ciprioţii ştiau cu toţii că au un creştinism apostolic, fundamentat pe persoana Sfântului Barnaba, însă nici o davadă nu există în acest sens.

După ce Anthemios a ajuns în Constantinopol, el a început să aibe un vis minunat, acelaşi în trei nopţi la rând. Sfântul Barnaba i-a apărut episcopului, în vis, şi i-a vorbit despre copacul cel bătrân, sub care se află Mormântul său, cel uitat de toţi.

Întors în insulă, episcopul a găsit Sfintele lui moaşte, aşezate în mormânt, exact în locul indicat de către sfânt în vis. Pe piept, sfântul avea o Evanghelie după Matei.

Mormântul Sfântului Barnaba constă în două camere subterane, săpate în piatră şi rânduite să păstreze trupurile a şase oameni adormiţi în Domnul.

Teodor Lector, un istoric al vremii, mărturiseşte cum episcopul a luat moaştele Sfântului Barnaba şi Evanghelia, şi le-a dus împăratului Zenon, care le-a primit cu mare bucurie, el îmbrăcând Evanghelia în aur şi pietre scumpe.

Petru al Antiohiei a fost imediat trimis acasă, după ce Patriarhul Acachie de Constantinopol a întrunit un sinod în privinţa hotărârii independenţei Bisericii din Cipru, iar episcopul Anthemios a fost ridicat la rangul de arhiepiscop al Ciprului.

În jurul anului 488, pe locul în care a fost descoperit mormântul sfântului, în regiunea Famagusta, a fost ridicată o mănăstire închinată lui, cu ajutorul împăratului Zenon şi a altor oameni înstăriţi de la curtea imperială. Deşi Evanghelia găsită în mormânt a rămas la Constantinopol, moaştele Sfântului Barnaba au fost adusă înapoi, în insula Cipru.

Biserica sfântului a fost distrusă de către arabi, undeva prin secolul al VII-lea, însă ea a fost reconstruită puţin mai târziu. Actuala biserică şi mănăstire a Sfântului Barnaba datează din anul 1756, o parte dintre pietrele folosite la ridicarea bisericii făcând parte din ruinele celei vechi. Independenţa Bisericii Ortodoxe din Cipru a fost confirmată de Sinodul Trualn, ţinut în Constantinopol, în anul 692.

Mănăstirea Sfântului Barnaba este foarte greu de găsit în mărturiile istoriei. Astfel, dintre puţinele surse ce vorbesc despre aceasta, o amintim pe următoarea: în anul 1735, monahul rus Basil Grigorovich Barsky a vizitat mănăstirea, amintind de ea în jurnalul lui de călătorie. Această biserică a lui Anthemios există încă în momentul în care monahul rus Basil Grigorovich Barsky a vizitat această mănăstire.

În apropierea bisericii se află Mormântul Sfântului Barnaba, alături de vechi fragmente de frescă. Iniţial, Sfântul Barnaba a fost înmormântat în absida basilicii ridicate de către arhiepiscopul cipriot Anthemios, special în acest scop. Astăzi, deasupra criptei în care a fost îngropat trupul sfântului, se află o micuţă capelă. În interiorul gol al acesteia, rândunicile şi-au făcut mulţime de cuiburi.

Chipul Sfântului Barnaba este zugrăvit, încă din acele vremuri, în cel puţin nouă biserici din Cipru: cele mai vechi reprezentări sunt cele din Biserica Asinou (1105-

1106) şi din Biserica Lagoudera. Atât în frescele din Asinou, cât şi în cele din Pera Chorio, care datează şi ele din secolul al XII-lea, Sfinţii Barnaba şi Epifanie sunt reprezentaţi în plin centrul absidei.

Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Caracalu

În Mănăstirea Caracalu se păstrează o părticică din lemnul Sfintei Cruci, Capul Sfântului apostol Bartolomeu, părţi din capetele Sfinţilor Mercurie şi Hristofor, mâna dreaptă a Sfântului Teodor Stratilat, care răspândeşte o negrăită mireasmă. De asemenea, se mai păstrează aici părţi din moaştele Sfinţilor: Ioan cel milostiv, Ioan Botezătorul, Haralambie, Orest, Averchie şi Cuviosul nou mucenic Ghedeon.

Biblioteca mănăstirii cuprinde 279 de manuscrise, din care 47 sunt pe pergament. Cel mai vechi manuscris este din secolul al IX-lea. În arhiva mănăstirii se păstrează documente, hrisoave şi firmane turceşti.

De asemenea, în iconofilachionul mănăstirii se păstrează o serie de icoane vechi cu o deosebită valoare istorică si artistică.

Basilica di San Bartolomeo all'Isola - Acasă la Sfântul apostol Bartolomeu în Roma

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

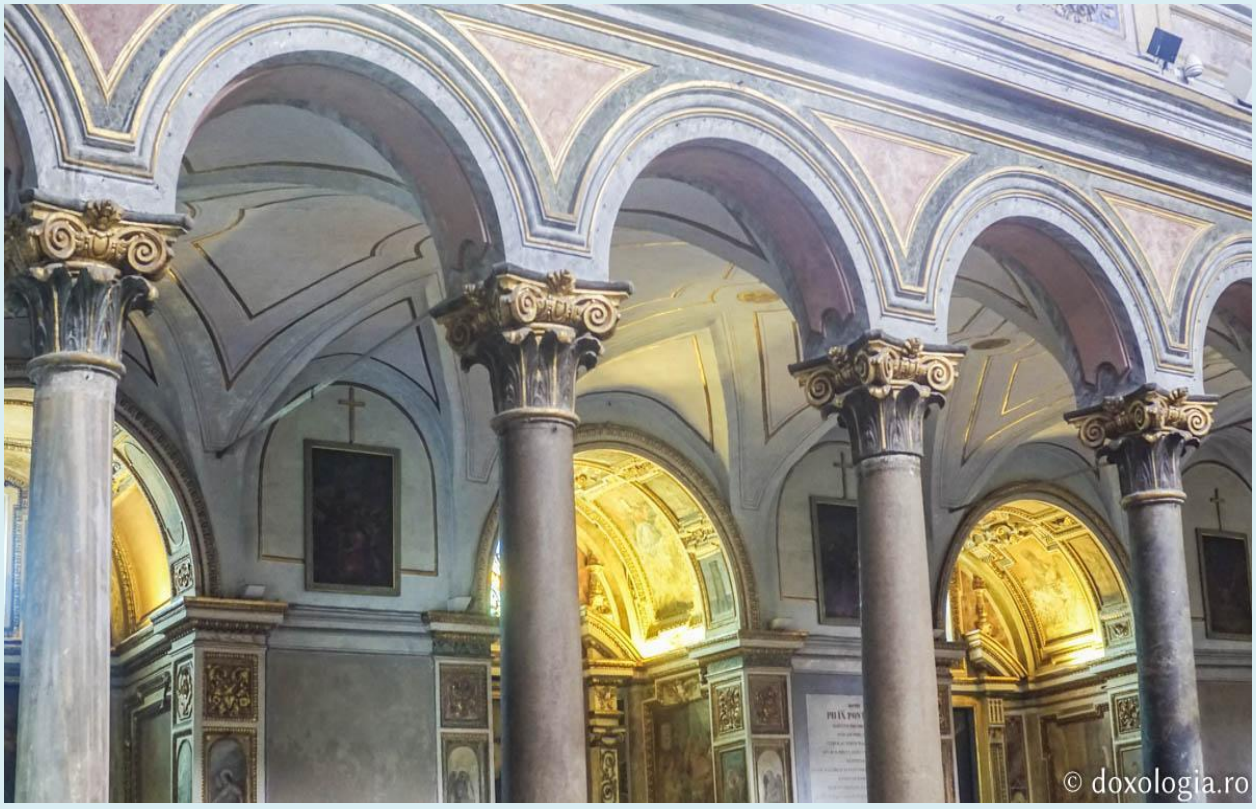
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

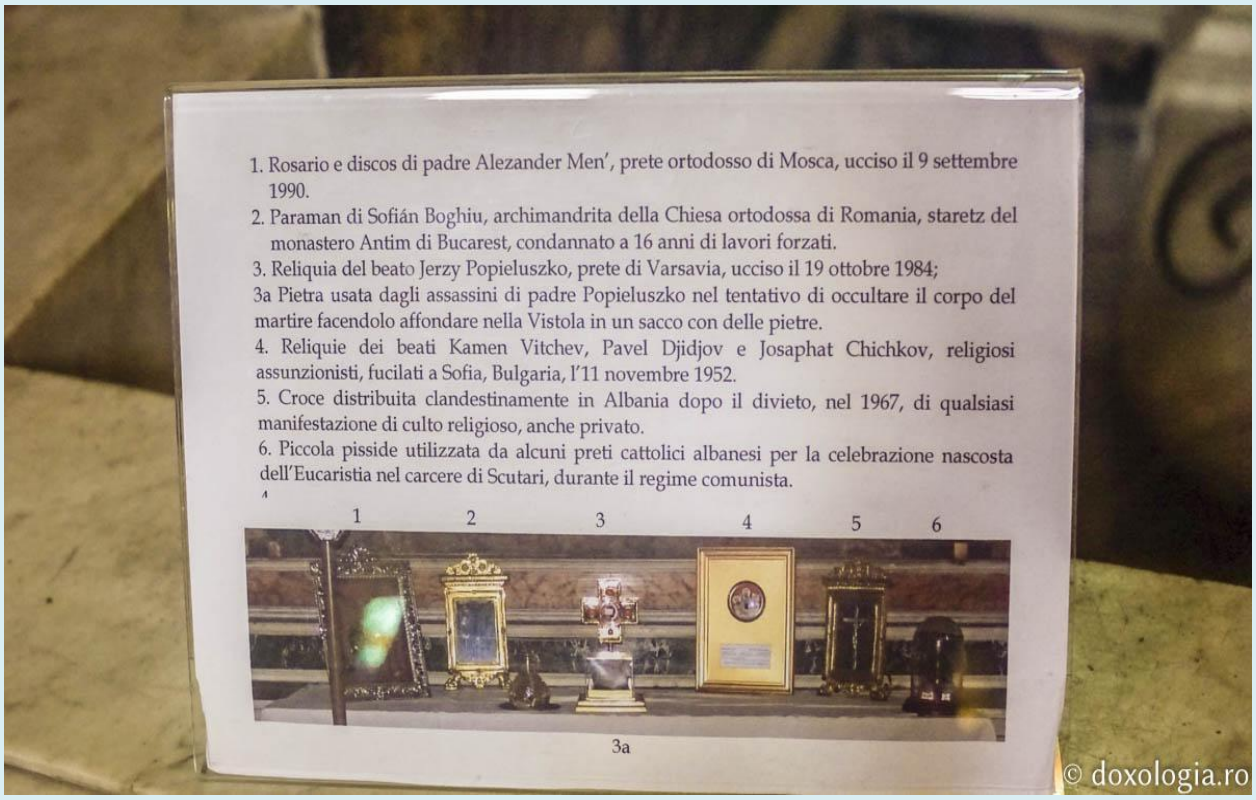
1. Rosario e discos di padre Alezander Men', prete ortodosso di Mosca, ucciso il 9 settembre 1990.
2. Paraman di Sofián Boghiu, archimandrita della Chiesa ortodossa di Romania, staretz del monastero Antim di Bucarest, condannato a 16 anni di lavori forzati.
3. Reliquia del beato Jerzy Popieluszko, prete di Varsavia, ucciso il 19 ottobre 1984;
3a Pietra usata dagli assassini di padre Popieluszko nel tentativo di occultare il corpo del martire facendolo affondare nella Vistola in un sacco con delle pietre.
4. Reliquie dei beati Kamen Vitchev, Pavel Djidjov e Josaphat Chichkov, religiosi assunzionisti, fucilati a Sofia, Bulgaria, l'11 novembre 1952.
5. Croce distribuita clandestinamente in Albania dopo il divieto, nel 1967, di qualsiasi manifestazione di culto religioso, anche privato.
6. Piccola pisside utilizzata da alcuni preti cattolici albanesi per la celebrazione nascosta dell'Eucaristia nel carcere di Scutari, durante il regime comunista.
1 2 3 4 5 6
3a
© doxologia.ro

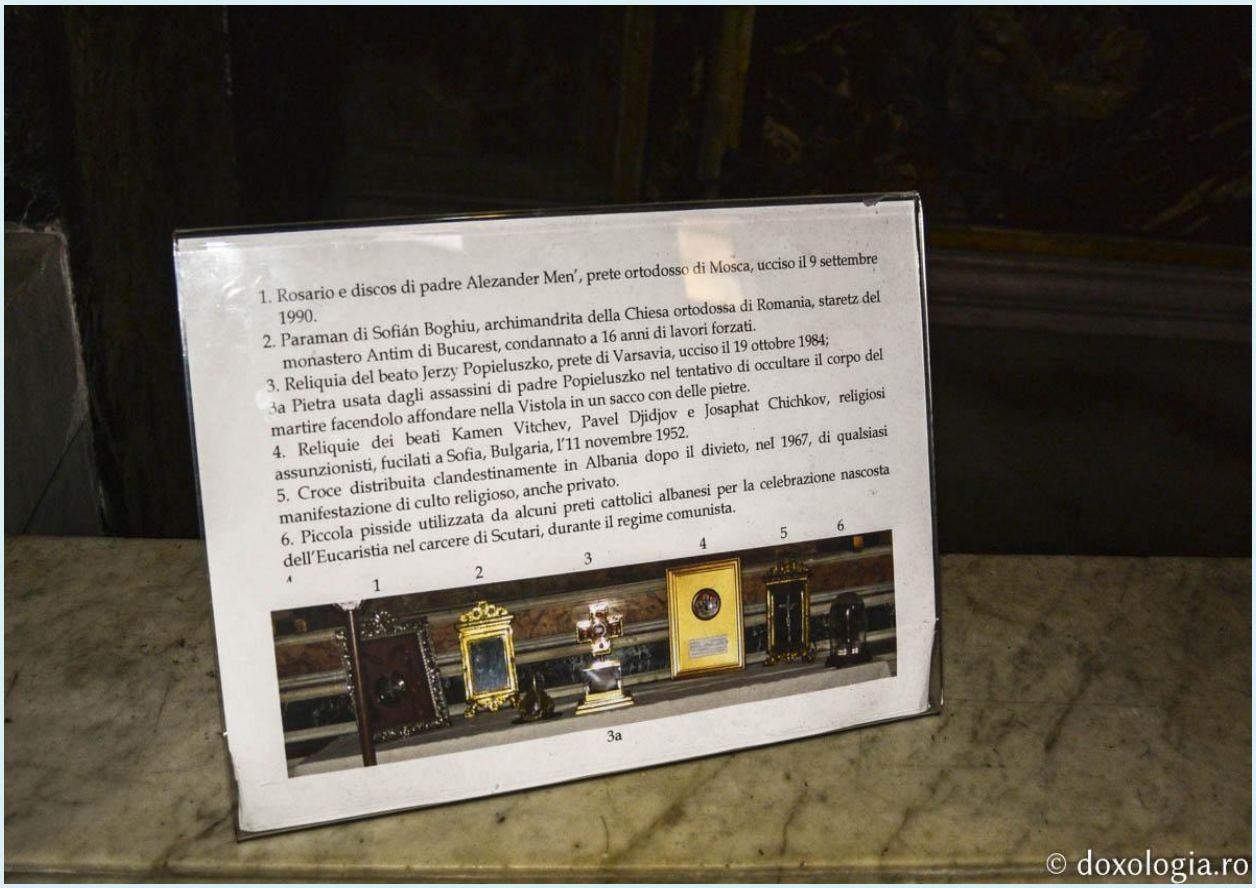
1. Rosario e discos di padre Alezander Men', prete ortodosso di Mosca, ucciso il 9 settembre 1990.
2. Paraman di Sofián Boghiu, archimandrita della Chiesa ortodossa di Romania, staretz del monastero Antim di Bucarest, condannato a 16 anni di lavori forzati.
3. Reliquia del beato Jerzy Popieluszko, prete di Varsavia, ucciso il 19 ottobre 1984;
3a Pietra usata dagli assassini di padre Popieluszko nel tentativo di occultare il corpo del martire facendolo affondare nella Vistola in un sacco con delle pietre.
4. Reliquie dei beati Kamen Vitchev, Pavel Djidjov e Josaphat Chichkov, religiosi assunzionisti, fucilati a Sofia, Bulgaria, l'11 novembre 1952.
5. Croce distribuita clandestinamente in Albania dopo il divieto, nel 1967, di qualsiasi manifestazione di culto religioso, anche privato.
6. Piccola pisside utilizzata da alcuni preti cattolici albanesi per la celebrazione nascosta dell'Eucaristia nel carcere di Scutari, durante il regime comunista.
1
2
3
4
5
6
3a
© doxologia.ro

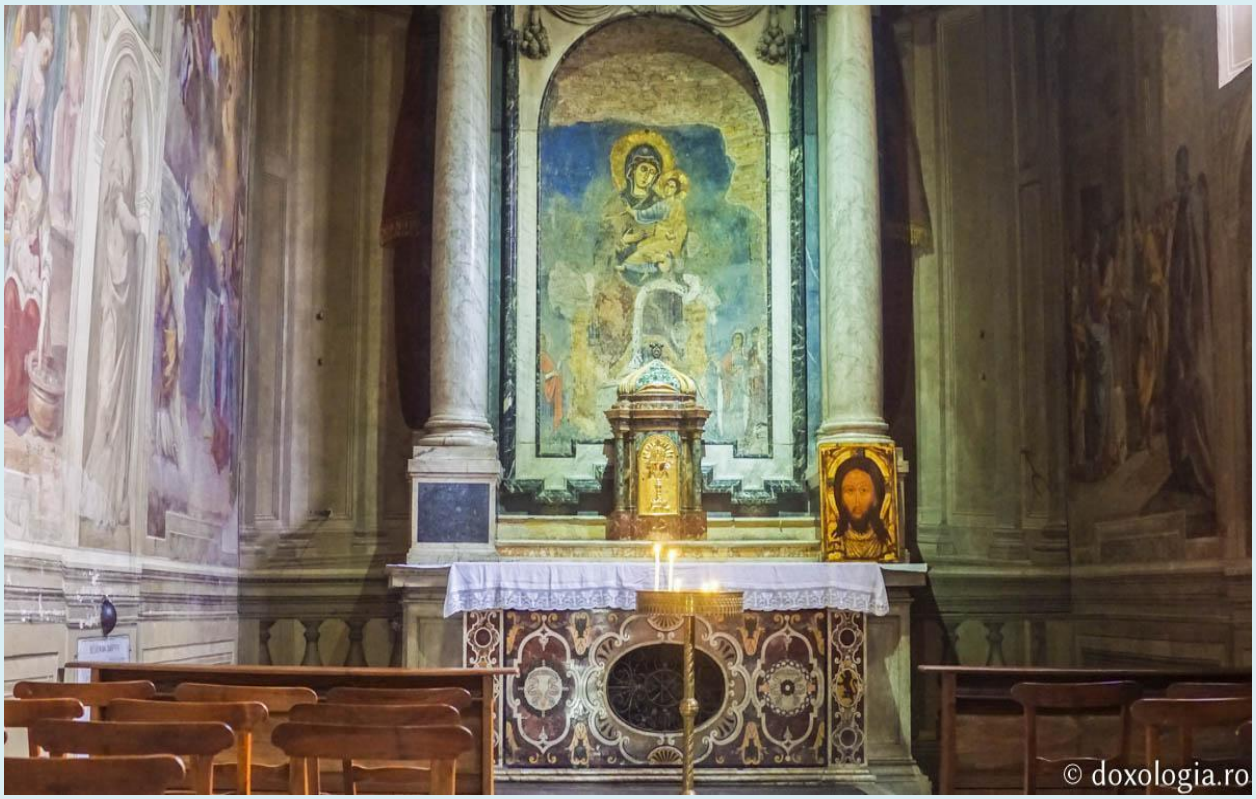
© doxologia.ro

© doxologia.ro

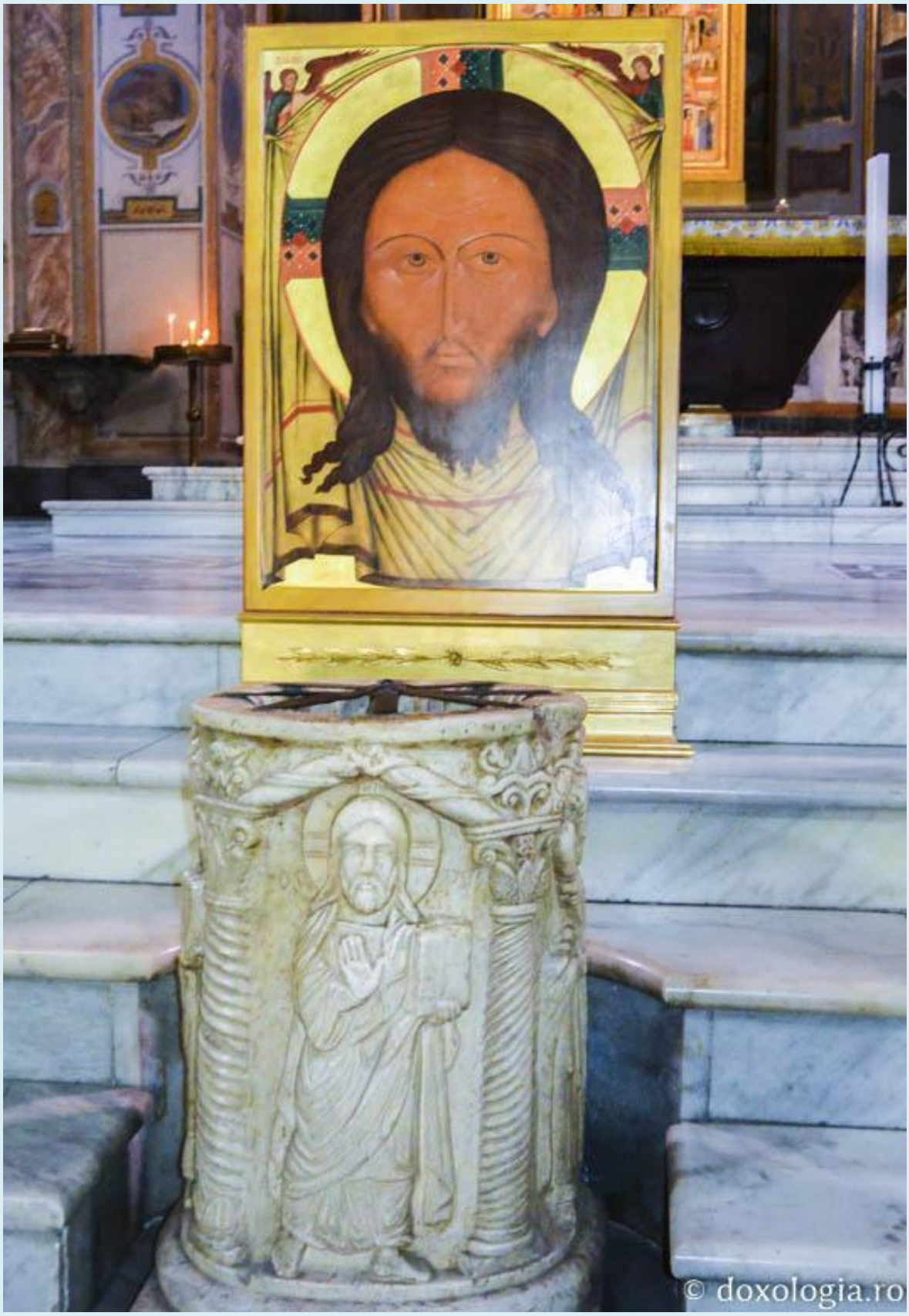
© doxologia.ro

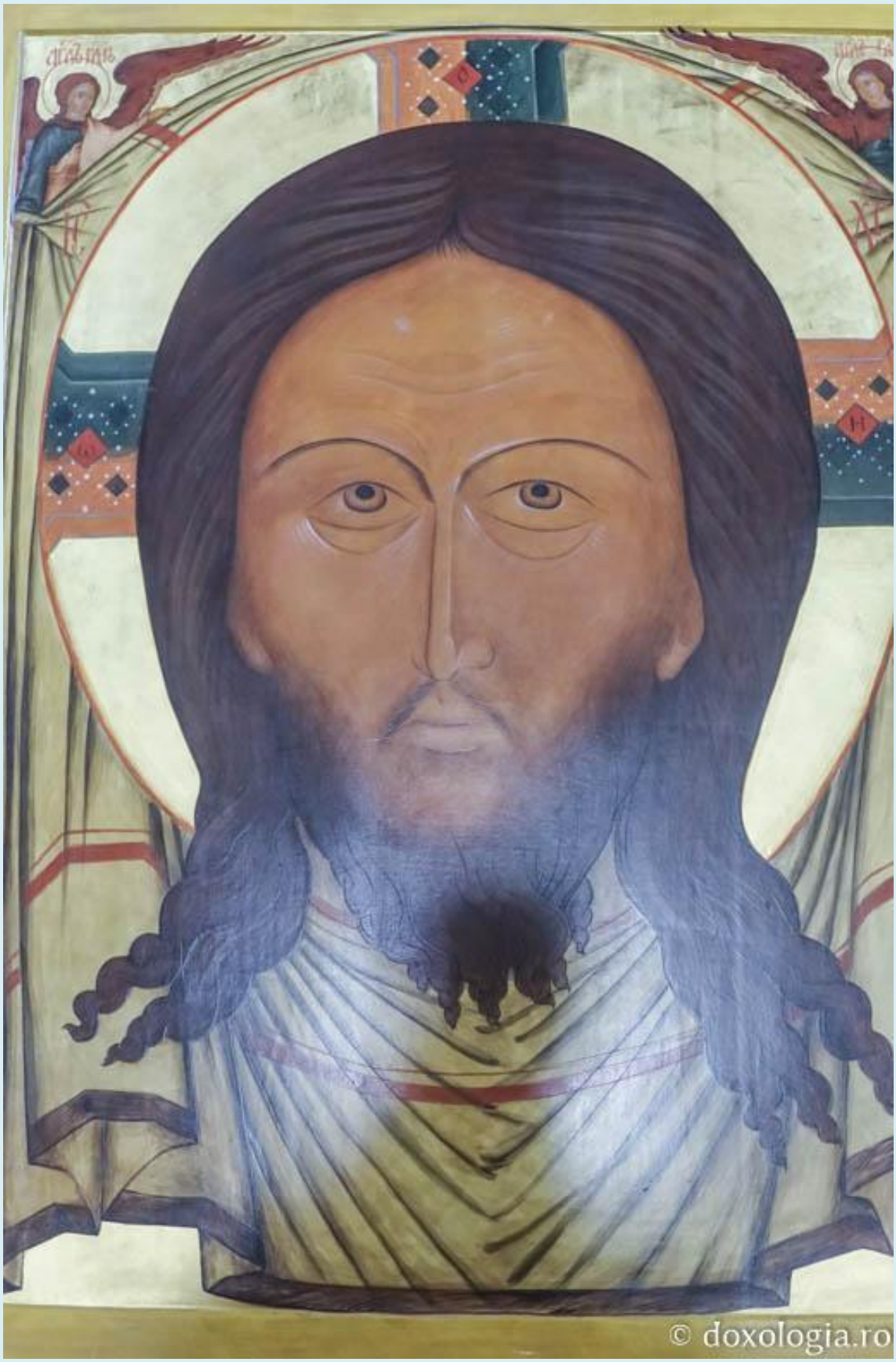
© doxologia.ro

© doxologia.ro

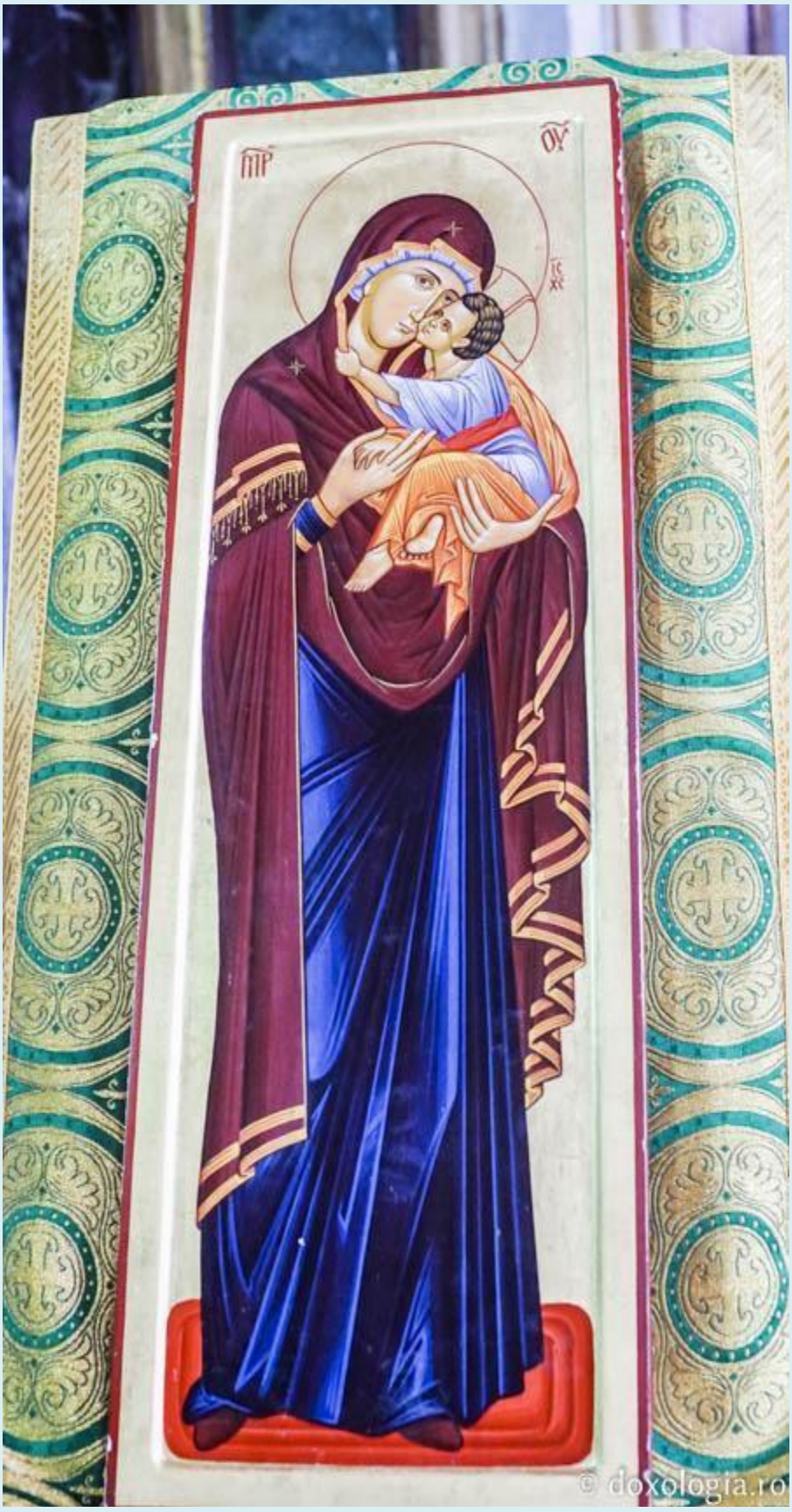
© doxologia.ro

СВАТЫЙ ВОЙТЕХЪ
© doxologia.ro

"NUOVI MARTIRI"
NELLE AMERICHE
© doxologia.ro

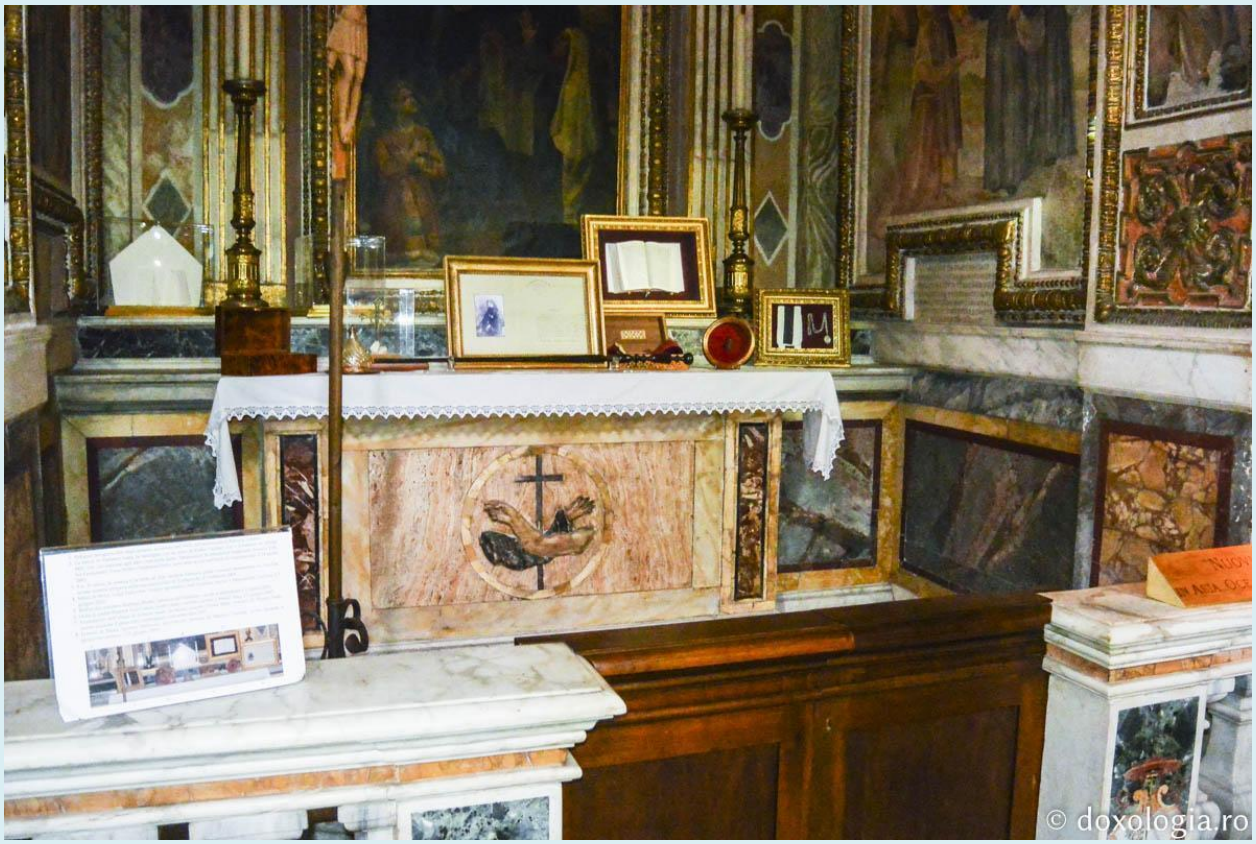
© doxologia.ro

"NUOVI MARTIRI"
IN ASIA, OCEANIA E MEDIO ORIENTE
© doxologia.ro

© doxologia.ro

(Foto) Acasă la Sfântul apostol Barnaba - Cipru

Mănăstirea Sfântul apostol Barnaba se afla la aproximativ 7 km nord de Famagusta, Cipru. Mănăstirea adăpostește mormântul Sfântului Barnaba, situat într-o peșteră.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ
Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ
Ο ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

Ο ΑΓΙΟΣ
ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ.
Ο ΑΓΙΟΣ
ΝΕΟΦΥΤΟΣ.
Ο ΑΓΙΟΣ
ΣΠΥΡΙΔΩΝ.
© doxologia.ro

© doxologia.ro

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ.
Η ΣΤΑΥΡΩΣΙ
Ο Αγιος Ιωαν.
Ο Αγιος Ιακωβος.
Ο Αγιος Πετρος.
ΜΝΗΣΘΗΤΙ ΚΥΡΙΕ
METAMORFOSIS (1923)
THE TRANSFIGURATION (1923)
© doxologia.ro

© doxologia.ro

Η ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΑ.
ΜΡ.
ΘΥ.
© doxologia.ro

ΕΝΕΚΑΙΝΙΣΘΗ ΕΠΙ
ΚΥΡΙΛΛΟΥ Β! ΙΟΥΝΙΟΥ 11
1915
© doxologia.ro

© doxologia.ro

ESKİ ESERLER VE MÜZELER DAİRESİ
ST. BARNABAS
ARKEOLOJİ VE İKON MÜZESİ
DEPARTMENT OF ANTIQUITIES & MUSEUMS
ST. BARNABAS
ARCHAEOLOGICAL & ICON MUSEUM
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

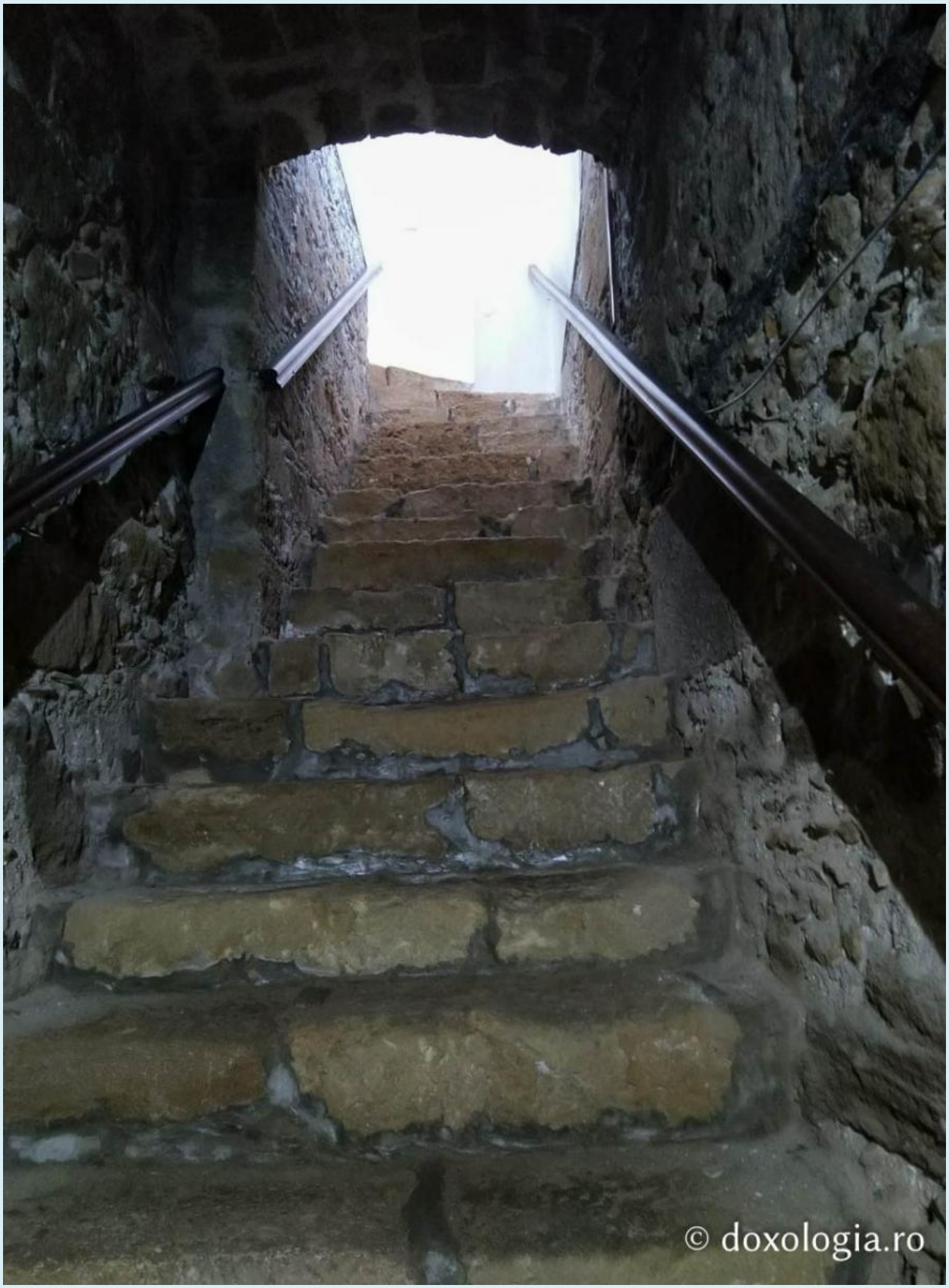
© doxologia.ro

© doxologia.ro

Mormântul Sfântului Barnaba

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ
ΕΚΕΙΤΟ
ΑΥΤΟΥ ΤΟ ΛΕΙΨΑΝΟΝ.
© doxologia.ro

ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΤΟ Γ
ΖΗΝΩΝ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΠΑΡ ΑΝΘΕΜΙΟΥ ΤΟ ΕΥΡΗΜΑ
© doxologia.ro

Icoane

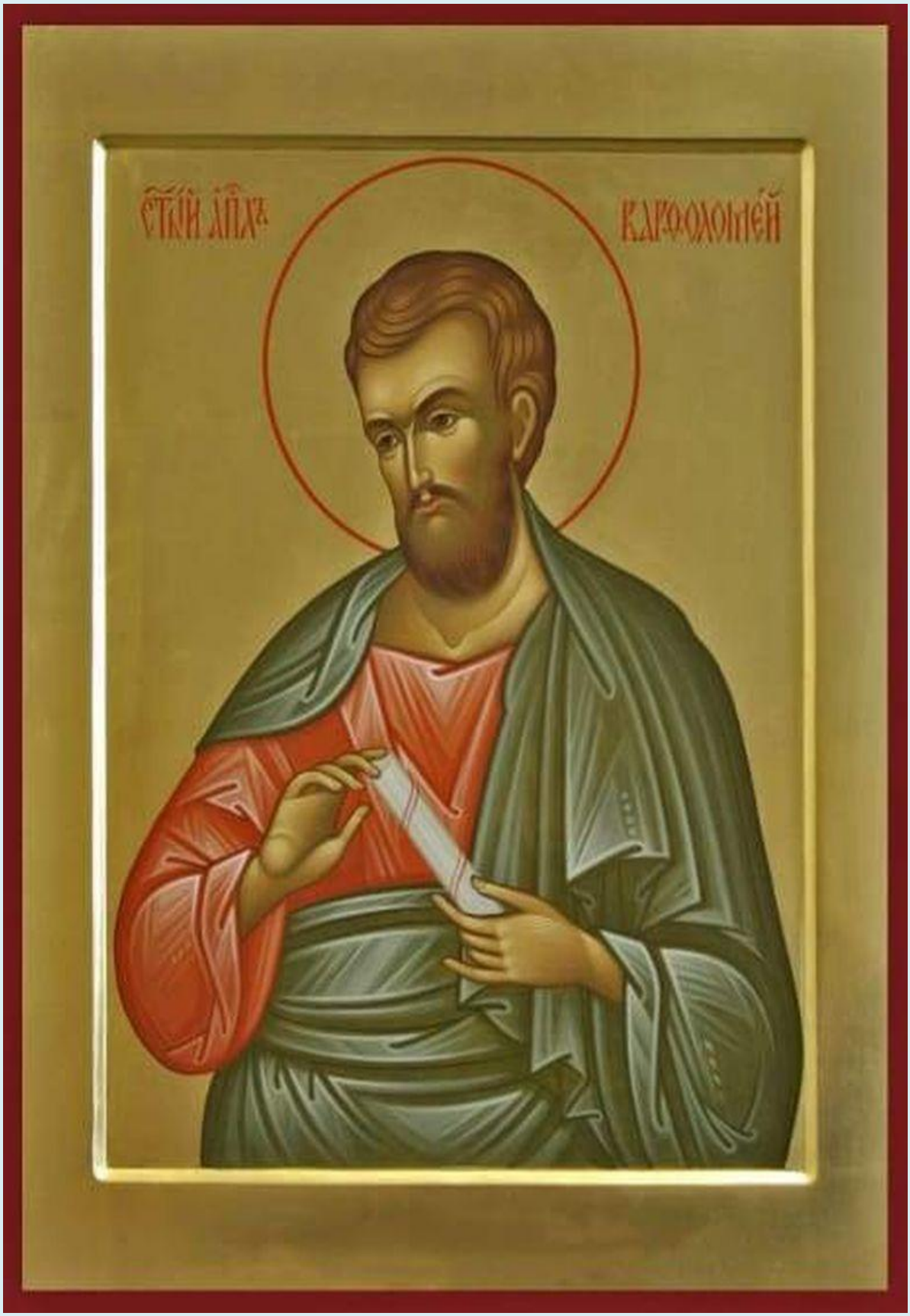
СТЫЙ АПЛ
ВАРФОЛОМЕЙ

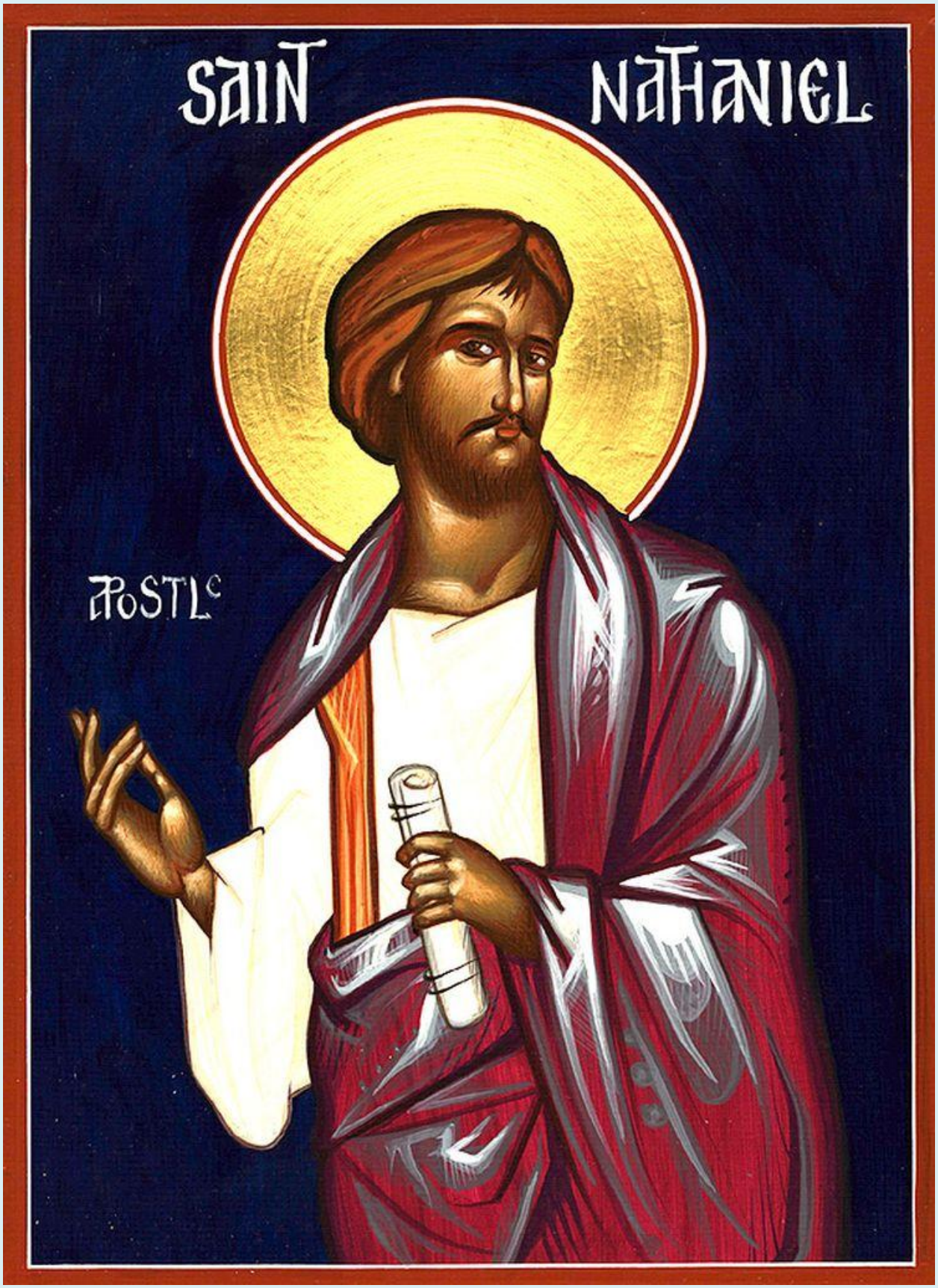
SAINT
NATHANIEL
APOSTLE

Ο ΑΓΙΟΣ
ΒΑΡΘΟ
ΛΟΜΑΙ
ΟΣ

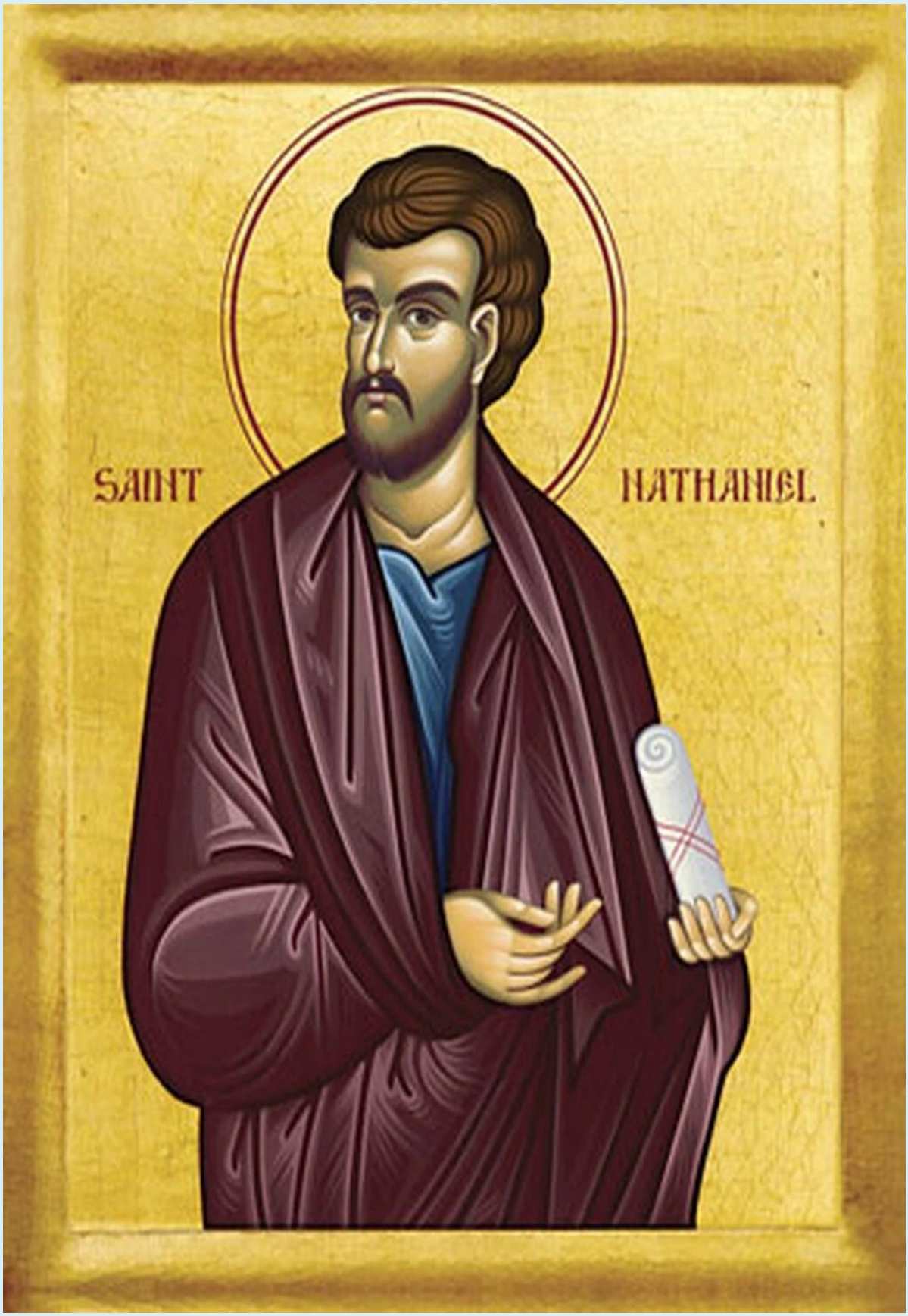
SAINT
NATHANIEL

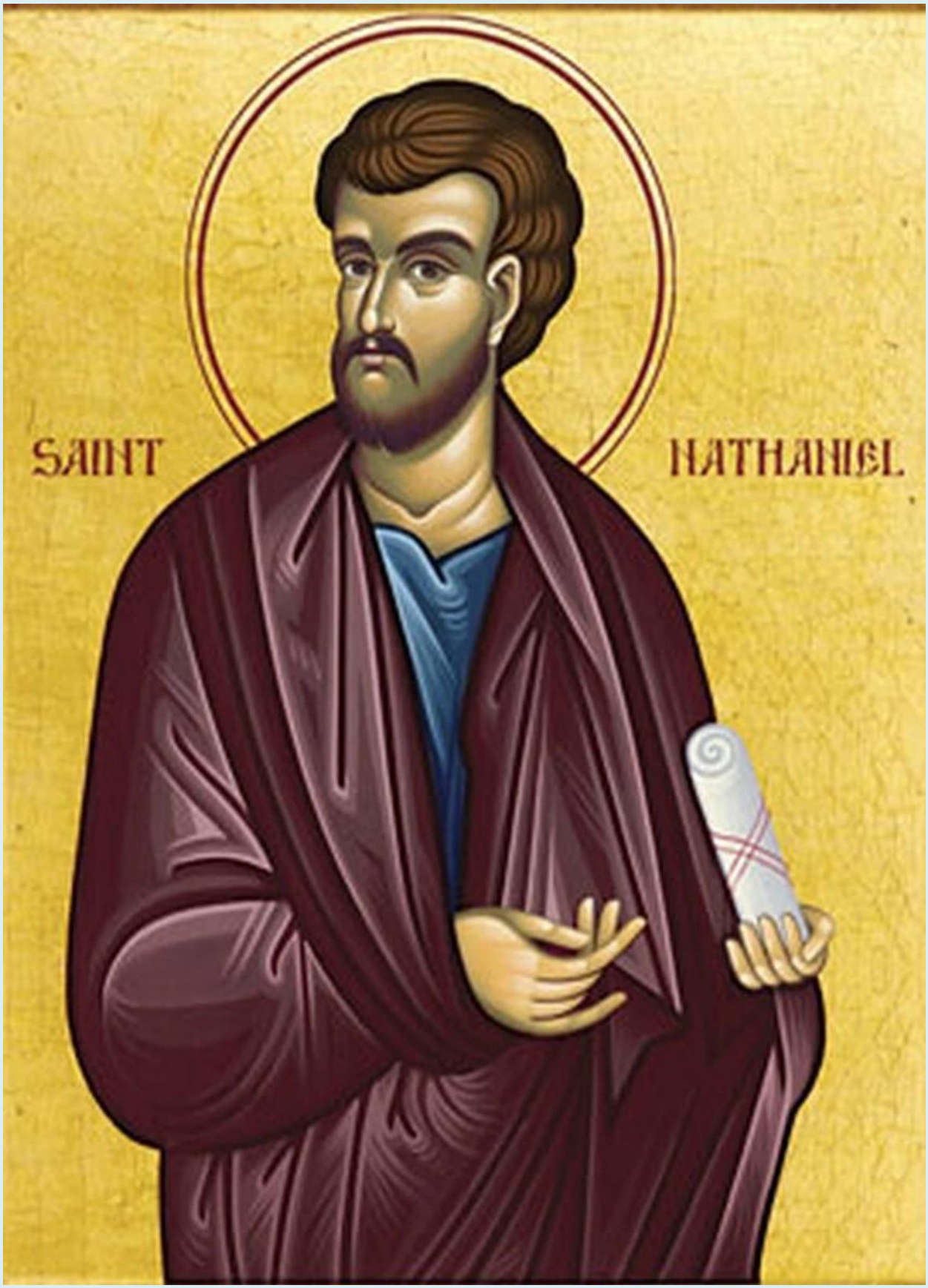
SAINT
NATHANIEL

АРОСТОЛ
ВАРТОЛОМЕ

SF. APOSTOL
BARTOLOMEU

Ο ΑΓΙΟΣ
ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ
www.byzarticon.gr

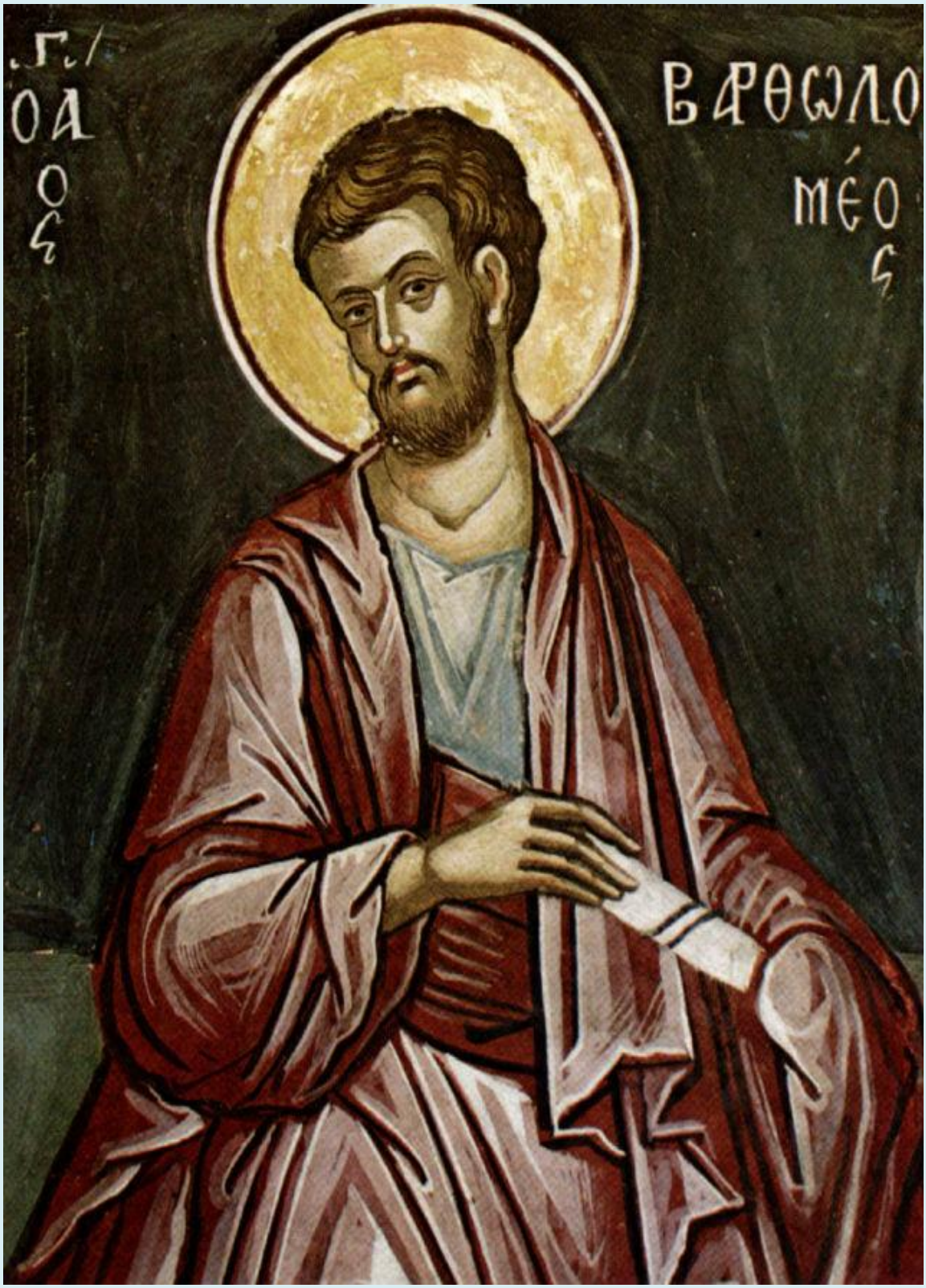

Frescă săvârșită în anul 1546, aflată în Mănăstirea Stavronikita, Sfântul Munte Athos, Grecia

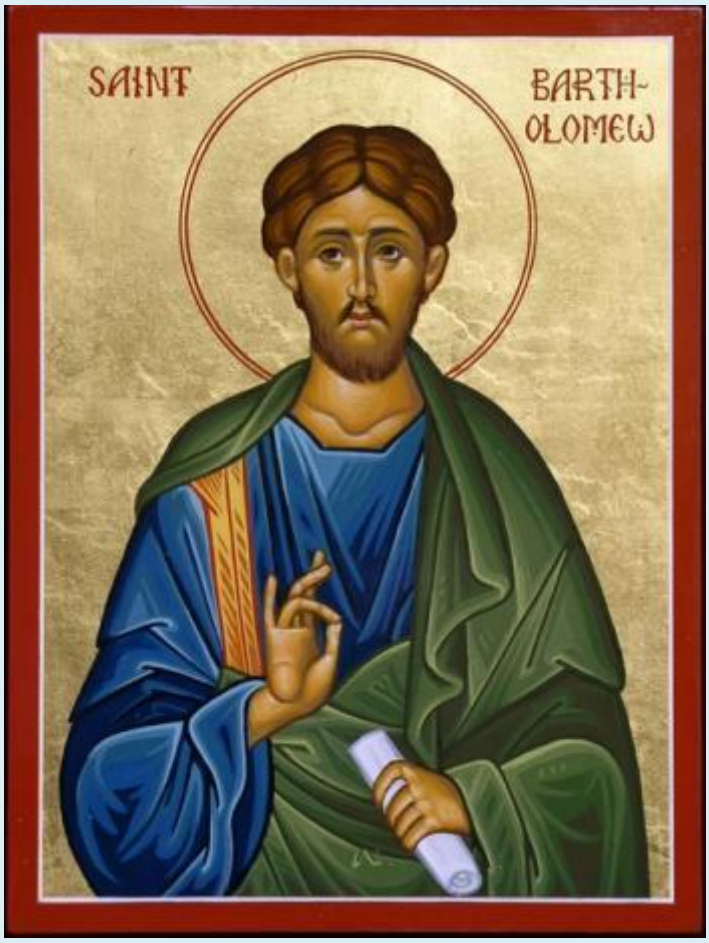
SAINT
BARTH-
OLOMEW

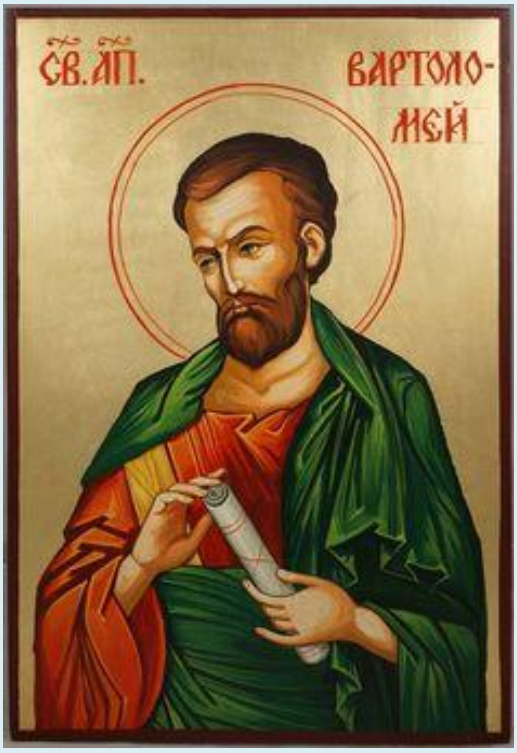
СВ. АП.
ВАРТОЛО-
МЕЙ

SF. APOSTOL VARTOLOMEU

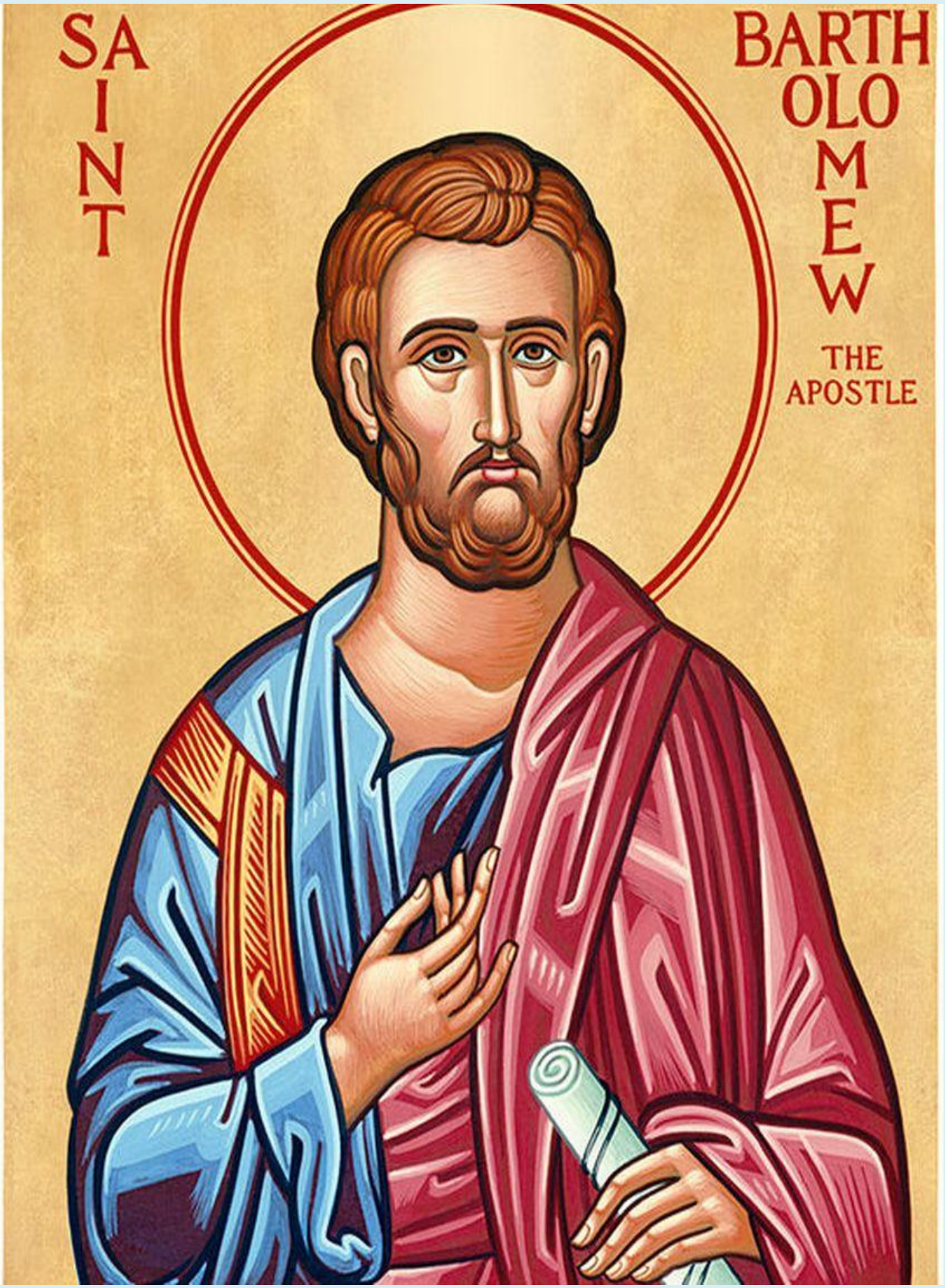
SAINT
BARTHOLOMEW
THE APOSTLE

Ὁ ἅγιος
Βαρθολομαῖος

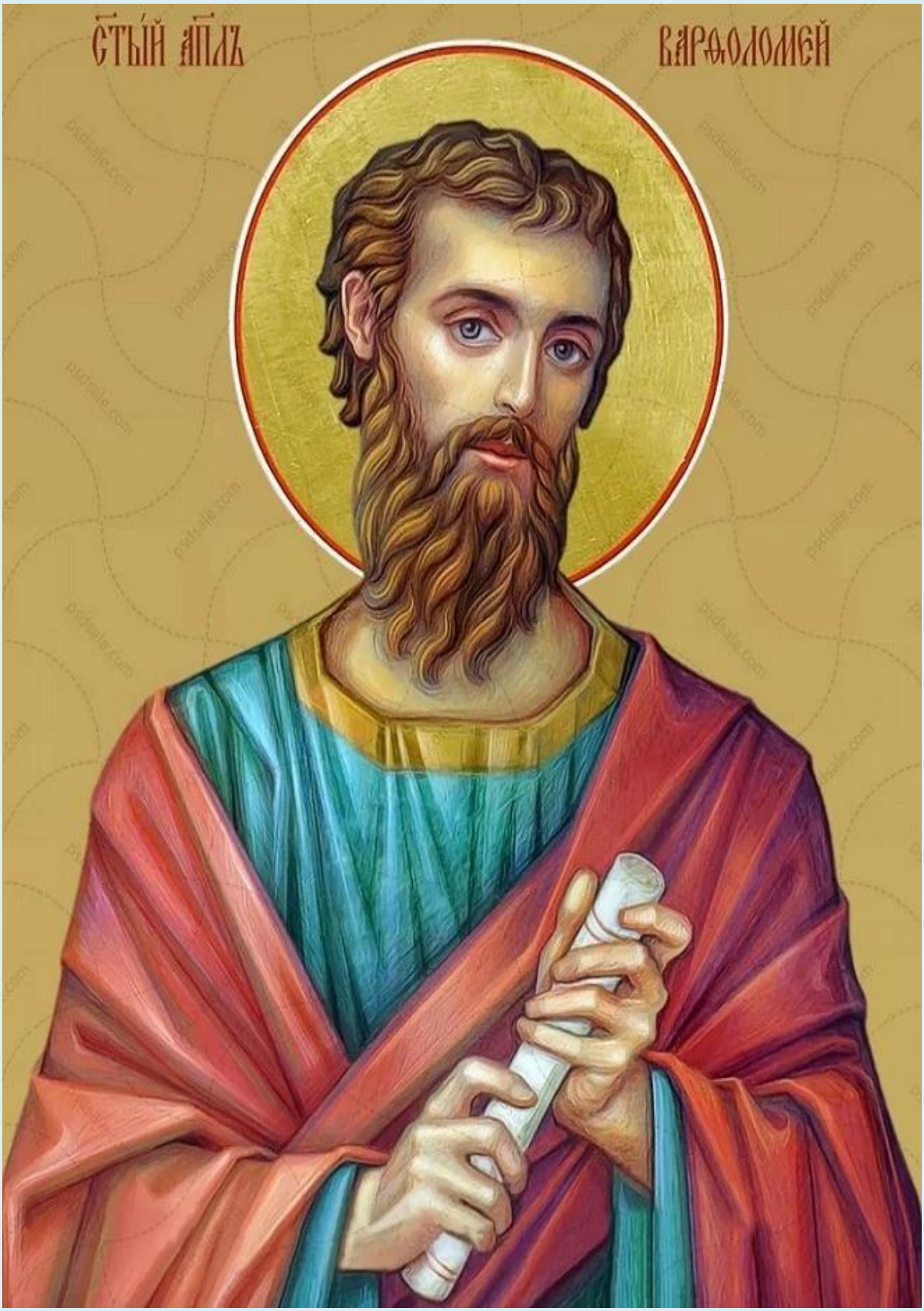
СТЫЙ АПЛ ВАРѲОЛОМЕЙ

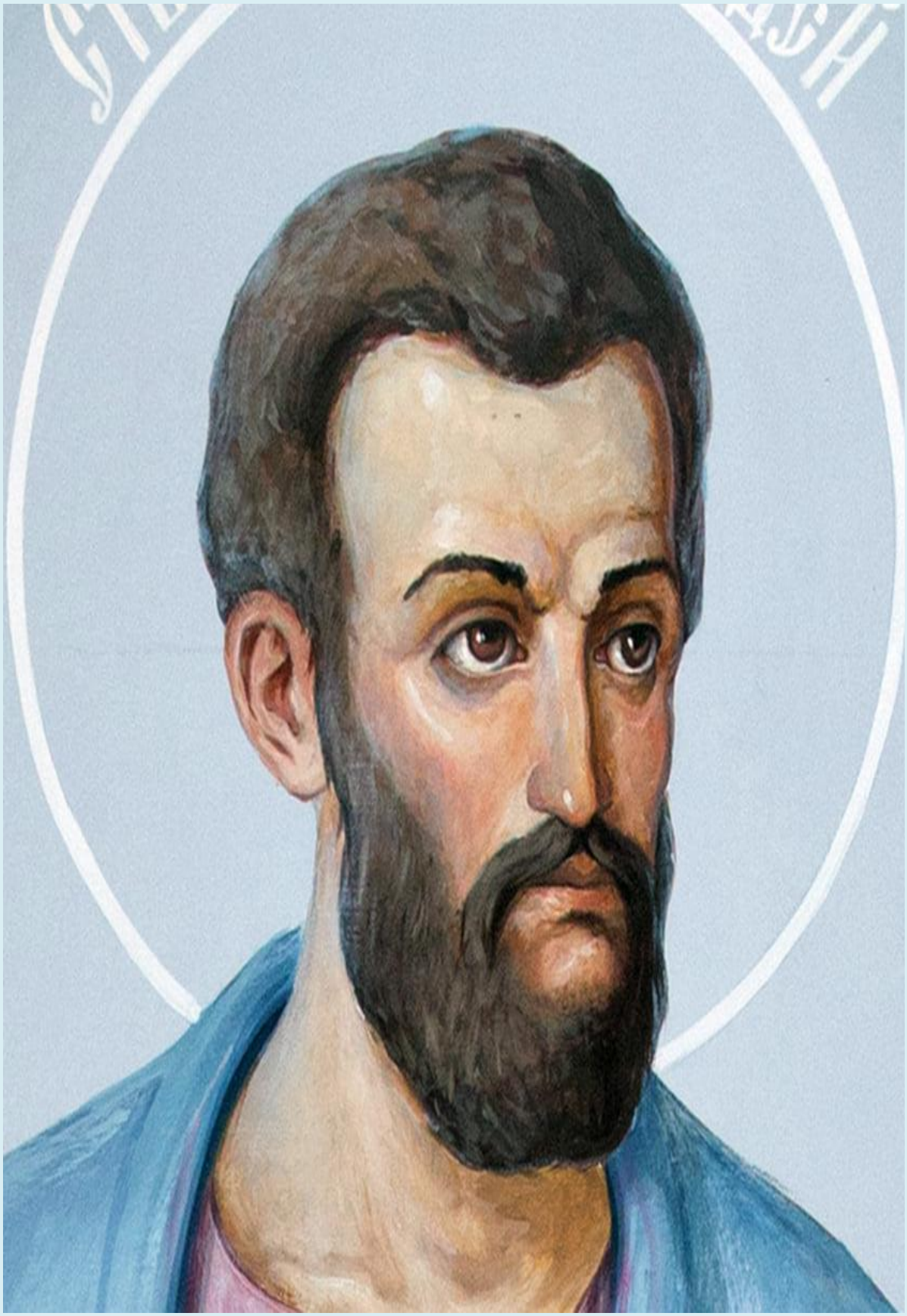

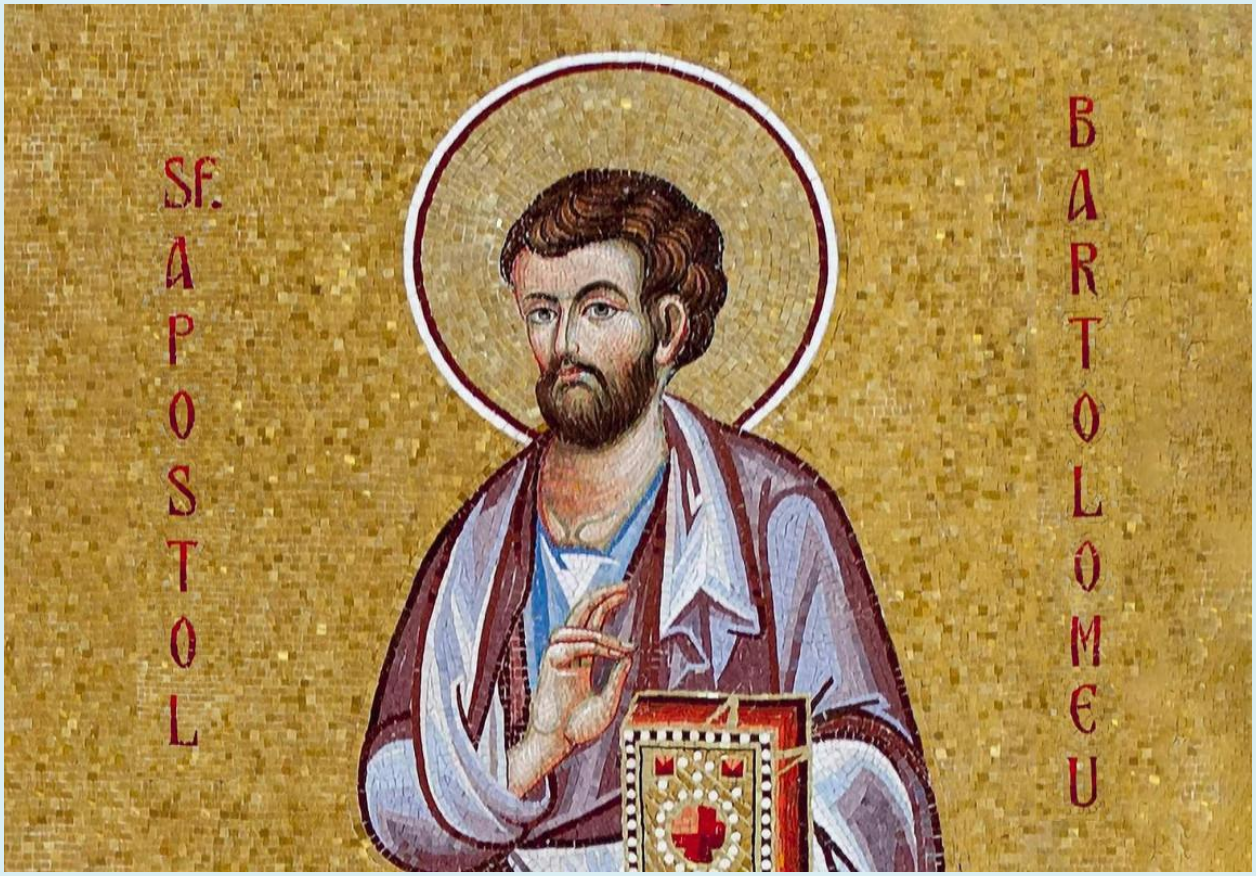
SF.
APOSTOL
BARTOLOMEU

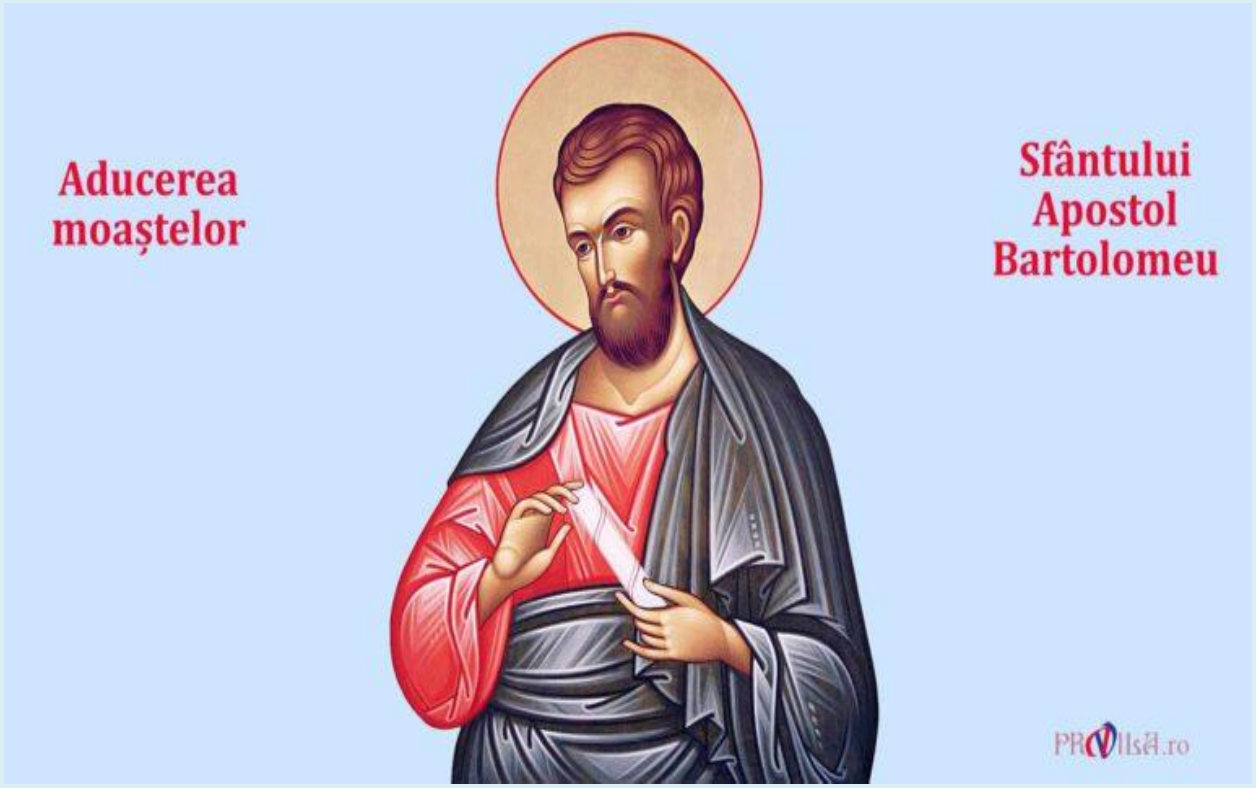
Aducerea
moaștelor
Sfântului
Apostol
Bartolomeu
PRAVILSĂ.ro

Γ.
ΟΑ
ος
ΒΑΡΘΩΛΟ
ΜΕΟ
ς

Γ.
ΟΑ
ος
ΒΑΡΘΩΛΟ
ΜΕΟ
ς

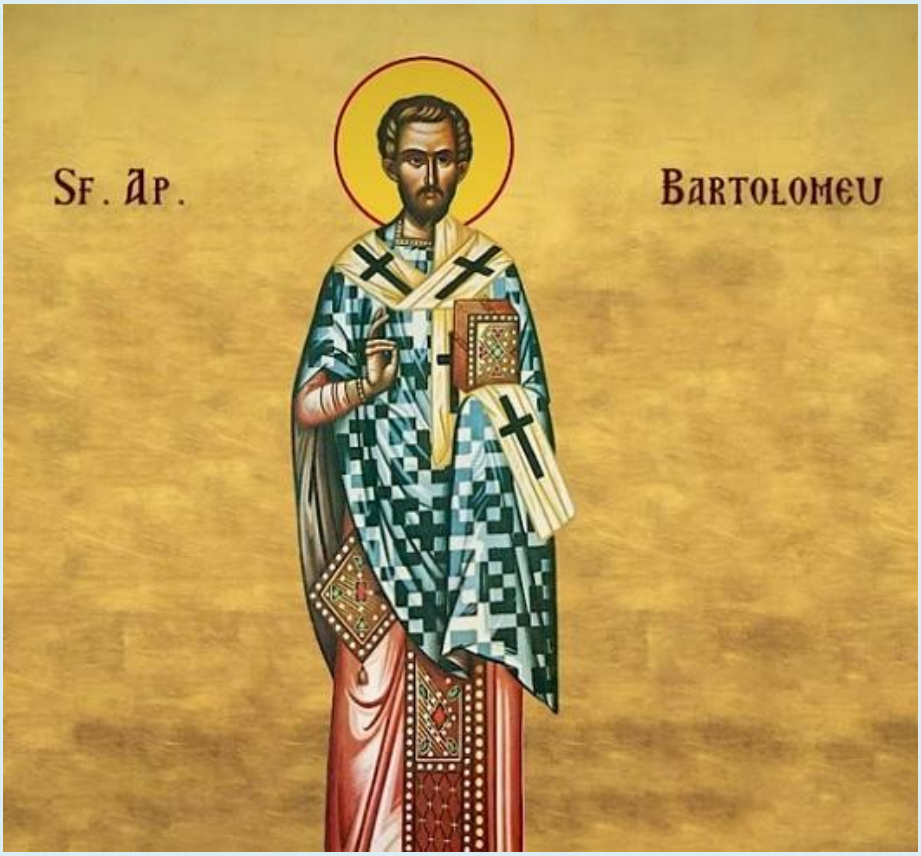
SF. AP.
BARTOLOMEU

SF. ĂP.
BAR~
TOLOMEU

SF. APOSTOL VARTOLOMEV

СВ. АПЛ.
ВАРФОЛОМЕЙ

SF. AP. VARTO-LOMEU
SF. AP. FILIP

SF. AP. VARTO-LOMEU
SF. AP. FILIP

SF. AP.
BARTOLOMEU

THE LIFE OF S. BARNABAS THE APOSTLE.

S. BARNABAS APOSTOLUS.

His Sirname Joſes. *The title of* Barnabas *whence added to him. His Country and Parents. His Education and Converſion to Chriſtianity. His generous Charity. S.* Paul's *addreſs to him after his Converſion. His*

Girolamo Pesci, Sw. Barnaba, XVIII w.

Bon de Boullogne, St. Barnabas, 1710.

Statua św. Barnabyz kościoła Mafra National Palace w Portugalii

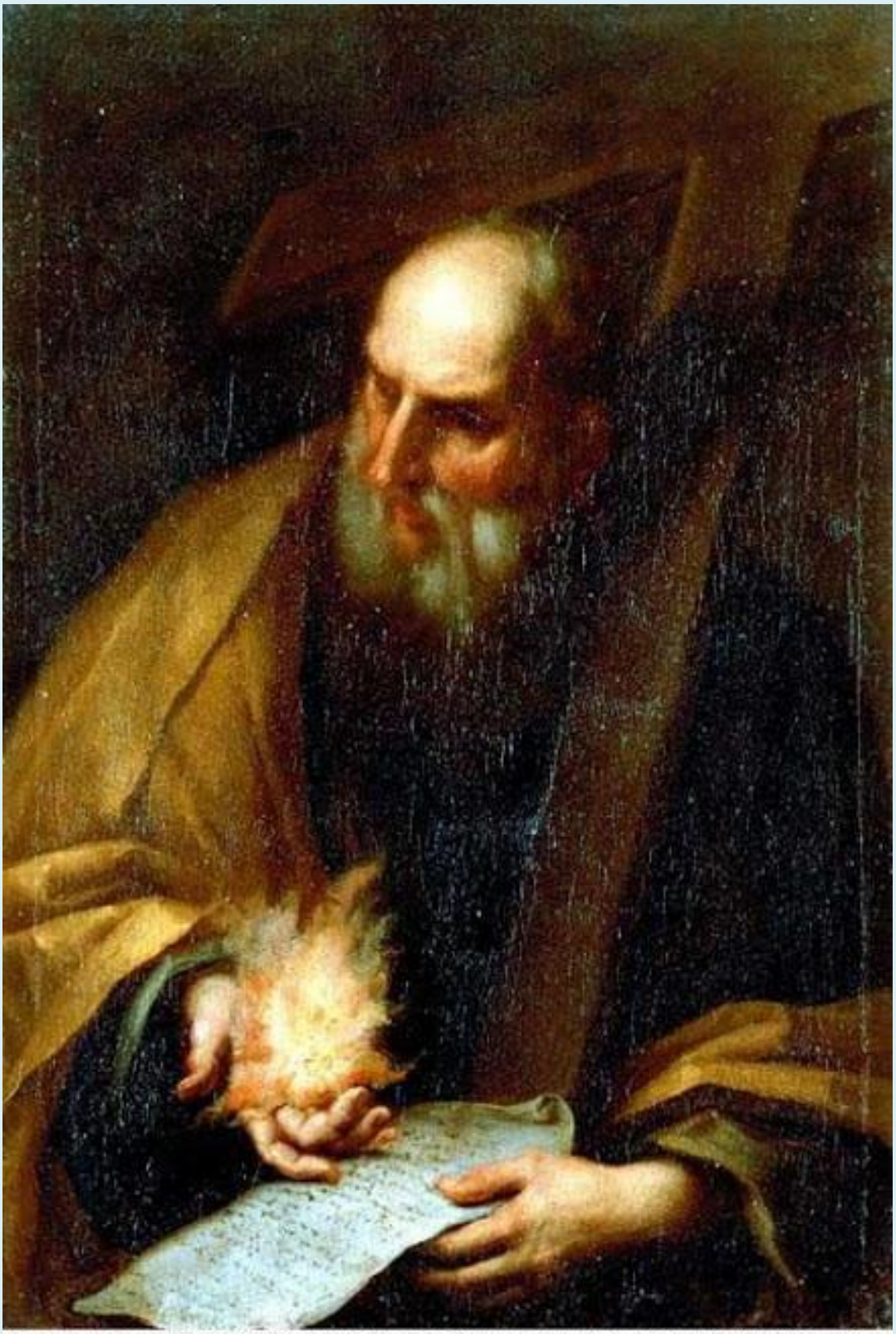

Anonimo lombardo, S. Barnaba, evangelizzatore di Milano, XVIII sec., Quadreria Arcivesc., Milano

Anonimo Lombardo, San Barnaba, (XVIII w.) Mediolan

Św. Barnaba wraz ze św. Pawłem

Ὁ ἅγιος
ἀπόστολος
Βαρνάβας

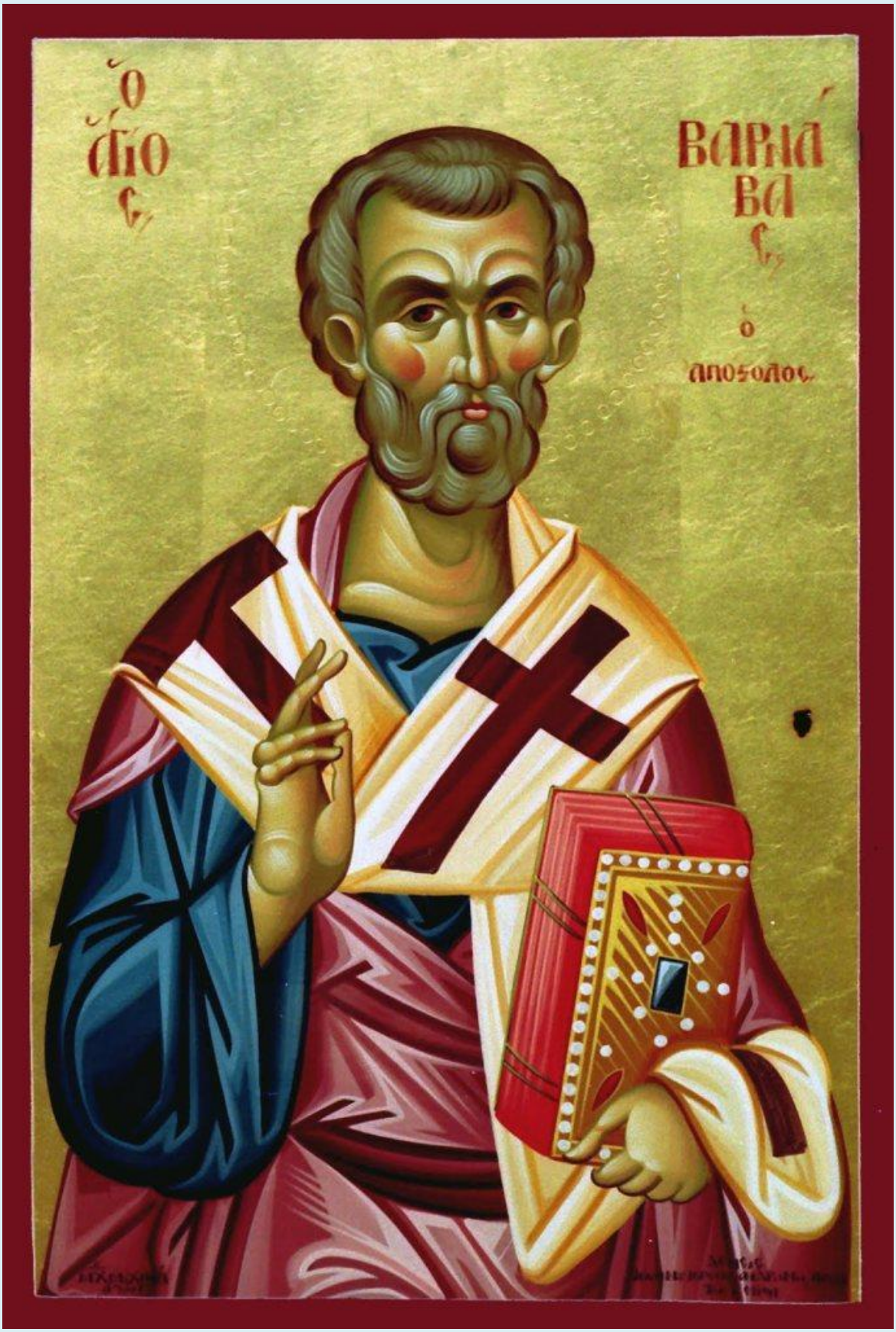
Ο ΑΓΙΟ
ς
ΒΑΡΝΑ
ΒΑ
ς
Ο
ΑΠΟΣΟΛΟΣ

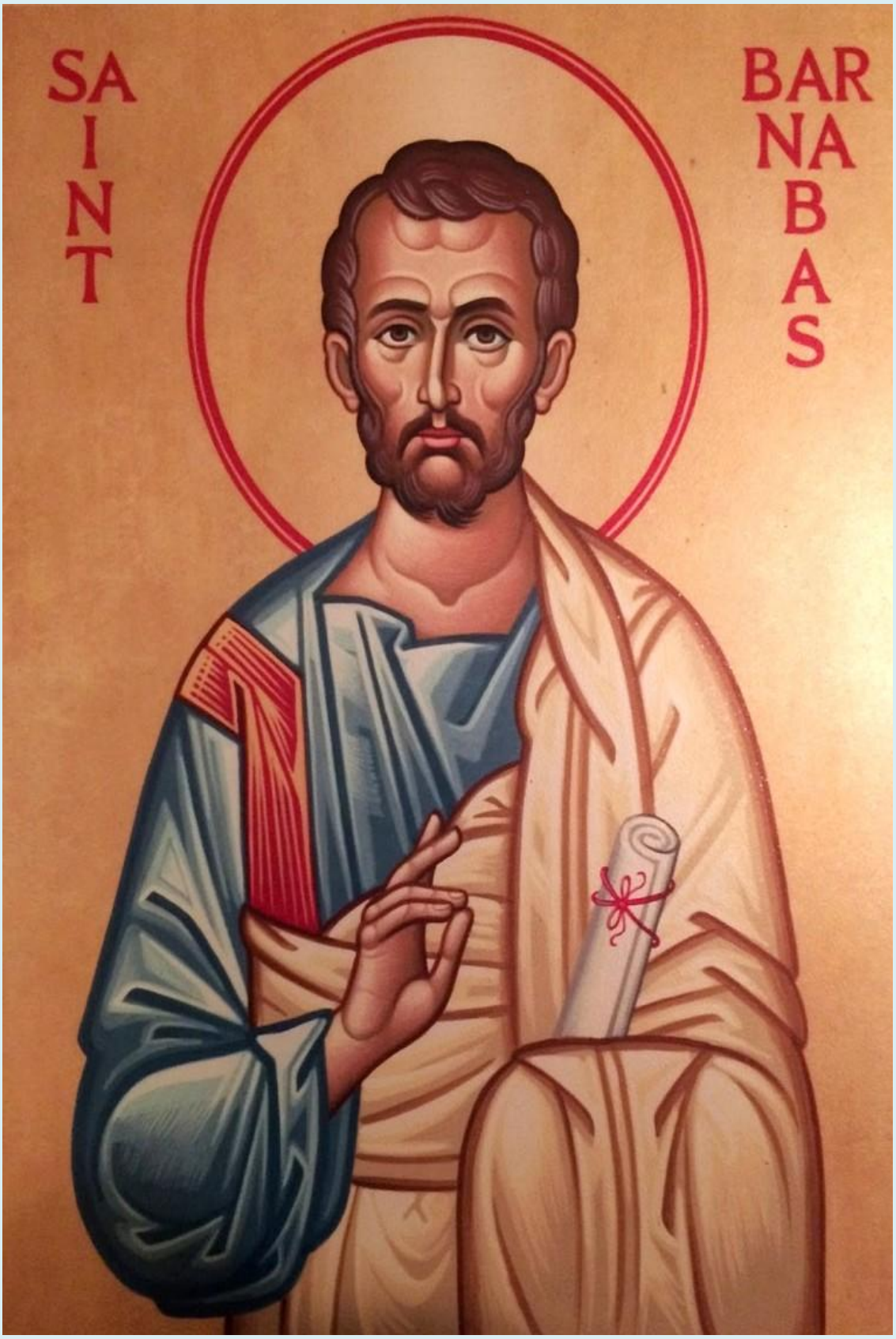
SAINT
BARNABAS

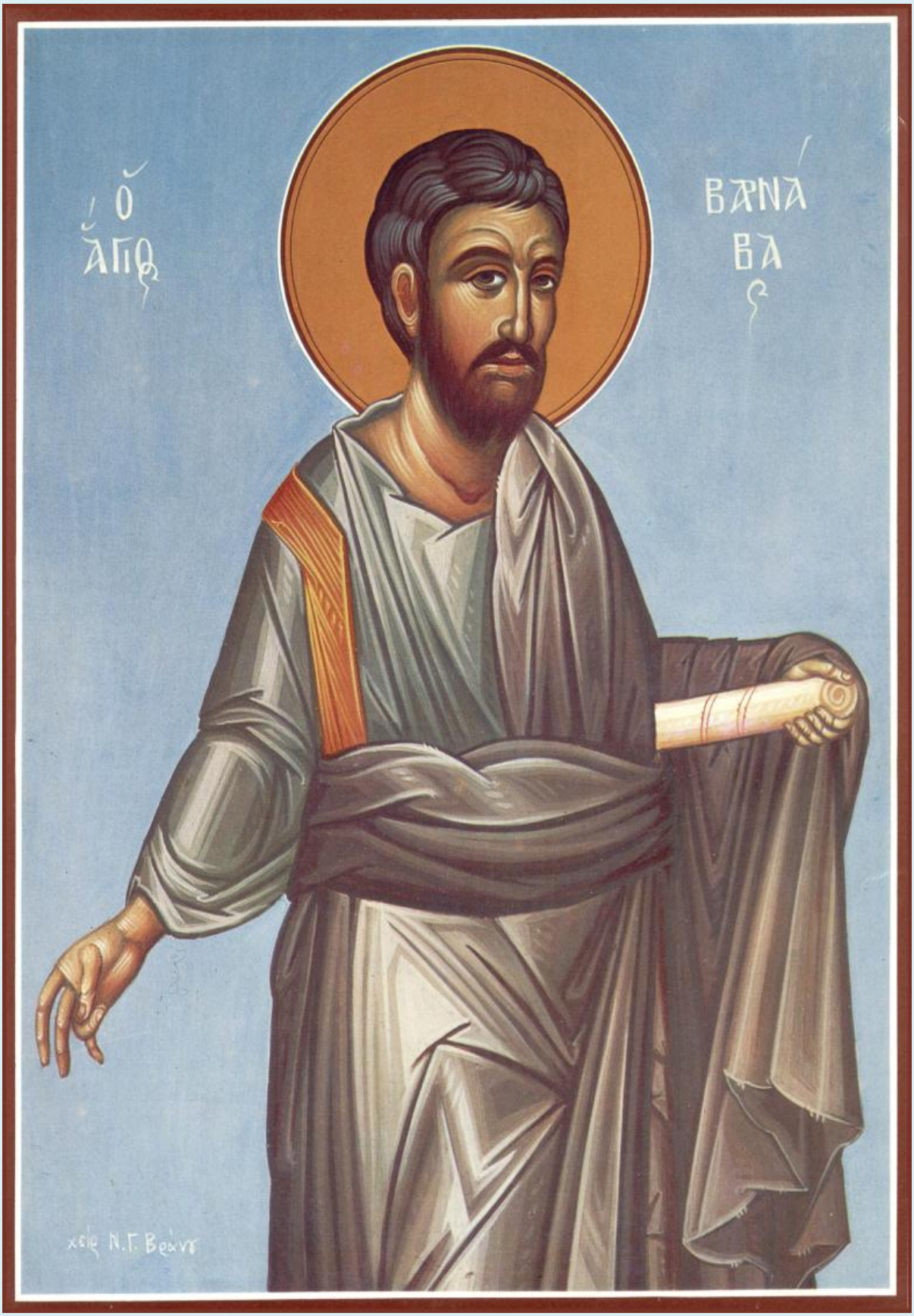
Ὁ ἅγιος
Βαρνάβας
χείρ Ν.Γ. Βρόντ

Ὁ ἅγιος
Βαρνάβας
ὁ ἀπόστολος

Сѣ АПЛЪ Варѳоломѣй
Сѣ АПЛЪ Ѳома

11 iunie

25 august

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ
ΤΙΤΟΣ

Ὁ Ἅγ
Βαρθολομαῖος
Ὁ Ἅγ
Βαρνάβας

Ὁ Ἅγ
Βαρθολομαῖος
Ὁ Ἅγ
Βαρνάβας

Sfinții Apostoli Bartolomeu și Barnaba sunt pomeniți în calendarul creștin ortodox la 11 iunie
Sf. Ap. Barnaba
Sf. Ap. Bartolomeu

Sf. Ap. Barnaba
Sf. Ap. Bartolomeu

Sf. Ap. Barnaba
Sf. Ap. Bartolomeu

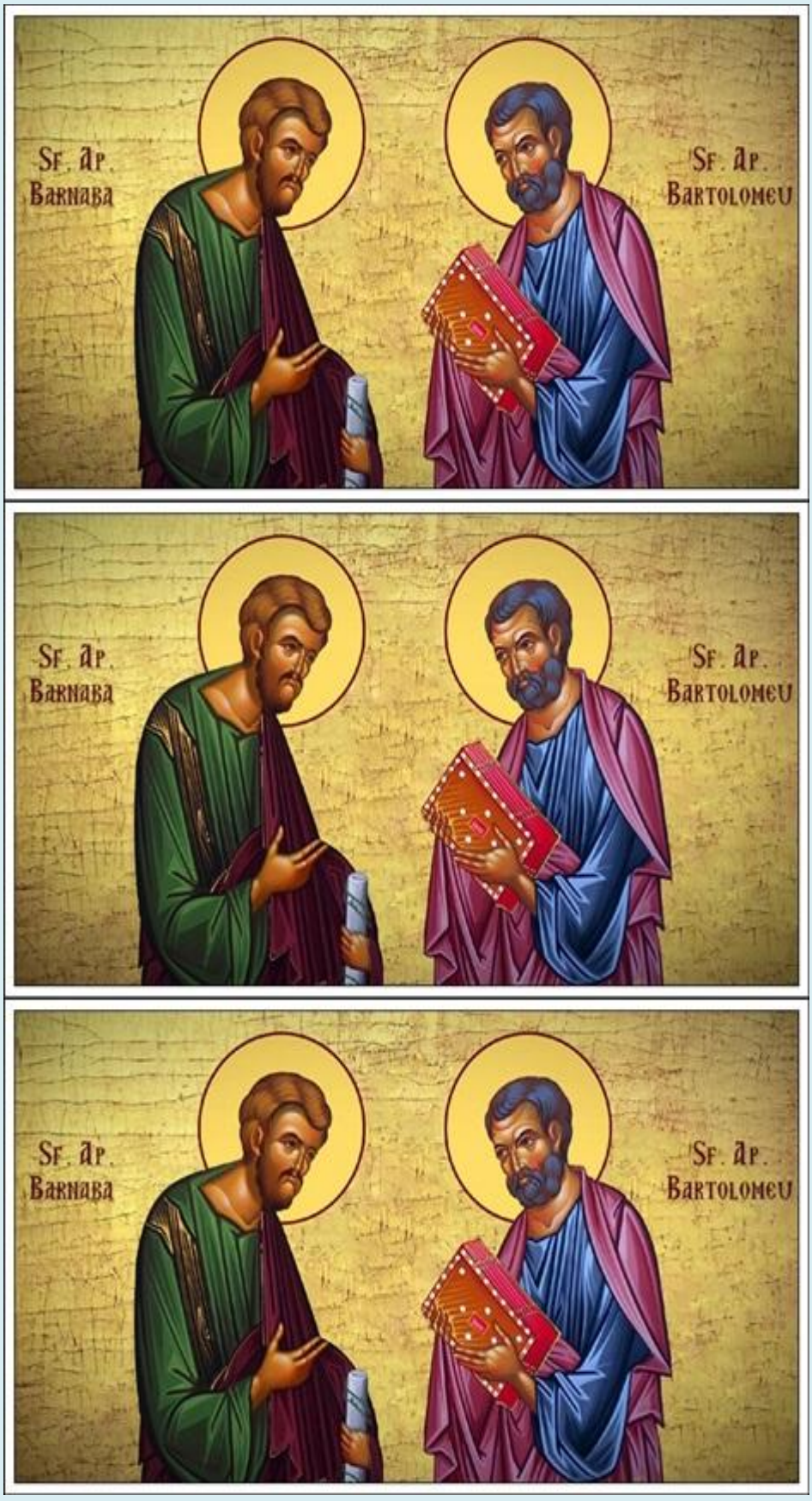
Sf. Ap.
Barnaba
Sf. Ap.
Bartolomeu
Sf. Ap.
Barnaba
Sf. Ap.
Bartolomeu
Sf. Ap.
Barnaba
Sf. Ap.
Bartolomeu

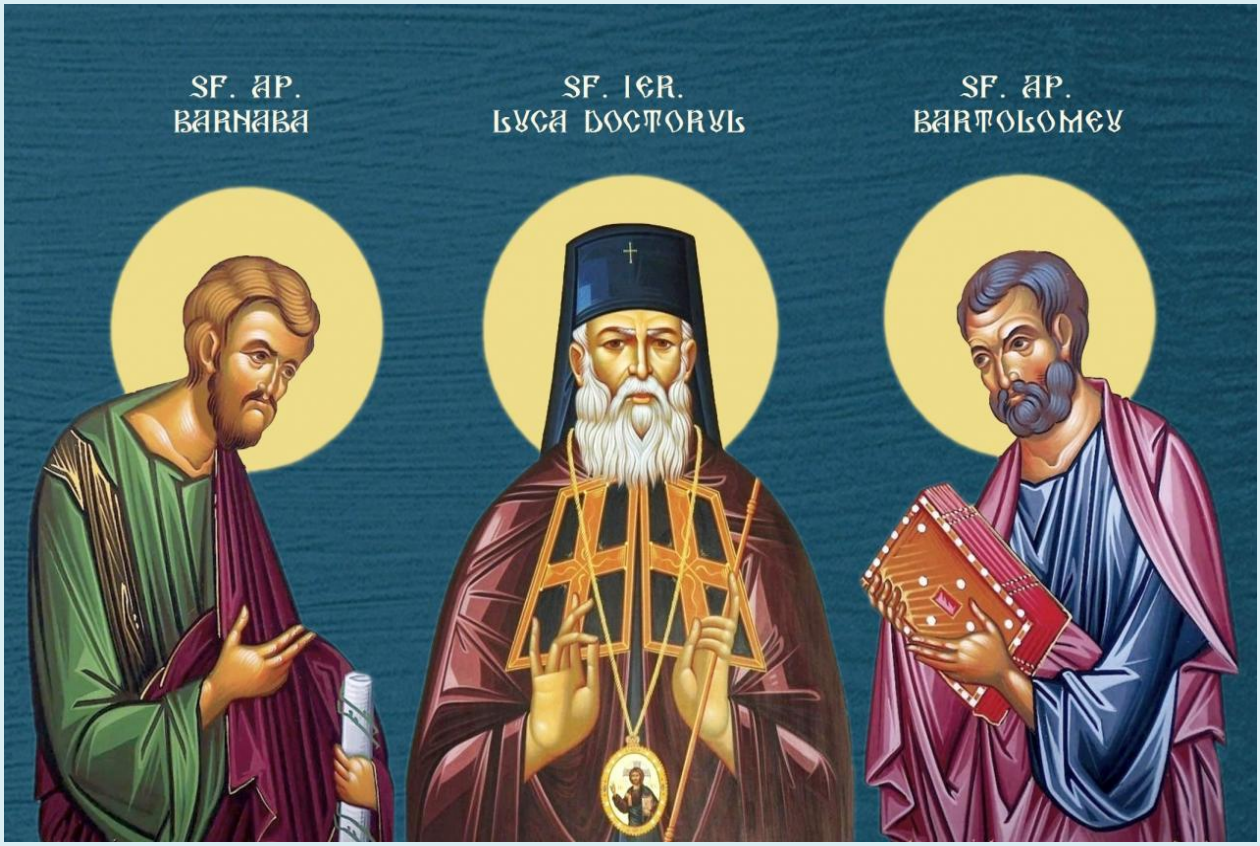
SF. AP.
BARNABA
SF. IER.
LUCA DOCTORUL
SF. AP.
BARTOLOMEU

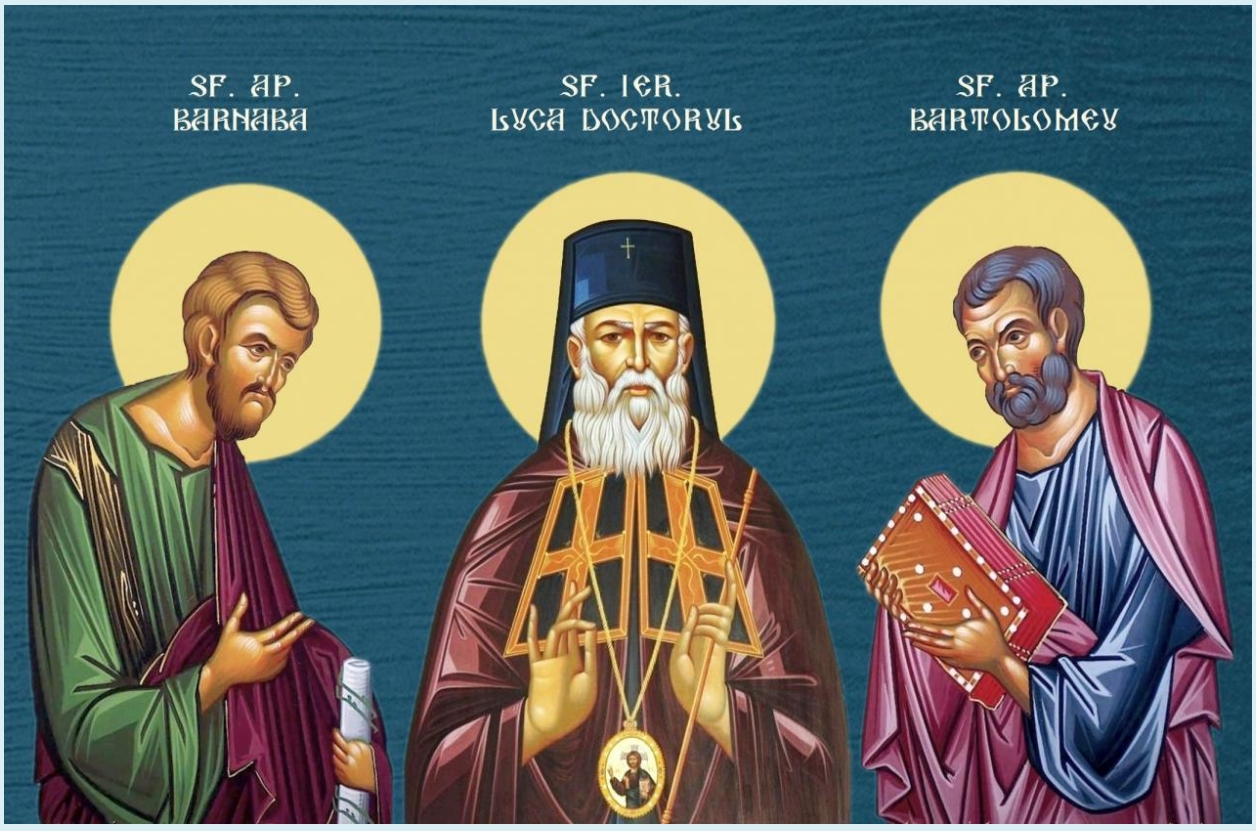
SF. AP.
BARNABA
SF. IER.
LUCA DOCTORUL
SF. AP.
BARTOLOMEU

Cine sunt cei 12 Apostoli?

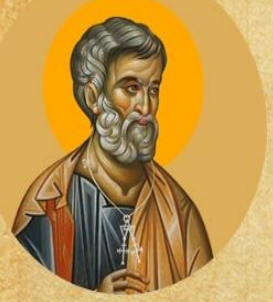

Sf. Ap. Petru

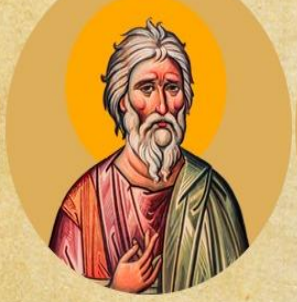

Sf. Ap. Andrei

Sf. Ap. Iacob al lui Zevedeu

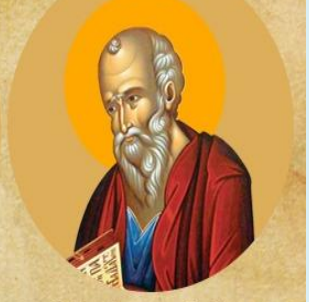

Sf. Ap. și Ev. Ioan

Sf. Ap. Bartolomeu

Sf. Ap. Filip

Sf. Ap. Toma

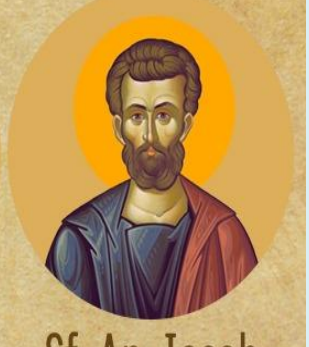

Sf. Ap. Iacob al lui Alfeu

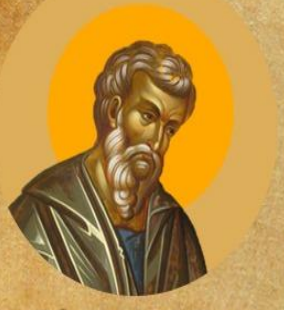

Sf. Ap. și Ev. Matei

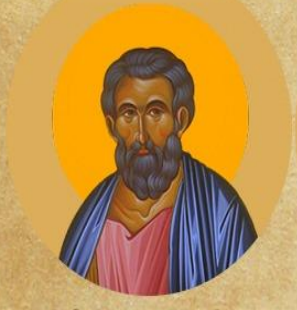

Sf. Ap. Iuda, ruda Domnului

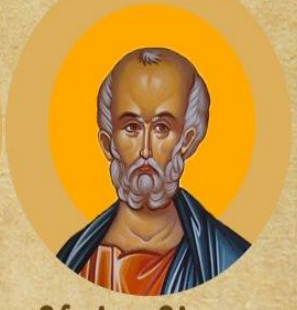

Sf. Ap. Simon Zilotul

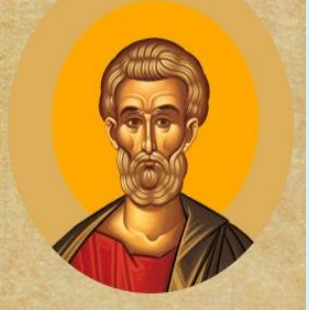

Sf. Ap. Matia

BASILICA.RO

Troparul Sfântului Apostol Bartolomeu și Sfântului Apostol Barnaba

11 Iunie - Glasul 3

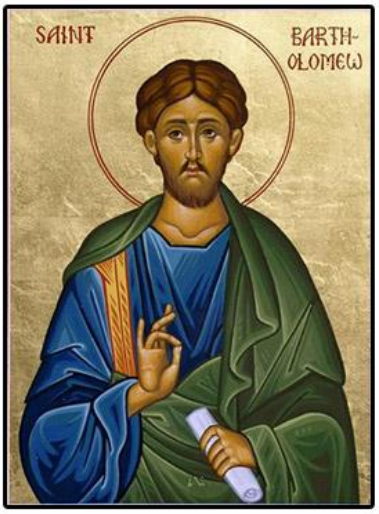

Sfinţilor Apostoli rugaţi pe Dumnezeu ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

Tropar la Sărbătoarea aducerii moaştelor Sfântului Apostol Bartolomeu

25 August - Glasul 3

Sfinţilor Apostoli, rugaţi pe Milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

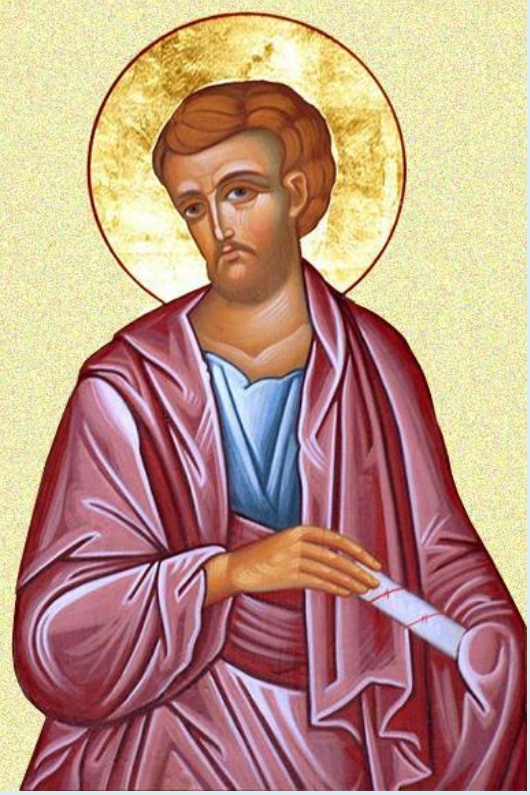

Bucură-te, Sfinte apostole Barnaba, carte sfinţită de Duhul şi veşnic deschisă spre propovăduirea lui Hristos!

SF. APOSTOL BARTOLOMEU

Bucură-te, Sfinte apostole Bartolomeu, strălucirea slavei apostolilor lui Hristos!